

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

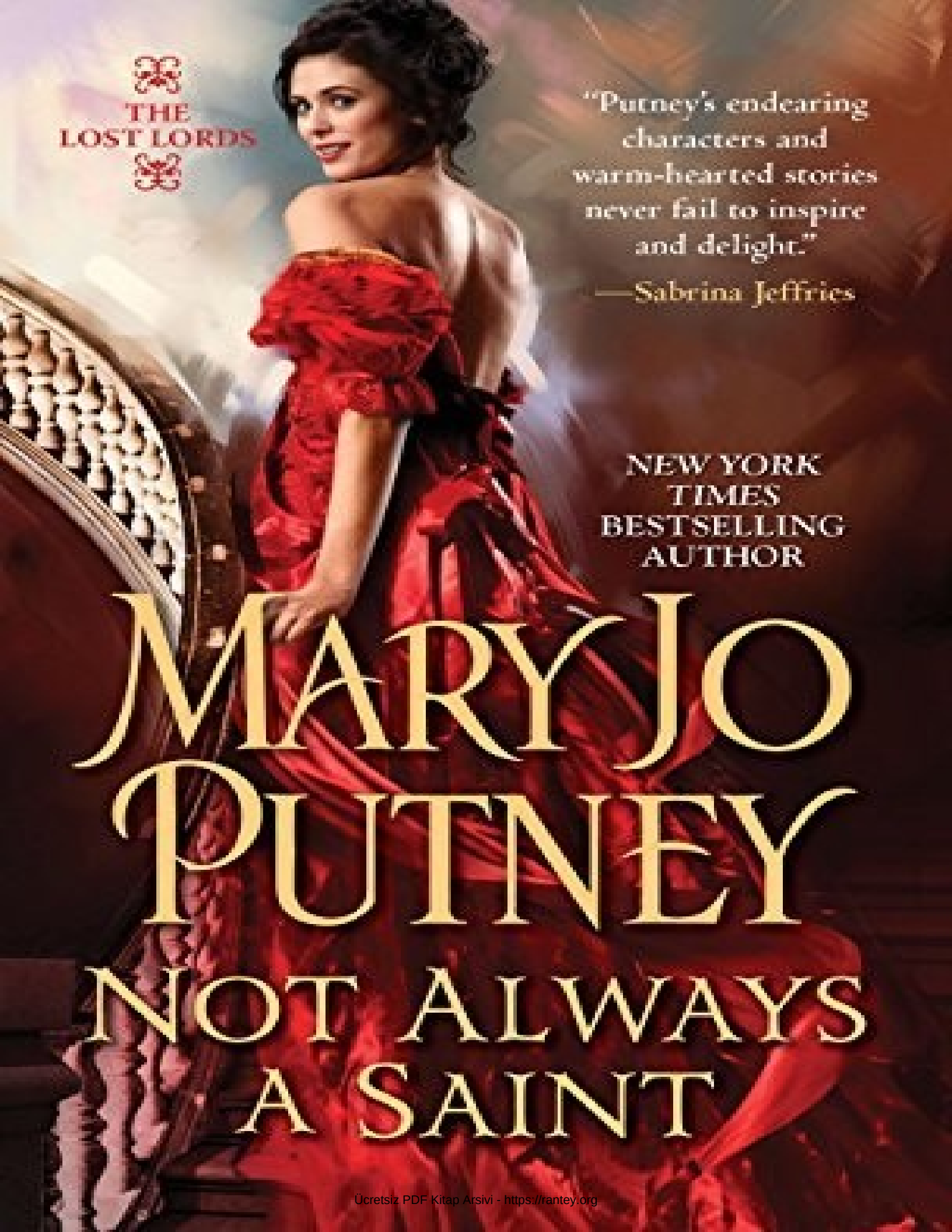
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark hair, wearing a red off-the-shoulder dress, is standing on a staircase with a white balustrade. She is looking back over her shoulder towards the camera. The background is a warm, golden-brown color with a subtle pattern.

THE
LOST LORDS

"Putney's endearing
characters and
warm-hearted stories
never fail to inspire
and delight."

—Sabrina Jeffries

NEW YORK
TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

MARY JO PUTNEY NOT ALWAYS A SAINT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"SİZ İYİ BİR ADAMSINIZ, LORD ROMAYNE, VE BEN KÖTÜ BİR KADINIM!"

"Erkekleri benden uzak tutmak için dul otu değil, kırmızı giymeliydim!"

Bakışları araştırıyordu. "Zalim misin? Buna dair hiçbir belirti görmedim. Yalancı mısın yoksa son derece bencil mi? Bunu da gözlemlemedim. Nasıl kötüsün?"

Ona tükürmek istedi. "İğrenç geçmişimi ifşa etmek gibi bir arzum yok lordum! Hayatta kalmak için yapmam yaptım ve buna dünyanın kınayacağı işler de dahil." Asılmasına neden olabilecek bir eylemden bahsetmiyorum bile. "Neredeyse bir aziz olan bir adama ait değilim!"

Gözleri gerçek bir öfkeyle parladı. "Ben aziz değilim!" Aralarındaki mesafeyi iki adımda kapattı, kollarını Jessie'ye doladı ve onu kemiklerini sızlatan bir tutkuyla öptü....

Mary Jo Putney tarafından yazılan kitaplar

Kayıp Lordlar serisi

Kayıp Bir Efendiyi
Sevmek Bir
Hanımefendiden Asla Az
Değildir
Hiçbir Yerde Saygın Değil
Artık Bir Centilmen Değil
Bazen Bir Serseri
Tam Bir Eş Değil
Her Zaman Bir Aziz
Değil

Diğer Başlıklar

Mükemmel Bir Gül
Pazarlık
The Rake
Yaramazlık ve Ökseotu
Tehlikeli Hediyeler

**MARY JO PUTNEY HER
ZAMAN BİR AZİZ**

DEĞİLDİR

ZEBRA BOOKS
KENSINGTON PUBLISHING CORP.

<http://www.kensingtonbooks.com>

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

"SİZ İYİ BİR ADAMSINIZ, LORD ROMAYNE, VE BEN KÖTÜ BİR KADINIM!"

Mary Jo Putney tarafından yazılan kitaplar

Başlık Sayfası

İthaf Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

[**Bölüm 31**](#)

[**Bölüm 32**](#)

[**Bölüm 33**](#)

[**Bölüm 34**](#)

[**Sonsöz**](#)

[**Yazarın Notu**](#)

[**SON ŞANS NOEL BALOSU**](#)

[**Telif Hakkı Sayfası**](#)

*Marianne ve Katy'ye.
Sırf bu yüzden.*

Önsöz

Bristol, Sonbahar 1806

Filo gelmişti, ay dolunaydı ve Herbert'in ücretsiz revirinde işler patlıyordu. Daniel Herbert buna aldırmıyordu. Kırık bedenleri onarmayı seviyordu ve ortağı ve en iyi arkadaşı olan kız kardeşi Laurel'in yardımlarıyla tasarladığı reviri de seviyordu.

Yine de, gece yarısına kadar taverna kavgalarında yaralanan sarhoş denizcileri tedavi etmekten bıkmıştı. Sonuncusu, kabaca sarılmış sol kolundan kan damlayarak muayene odasına girdi. Daniel'in yaraları temizlemek için kullandığı cini görünce şişeye doğru hamle yaptı.

"Otur!" Daniel sert bir sesle, kırılmış denizcinin omzunu sinirle kavradı ve onu bir sandalyeye oturmaya zorladı. "Reviri kapatıp biraz uyuyabilmem için seni iyileştirmem gerekiyor."

Denizci ciyakladı ve uyuşan kolunu ovuşturdu. "Sadece biraz içki istiyorum!" dedi sitemle.

"Onu burada bulamazsın." Daniel uzun bir pratiğin verdiği beceriyle kirli bandajı çıkardı ve dağınık ama sığ bir bıçak yarası buldu.

Yarığı ustalıkla temizledi ve denizcinin ciyaklamasına yetecek kadar cinle bitirdi. "Bunu neden yaptın?" diye sordu denizci.

Daniel, "Cinin yaraların daha iyi iyileşmesine yardımcı olduğunu buldum, böylece kolunuzun düşme olasılığı azalıyor," diye açıkladı. "Şimdi git ve yarın korkunç bir baş ağrısına hazır ol."

"Şişeden bir yudum bile almadın mı?"

"Git!" Denizci teşekkür edip ayaklarını sürüyerek dışarı çıkarken, Daniel kullanılmış cerrahi aletlerini sabunlu su dolu bir leğene bıraktı. Cin konusunda olduğu gibi, aletleri temiz tutmanın daha iyi sonuçlar verdiğini fark etmişti.

Muayene odasının kapısı o kadar sert açıldı ki duvara çarptı. Başını kaldırıp baktığında, bir eliyle kapıyı iterek açan kız kardeşini gördü; diğer eli ise bayılmak üzere olan, hırpalanmış ve kanlar içinde yatan genç bir kadının beline sarılmıştı.

Her zamanki gibi soğukkanlı olan Laurel, "O aletleri henüz bir kenara koyma Daniel. Yeni bir müşterimiz var." Kızın muayene masasına oturmasına yardım etti.

Genellikle onları koruması gereken erkekler tarafından dövülen kadınları görmekten nefret ediyordu. Yeni hastayı incelerken, yorgunluğu

kayboldu. Kambur duruyordu ve yüzü, sağ tarafı kanla keçeleşmiş koyu renk saçlarıyla örtülmüştü. Pelerinini omuzlarına sıkıca sarmıştı ve şoktan titriyordu.

Sesi , "Ben Dr. Herbert. Sizin adınız nedir?" "J-J-J . . ."

Sanki ağzı kelimeleri oluşturmakta zorlanıyormuş gibi beceriksizce konuşuyordu, bu yüzden adam "Jane?" diye sordu.

Uzun bir sonra, "Evet, J-Jane," diye .

"Neyin düzeltilmesi gerektiğini bulmak için seni muayene edeceğim." Temiz bir bezi ıslattı. "Başını kaldır ki yüzündeki kanı temizleyebileyim."

Kadın, bir gözü şişmiş ve öz annesinin bile tanıyamayacağı kadar büyük morluklara sahip bir yüzle ona itaat etti. Çürüklerin altında çok gençti ve normal şartlar altında güzel olabileceğini tahmin ediyordu. Bir erkek böyle savunmasız bir genç kızı nasıl incitebilirdi?

Öfkesini sonraya sakladı. Şu anda önemli olan onu iyileştirmekti. Adam olabildiğince nazik davranmasına rağmen yüzündeki kanı yıkarken birkaç kez irkildi. Özellikle göz çevresine dikkat ediyordu. "Şanslısın," dedi sohbet eder gibi. "Çıplak yumrukla dövüşen bir boksör gibi gözlerin moraracak ama ciddi bir hasar yok."

Başındaki yarayı temizlerken, "Seni kim dövdü?" diye sordu.

Kadın boğuk bir ses çıkardı ve ondan uzaklaştı. Sol elindeki alyansın parıltısını fark eden adam, "Kocan mıydı?" diye sordu.

Jane sanki taktığı yüzüğü unutmuş gibi eline baktı. Sonra dar altın halkayı çekip çıkardı ve muayene odasına doğru fırlattı. Yüzük duvardan sekti ve yerde takırdadı.

"Sat onu. Yardım edin. . . revire," diye fısıldadı kısık sesle. Yukarı kaldırdığı yüzü morarmış boğazını ortaya çıkardı. Canavar onu boğmaya çalışmıştı.

Jane'in hareketleri pelerininin omuzlarından kaymasına neden oldu ve sırtındaki kanlı kesik ortaya çıktı. Kesik sol omzundan neredeyse beline kadar uzanıyordu. Kaçmaya çalışırken bıçaklanmış olmalıydı. Bıçağın ucu kalçalarının kenarına çarptığında sola doğru kaymış, sonra da yastıklı giysinin içinden aşağı doğru devam etmişti.

Daniel sesini sakın tutarak ağır makasına uzandı ve kalıntıları kesti. Elbisesi ve korsesi iyi kalitedeydi ama korsesi mahvolmuştu ve ince şalvarı kurumuş kanla yırtığa yapışmıştı.

Vardiyayı nemlendirmek, yaradan nazikçe çekmesine olanak sağladı, ancak Jane onu sıyrırken nefesi kesildi.

"Neyse ki derin değil, yine de Hades gibi acıdığını tahmin ediyorum." Özellikle de şimdi yarayı cinle temizlediği için. Jane muhtemelen bu gecenin izlerini hayatının sonuna kadar taşıyacaktı ama en azından bu yara gizlenmiş olacaktı.

Onu yatıştırmak için yumuşak yorumlarına devam etti. Laurel, Jane'in alçakgönüllülüğünü mümkün olduğunca koruyarak ona yardım etti.

Daniel yarayı temizlemeyi bitirdiğinde Laurel, "Yeni giysilere ihtiyacın olacak Jane. Daniel, erzağımızdan birkaç giysi getirebilir misin?"

Daniel kadın kıyafeti seçme konusunda Laurel kadar becerikli olmayabilirdi ama yeni dayak yemiş bir kadının bir erkekle, hatta kendisiyle bile yalnız bırakılmaması gibi değişmez bir kuralları vardı. Başını salladı ve uzun günün ağırlığını hissederek ayağa kalktı. "Bu gece gidecek bir yerin var mı? Ailen? Arkadaşların?"

Bakışları hâlâ yerde olan Jane, "Bir ... bir arkadaşım beni içeri alacak," diye fısıldadı. "Bu gecelik bu kadar yeter, ama bunun bir olmasına izin veremeyiz."

Laurel kararlı bir şekilde. "Yargıcı çağırırız ve seni döven adam hakkında suç duyurusunda bulunabilirsin."

"Hayır!" Jane harap olmuş giysilerini sıkıca kavradı, sesi çılgına dönmüştü. "Güvende olmamanın tek yolu Bristol'den ayrılmak. Bir sulh yargıcı yardımcı olamaz."

Daniel kaşlarını çatı. Jane o zalime geri dönmemeye kararlı görünüyordu ama çoğu zaman kadınlar başka seçenekleri olmadığı için kendilerini yaralayan erkeklere geri dönüyorlardı. O odanın dışındayken Laurel kıza danışmanlık yapacaktı.

Jane giysiye ihtiyacı olan ilk hasta değildi, bu yüzden Laurel iki büyük gardırobu her iki cinsiyet ve her yaş için giysilerle doldurmuştu. Bazıları yerel kiliseler tarafından bağışlanmış, bazılarını da eskicilerden bulmuştu. Yama yapıldıktan ve yıkandıktan sonra giysiler modaya uygun olmasa da temiz ve saygındı.

Kızın yaralı sırtını incitmeyecek bol bir önlüğe ihtiyacı vardı. Ayakkabı mı? Hayır, sağlam, iyi yapılmış yarım botlar giyiyordu. İhtiyacı olan her şeyi hızlıca topladı ve kolayca taşıyabileceği basit bir kanvas çantaya yerleştirdi. Son olarak, yaralarını ve bandajlarını örtecek derin bir başlık ve bir pelerin seçti.

Giysileri teslim ettikten sonra Laurel, Jane'in giyinmesine yardım edebilmek için onu muayene odasından kovdu. Kapıyı kapatırken kaşlarını çatı.

kapıyı arkasından kapattı. O ve Laurel para değil hizmet teklif ediyorlardı. Laurel'in ayrı yaşadığı kocası tarafından sağlanan cömert ödeneğin neredeyse tamamı reviri işletmek için harcanıyordu ve nakit sıkıntısı vardı.

Ama bazen istisnalar yapmak gerekir. Ofisi sadece birkaç adım ötedeydi, o yüzden kapının kilidini açtı ve parasını sakladığı gizli çekmeceyi açtı. Jane kendini kutsayacak bir kuruşu varmış gibi görünmüyordu. Kaçması ve iyileşene kadar kendini tutması ne kadar mal olacaktı?

Onun kendisine şiddet uygulayan kocasına döneceğini düşünmeye dayanamıyordu. Yirmi pound değerinde bozuk para ve küçük banknotlar topladı ve bunları bir bez çantaya tıktırdı. Bu, onu Bristol'den uzaklaştırmaya ve dikkatli olursa iki ya da üç ay boyunca yanında tutmaya yetecek kadar büyük bir meblağdı. Sonra muayene odasına döndü ve kendine herkesi kurtaramayacağını hatırlattı. Yakınından bile geçemezdi.

Jane eski pelerine sımsıkı sarınmış, yara bere içindeki yüzü ve sargılı başı bonenin kenarıyla gizlenmişti. Laurel kaşlarını çatmıştı. "İyi olacağına emin misin? Gecenin geri kalanını burada, revirde geçirebilirsin."

"Yapamam," dedi kız, sesi şimdi daha güçlüydü. "Ben iyi olacağım, gerçekten. Uzağa gitmeme gerek yok."

Daniel onun takip edileceğinden korktuğu için kalmayacağından şüpheleniyordu. Kendisini bu gece misafir edecek bir arkadaşı olduğu konusunda doğruyu söylediğini umuyordu. Bir ahırda ya da kilisede saklanmayı planlıyor olabilirdi. Eğer ertesi gün gitmeyi planlıyorsa, bu bir gece için yeterli olabilirdi. "Bristol'dan ayrılırsan gidebileceğin bir yer var mı? Tercihen aile."

"Kimse yok ama ben idare ederim. Çalışmaktan korkmuyorum." Kırılğan bir kahkaha attı. "Ya da yürümekten."

Daniel çantayı uzattı. "Al bunu. Başka bir yere yerleşene kadar sana yeter."

Nefes nefese kaldı ve parayı geri vermeye çalıştı. "Bunu alamam! Benim için zaten çok şey yaptın."

Onun elini tuttu ve sözlerini vurgulamak için yavaşça konuştu. "Buradan ayrılmanı ve daha da kötü bir duruma düşmeni düşünmek istemiyoruz."

Jane onun yüzüne baktı. Şişip kapanmamış olan gözü açık, berrak bir maviydi ve hiçbir genç kızın sahip olmaması gereken gölgeler barındırıyordu.

Eğildi ve morarmış dudaklarıyla adamın elini öptü. "Teşekkür ederim," dedi çığ, boğuk bir sesle.

Adamın elini bıraktı ve çantayı pelerininin içine soktu, sonra Laurel'e döndü. "İkinize de çok teşekkür ederim. Nezaketinizi asla unutmayacağım. Eğer size borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey olursa . . ."

Daniel kararlı bir şekilde, "Akıllıca kararlar ver. Başkalarına karşı nazik ol. Bu yeterli olacaktır."

Başını tekrar eğdi, sonra döndü ve odadan çıktı. Daniel ve Laurel onu kapıya kadar izlediler ve kızın birkaç basamak inerek sokağa çıkıp sola dönmesini sessizce izlediler. Kız gecenin içinde kaybolurken ince bedeninde yürek parçalayıcı derecede cesur bir şey vardı.

"Arkamızdaki ev satılık," dedi Laurel. "Orayı satın almak ve acımasız erkeklerden korunmaya ihtiyacı olan kadın ve çocuklar için bir sığınak oluşturmak istiyorum."

Daniel hemen, "Bence bu mükemmel bir fikir," dedi. Jane gibi kadınlar için bir sığınma evi gerçek bir nimet olurdu. "Paramız var mı?"

"Parayı *bulacağım!*" Defne ender rastlanan bir sertlikle konuştu.

"O zaman ." Daniel kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Ama şu anda ikimizin de yemeğe ve demli çaya ihtiyacı var."

Laurel onun kolunun altında gevşeyerek nefes verdi. "Ne güzel bir tavsiye, Doktor.

Ocakta güzel bir fasulye çorbası var."

"Mükemmel." Ama Daniel kapıyı kapatmadan önce Jane'in kaybolduğu gölgeye baktı. Ensesinin arkası karıncalanırken, bir gün onu tekrar göreceğine dair tekinsiz bir hisse kapıldı.

Bölüm 1

Bristol, 1813 Sonbaharı

Anne ve babasını toprağa verdikten sonra Daniel Herbert, her zaman tutkusu ve kurtuluşu olan işine geri döndü. Kendi zihni ne kadar huzursuz olursa olsun, tıbbi becerileri hasta bedenleri iyileştirmeye yardımcı oldu ve bazen sponsorluğunu yaptığı şapelde verdiği vaazlar yaralı ruhları iyileştirmeye yardımcı oldu.

Olması gerektiği kadar meşgul olmasını sağlamak için Daniel, kıdemsiz doktoru Colin Holt'u yeni geliniyle tatile gönderdi. Öksürük şurupları ve söğüt kabuğu çayı dağıtmak ve küçük ameliyatlar yapmak Daniel'i uyuyacak kadar yorgun bırakıyordu. Yorgunluk düşünmeye tercih edilirdi. Cenazelerin üzerinden iki hafta geçmişti ve yakında onların ölümlerinin yol açtığı değişikliklerle yüzleşmesi gerekecekti; ama şimdilik yaşlı denizcilerin bıçak yaralarını dikmeyi tercih ediyordu.

Revir müdürü Betsy Rivers kapıyı çalıp tedavi odasına girdiğinde bir hastayla görüşmesini henüz bitirmişti. "Dr. Herbert, bir beyefendi önemli bir iş için sizi görmeye geldi."

Daniel kuru bir sesle, "Onun önemlilik anlayışının benimkiyle aynı olduğundan şüpheliyim," dedi. "Ama Kızıl Rab az önce ayrılıyor, o yüzden beyefendiyi içeri gönderin."

Betsy onun kan lekeli önlüğüne kaşlarını çattı ama iş kıyafetlerini değiştirmesi için onu ikna etmeye çalışmadı. "Evet, efendim."

Betsy ayrılırken, Daniel kırılmış hastasına son dikişi attı. "Dikkatli ol, Rab. Bugünlerde biri yanlışlıkla hayati bir yerini bıçaklayabilir."

"Hayır, Doktor," diye kıkırdadı Kızıl Rab ayağa kalkarken. "O kadar uzun zamandır birbirimizle savaşıyoruz ki, bıçakları nereye saplamanın güvenli olduğunu biliyoruz." Denizci dışarı çıktı ve Daniel kan lekeli bezleri ve aletleri temizlemeye başladı.

Betsy döndü, yanında tıknaz, ağırbaşlı giyimli, keskin bakışlı ve kolunun altında bir dosya olan bir adam vardı. "Bu Bay Hyatt, efendim."

Ziyaretçi Daniel'in kaba ve hazır kıyafetine gözlerini kırıştırdı, sonra kibarca başını eğdi. "Ben Londra'daki hukuk firması Hyatt and Sons'dan Matthew Hyatt. Siz de Belmont Malikânesi'nden Daniel Herbert mısınız?"

Daniel yıllardır orada yaşamamış olsa da, malikâne artık kesinlikle onun olmuştu. "Öyleyim." Kullanılmış cerrahi aletlerini bekleme odasına bıraktı.

Sabunlu su dolu bir leğen.

"Ailenizin kaybı için başsağlığı dilerim, Bay Herbert." Avukat iç çekti. "Romaine Kalesi'ndeki hastalık salgını büyük bir trajediydi."

"Dehşet verici bir hızla vurdu. Manastırdaki ve kasabadaki çok sayıda insan öldü," dedi Daniel, hatırladıkları karşısında ağzı açık kalmıştı. Ailesi, babasının uzaktan kuzeni Lord Romaine tarafından düzenlenen büyük bir ev partisine davet edildiklerinde çok sevinmişlerdi. Onu da davet etmişlerdi ama o böyle şeylerle hiç ilgilenmiyordu. Orada olsaydı, zamanında etkili bir tedavi önerebilir miydi? Çok miktarda sıvı içmek tehlikeli ateşlere iyi gelebilirdi. Yoksa o da ölür müydü?

Ellerini hızlıca yıkadı. "Bekleyen hastalarım var, belki bana burada bulunma nedeninizi söyleyebilirsiniz?"

Avukat onun açık sözlülüğü karşısında gözlerini kırıştırdı. "Pekâlâ. Romaine baronluğunun onur ve mülklerinin varisi olduğunuzu bildirmekten memnuniyet duyarım."

Lord Romaine'in diğer varislerinin hepsi o korkunç hastalık salgınında mı ölmüştü? Daniel dondu kaldı, kelimelerin etkisini ölümcül bir darbe gibi hissetti. Acısının ve suçluluğunun etrafına ördüğü duvarlar paramparça oldu ve ham duygular içini kavurdu.

Hayatı sona ermişti.

Lord Kirkland James ertesi gün geç saatlerde Daniel'in ofisine girdiğinde Daniel hiç şaşırmamıştı. Kirkland bir nakliye tüccarı ve casusluk ustası olmasının yanı sıra Daniel'in kayınbiraderi ve bazen de arkadaşıydı. Bilgi kaynakları sayesinde Kirkland genellikle neler olup bittiğini daha gerçekleşmeden bilirdi. Bu akşam karanlık ve zarif bir yırtıcı gibi görünüyordu ama gözleri şefkatliydi.

Daniel bir baronluğun kucağına düşmesinin neden olduğu iç çatlakların üstünü örtmeyi başarmış olsa da, sorunları çözme konusunda usta olan Kirkland'ı görünce utanç verici bir şekilde rahatladı. Geç ve soğuk akşam yemeğini bir kenara iten Daniel elini uzattı. "Sanırım haberleri duymuşsundur? Çünkü Laurel hasta olsaydı yanında olurdun."

Kirkland el sıkışırken gülümsedi. "Laurel hamilelik döneminde korkunç bir enerjiye sahip. Benimle gelmesini zar zor engelledim."

Daniel'in kaşları çatıldı. "Sanırım varlığıma bir nokta koymamam için seni gönderdi."

"Kesinlikle," dedi Kirkland kuru bir eğlenceyle. "Servet, nüfuz ve Lordlar Kamarası'nda bir koltuğun miras kalması her insanı umutsuzluğa sürüklemeye yeter."

Daniel, Laurel ve Kirkland'ın kendisini ne kadar iyi tanıdıklarını düşünerek isteksizce gülümsedi. Masasının alt çekmecesini açtı ve olağandışı zor günler için sakladığı konyak şişesini çıkardı. "Bu haber beni hâlâ sersemletiyor. Ben sadece üçüncü kuzenim. Ama arada sadece birkaç varis vardı ve hepsi de o lanet olası ev partisinde öldü."

"Bir trajedi." Kirkland, Daniel'in doldurduğu konyak bardağını kabul etti, sonra küçük ofisteki diğer tek sandalyeye yerleşti. "En azından senin için."

Daniel iç çekti. "Mirası reddetmemin bir yolu yok, değil mi?" Kirkland, "Ne yazık ki ," dedi. "Soyluluk unvanı ve miras Mülkler Herbert soyundan gelen en yakın erkek varise geçecek, o da . Artık mülklerden ve onlara bağlı olan tüm kiracılardan sen sorumlusun."

"Atlas sanki dünyayı omuzlarıma bırakmış gibi hissediyorum. Sen Kirkland'ın varisi olduğunu bilerek büyüdün ama ben Romaine'in varlığından bile haberdar değildim, mirası alma şansım olduğunu bile bilmiyordum." Babası bunu biliyordu ve miras ona kalsaydı çok sevinirdi.

Kirkland kadehindeki konyağı düşünceli bir şekilde döndürdü. "Bu büyüklükte bir değişim göz korkutucudur ama lord olmak senin yapabileceklerin arasında."

"Hiç şüphesiz." Daniel'in yüzü en büyük korkusunu düşününce gerildi. Kirkland'ın anlayacağını fark ederek, "Ama yine de doktor olabilir miyim?" diye ekledi.

Kirkland, "Zamanınızdan daha fazla talepte bulunacaksınız," diye itiraf etti. "Ama mülkleri yönetmek için iyi insanları işe alabilirsiniz. Artık krallığın bir eşisiniz! Diğer lordlar zamanlarının büyük bir kısmını fosil toplayarak, matematik üzerine makaleler yazarak ya da içki içerek geçirirler. Siz işinize zaman ayırabilirsiniz."

"Umarım öyledir." Daniel insanları, mülkleri ve Parlamento'daki koltuğunu yönetmek için kaç saat harcayacağını tahmin etmeye çalıştı. Çok fazla. "Şu anda yaptığım kadar çok kişiye yardım edemeyeceğim."

"Laurel'e söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Yeni onurunuz bir yük ama aynı zamanda bir fırsat ve bir servet çok daha fazla insana yardım etmenizi mümkün kılıyor." Kirkland gülümsedi. "Kız kardeşin Zion House gibi daha fazla kadın sığınma evi açılmasına yardım ederken benim paramı çılgınca harcıyor. Daha fazla revir kurabilirsiniz. Gelecek vaat eden genç cerrahların ve doktorların eğitimine sponsor olabilirsiniz."

İşin tuhafı, Daniel bu olasılıkları hiç düşünmemişti. "Bu fikirler hoşuma gidiyor ama zaten istediğim hayata sahibim. Romayne'i miras almak bir yük ve karmaşıklık."

"Hâlâ istediğin hayat bu mu?" Kirkland sessizce sordu. "Yoksa bir değişiklik yapmanın zamanı geldi mi?"

Daniel elbette hayatının olduğu gibi doğru olduğunu söylemeye başladı. Sonra çenesini kapadı ve yeniden düşündü.

Haklı olduğu için Kirkland'a lanet olsun! Burada, Bristol'de Daniel'ın değerli işleri ve günlük zorlukları vardı ama kız kardeşi Kirkland'la barışıp taşındığından beri yalnızlık çekiyordu. Daha fazla arkadaş ve farklı mücadelelere ihtiyacı vardı.

"Belki de zamanı gelmiştir," dedi yavaşça. "Avukat o korkunç haberi verdiğinden beri şoktayım. Ne istediğimi ve artık neyin mümkün olduğunu düşünmem gerekiyor."

"Londra'ya gel ve bizimle kal," diye önerdi Kirkland. "Laurel ve ben seni ağırlamaktan mutluluk duyarız ve yeni pozisyonunla ilgili pratik ve yasal sorunları çözmende sana yardımcı olabilirim. Ayrıca toplumla tanışmaya da ihtiyacın var. Küçük sezon yakında başlayacak ve Westerfield Akademisi'nin eski çocuklarından oluşan ağ, istediğin ölçüde kendini kabul ettirmene yardımcı olacaktır."

Daniel'in gerginliği azaldı. Laurel ve Kirkland'la kalırsa Londra daha idare edilebilir görünüyordu. "Eski okul arkadaşlarımı görmek hoşuma giderdi ama büyük sosyeteye girmek konusunda şüphelerim var."

"Temkinli olman akıllıca," dedi arkadaşı eğlenerek. "Özellikle de karşılaşacağın tehlikeler düşünüldüğünde."

"Kumarın ve içkinin cazibesine kapılmayacağım." Daniel boş bardağına baktı, sonra kendine biraz daha konyak doldurdu. "Gerçi bugün beni görseniz bunu anlayamazsınız."

"Zor zamanlar sert önlemler gerektirir." Kirkland doldurması için kendi bardağını uzattı. "Ama benim bahsettiğim tehlike evlilik pazarı. Şu anda en çok arzu edilen meta sensin, yakışıklı ya da en azından prezentabl, eş arayan bir akran." Sırıttı. "Belki bir eş bulabilirsin"

hoş, istikrarlı, genç bir dul, mülklerinizi yönetmek ve sizi doktorluk yapmanız için özgür bırakmak istiyor."

Daniel kendini beklenmedik bir şekilde bir eş fikriyle heyecanlanırken buldu. Rose öleli kaç yıl olmuştu? Acı verecek kadar çok. Rose gün ışığı ve hayat dolu bir yaratıktı ve Daniel'in şu anda olduğu gibi huysuz, yaşlı bir bekâra dönüşmesini asla istemezdi. Değişecekse ya şimdi değişecekti ya da asla.

Kadehini sahte bir selamla kaldırdı. "Pekâlâ o zaman. Londra'ya gidip kendime bir eş arayacağım."

Bölüm 2

Jessie Kelham dört yaşındaki uykulu kızını kucağında taşıyarak revire döndüğünde doktor sessizce, "Lord Kelham daha fazla bizimle kalamayacak," dedi.

Başıyla onayladı. Philip haftalardır kötüye gidiyordu ve sonunun yaklaştığı açıktı. Saat neredeyse gece yarısıydı ve şafak sökmeden olacağını tahmin ediyordu.

Beth uykulu bir şekilde esnedi. "Babam daha iyi mi?"

Jessie kızının yumuşak kahve rengi saçlarını okşadı. Kendi koyu renk saçlarından çok daha açık tonlarda olmasına rağmen, ikisini bir arada gören herkes onları anne ve kızı olarak tanırdı. Beth, Jessie'nin hayatındaki en değerli varlıktı. "Hayır, tatlım. Yakında gidecek ama önce sana veda etmek istiyor."

Kızını, Philip'in zayıf bedeninin yumuşak lamba ışığında huzur içinde yattığı büyük yatağa taşıdı. Beyaz saçları ve solgun yüzüyle keten çarşafların arasında neredeyse kayboluyordu. Uşağı onu Beth'le bu son buluşması için şık bir hale getirmişti.

Yatağa vardıklarında Jessie bir an için çok geç kaldıklarından korktu, ama kızını yatağa yatırdığında Philip'in gözleri çakmak çakmak açıldı ve ciddi bir tatlılıkla gülümsedi. "Benim küçük güneş ışığım. Büyüdüğünü görmek için burada olamayacağım için üzgünüm ama çok güzel olacağını biliyorum."

Kesinliğin farkına varan Beth'in gözleri yaşlarla doldu. Öne doğru eğildi ve onun kırışmış yanağını öptü. "Gitmeni istemiyorum baba," dedi üzüntüyle.

Kendi elinin yanında duran kızın elini okşadı. "Senden asla çok uzakta olmayacağım, tatlım. Sadece gözlerini kapat ve beni düşün, ben orada olacağım."

"İstedğim zaman sana sarılabilseydim daha iyi olurdu!"

Philip yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Öyle ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz. İyi ol ve annenin dediklerini yap. Cennette tekrar buluşacağız. Umarım bundan çok uzun bir zaman sonra." Philip'in nefes alıp vermesi giderek zorlaşıyordu, bu yüzden Jessie onları çocuk odasından takip eden Beth'in bakıcısına işaret etti.

Lily Beth'i rahatlatıcı kollarıyla kaldırdı. "Yine yatma zamanı, küçük ispinoz.

Uyuyana kadar sana şarkı söyleyeceğim."

Beth uysalca gitti, ama onlar odadan çıkarken hüzünlü bakışları Philip'in üzerinde kaldı. Jessie kızının, babasının onu ne kadar çok sevdiğine dair bazı anılara sahip olacak kadar büyüdüğü için minnettardı.

Onlar gittikten sonra Jessie yatağın kenarına tünedi ve elini kocasının elinin üzerine koydu. Parmaklarının kemikleri dal gibi kırılğan görünüyordu. "Şimdi benim sıram. Beth gibi ben de senin gitmeni istemiyorum."

"Benim zamanım geldi." Devam etmeden önce öksürmeye başladı. "Sen ve Beth, Louise'i kaybettikten sonra bana hayal ettiğimden çok daha fazla yıl ve neşe verdiniz. Keşke o da sizi tanıyabilseydi."

"Keşke onu tanısaydım, ama ölmeseydi asla tanışamayacaktık." Jessie onun elini nazikçe sıktı. "Belki de ikiniz tekrar bir araya gelene kadar seni mutlu etmem için beni gönderdi."

"Ne muhteşem bir düşünce." Zorlu bir nefes daha aldı. "Geleceğin hakkında endişelenmene gerek yok canım. Aslında vasiyetname okunduğunda sen ve Beth için bir sürpriz olacak." Dudakları muzip bir gülümsemeye kıvrıldı. Jessie ve Beth'e sürprizler yapmayı her zaman sevmiştir.

"Başından beri sürpriz oldunuz," dedi nostaljik bir gülümsemeye. "Sizin gibi iyi bir beyefendinin küçük bir aktrisle evleneceğine inanamazdım."

O kadar şiddetli öksürmeye başladı ki Jessie neredeyse doktor çağıracaktı. Öksürük kesilince, "İngiltere'nin en güzel kadınının benimle para ve unvan için bile evleneceğine inanamadım," diye fısıldadı.

"Seninle paran için evlenmedim, hele unvanın için hiç evlenmedim," dedi usulca. "Seninle nezaketin ve bilgeliğin için evlendim."

Samimi bir gülümsemeyi paylaştılar. Sosyete bu eşitsiz evlilikten dolayı skandala uğramıştı ama bu evlilik ikisine de mutluluk getirmişti. Philip öldüğünde, en yakın arkadaşını kaybedecekti.

Sesi giderek kısılan adam, "Frederick buraya zamanında ulaşabilecek mi?" diye fısıldadı.

"Yağmurdan sonra yollar çok kötü durumda, o yüzden bir şey söylemek imkânsız," diye cevap verdi. Frederick Kelham'ın yolda olduğundan şüphesi yoktu ama bu amcasını sevdiği için değil, mirası için olacaktı. Frederick sadece kendini seviyordu.

Frederick unvanın ve mirasın varisi olarak yıllardır amcasının ölümünü sabırsızlıkla bekliyordu. Jessie'nin hamileliği çok mutsuz etmişti ve Jessie, amcasının oğlu gibi olmayacak bir kızı olması için dua etmişti.

Frederick'in hırslarının önünde bir engeldi. Beth'in doğumu rahatlatmıştı. Philip üzerine titreyeceği küçük bir kızı olduğu için çok mutluydu ve gerginlik azalmıştı.

Philip şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle, "Yeniden evlenmelisin Jessie," dediğinde uyuyakaldığını sandı. Dul kalarak harcanmayacak kadar mükemmel bir eşsin."

Dudakları büküldü. Philip, Tanrı onu korusun, onun cazibesini ve karılığını abartmıştı. Ama şimdi karşı çıkmanın sırası değildi. Sadece, "Eğer senin kadar nazik bir adam bulursam, bunu düşüneceğim. Ama sen yaşaması çok zor bir adam olacaksın Philip."

"Beni pohpohluyorsun, hizmetçi kız," dedi eğlenerek, sesi soluklaşarak. "Hangi yolu seçersen seç, iyi seçim yapacağına güveniyorum." Soluk mavi gözleri tekrar kapandı ve nefes alış veriş gittikçe yavaşladı. Şömine rafındaki saatin tik takları, hayatının anlarını geri sayarken doğal olmayan bir şekilde gürültülüydü.

Onun yumuşak bir hayret sesiyle, "Louise!" diye nefes aldığını duyduğunu sandı. Sonra bir daha nefes almadı.

Başını onların birleşmiş ellerinin üzerine eğdi, sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Philip Kelham ona erkeklerin iyi olabileceğine dair bir inanç vermişti. Onun gibi biriyle daha karşılaşmayı beklemiyordu.

Ama başka bir erkek istemiyor ya da ona ihtiyaç duymuyordu. Beth'e ve ikisini de destekleyecek yeterli kaynaklara sahip olduğu sürece, bu yeterliydi.

Jessie kocasını gömdüğü ve çoğunlukla kendisini onaylamayan komşularının taziyelerini kabul ettiği uzun bir günün ardından vasiyetnamenin okunmasını ertesi güne ertelemekten mutluluk duyabilirdi ama Frederick bunun hemen o akşam gerçekleşmesi için can atıyordu. Muhtemelen mirasının miktarını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Philip'in sürprizle ilgili söylediklerine rağmen Jessie okumanın açık olmasını bekliyordu. Philip birkaç ay önce vasiyetini gözden geçirmeden önce planlarını onunla tartışmıştı ve Kelham Hall, Kent'teki bu eski baronluk, bir sonraki Lord Kelham'a bırakılmıştı. Frederick ayrıca Philip'in kişisel servetinin önemli bir kısmını da alacaktı, ancak paranın çoğunun çarçur etmesini imkansız hale getirecek yasal güvenlere bağlı olduğunu öğrenmek onu mutlu etmeyecekti.

Daha önceki Kelhamlar büyük bir üne kavuşmamış olsalar da, geleneksel olarak kaynaklarını akıllıca kullanmışlar ve bakmakla yükümlü oldukları kişilere iyi bakmışlardı.

Jessie Frederick'in bu rekoru mahvetmeyeceğini umuyordu ama şüpheleri vardı.

Benzer bir miktar para da Philip'in Londra'daki eviyle birlikte Beth için emanet olarak bırakılmıştı. Jessie yeniden evlense bile ömür boyu rahat bir gelir elde , çünkü Philip bunu umduğunu defalarca söylemişti.

Canterbury'de güzel bir ev ona miras kalacaktı. Şehirde kızlar için birkaç iyi okul vardı ve Beth'i yetiştirmek için iyi bir yer olacaktı. Şehir ziyaretleri için Londra'daki eve sahip olacaktı. Beth hatırı sayılır bir mirasçı olacaktı, bu yüzden büyüdüğünde iyi bir toplum içinde hareket etmeyi öğrenmesi önemliydi.

Jessie yorgun bir şekilde okuma için kütüphaneye girdi. Çok sayıda yararlanıcı olduğu için ek sandalyeler getirilmişti. Kütüphane en sevdiği yerd, çünkü Philip'le birlikte sık sık akşamları orada oturur, ateşi paylaşır, okur ve konuşurlardı. Sonlara doğru, görme yetisi azalmaya başladığında, ona yüksek sesle kitap okurdu.

Bu gece kütüphane kalabalık ve havasızdı. Avukat Bay Marcus Harkin, kâğıtlarını yerleştirdiği masanın önüne oturduğunda ona sıcak bir gülümseme verdi. Harkin ona karşı her zaman nazık olmuştu, skandal yaratan bir gelin olduğu zamanlarda bile. Philip'in iyiliği için ona şüpheyile yaklaşmış ve zamanla arkadaş olmuşlardı.

Tüm hizmetkârlar oradaydı; yaşlı olanlar oturuyor, genç olanlar ise kitap duvarlarının önünde ayakta duruyordu. En yeni hizmetkârlar bile en azından mütevazı bir meblağ alıyor, en yaşlılarına ise rahat bir yaşlılık dönemi geçirmelerini sağlayacak yıllık maaşlar veriliyordu.

Yerel papaz, çan kulesinin onarımı için ayrılan meblağı alınca rahat bir nefes almış, ardından Philip'le birlikte üzerinde mutlu saatler geçirdikleri fildişinden oyma satranç takımının da kendisine verileceğini öğrenince sevgiyle gülümsemiştir. Burada sürpriz yok. Satranç takımını çan kulesi parasına eklemeyi öneren Jessie'ydi, böylece papaz uzun süredir arkadaşından kişisel bir hatıraya sahip olacaktı.

Jessie kocasının son hastalığı sırasında pek uyuyamamıştı, bu yüzden bir saat sonra sıcak ve kalabalık kütüphanede uyukluyordu. Bay Harkin uğursuz bir şekilde boğazını temizlediğinde uyandı. "Son olarak, Kelham baronluğunun onurunun varisi olan sevgili kızım Elizabeth'e vasiyet ediyorum-"

"Ne?" Gözleri alev alev yanan Frederick Kelham ayağa fırladı. "*Ben* baronluğun varisiyim! Bu ne saçmalık böyle?"

Bay Harkin okuma gözlüklerinin üzerinden baktı, ses tonu düzdü ama gözlerinde hınzır bir eğlence kıvılcımı vardı. "Bu saçmalık değil Bay Kelham. Kelham, Norman döneminde kurulmuş çok eski bir baronluktur. Kadın soyundan geçebilir."

"Bu çok saçma!" Frederick tükürdü. "Tüm varisler erkekti!" "Kabul edelim ki, tek doğrudan varis erkek olalı neredeyse iki asır oldu. Bu yüzden konu büyük ölçüde unutuldu." Avukat da aynı fikirdeydi. "Ancak amcanız kısa süre önce miras kayıtlarında bu gerçeğe rastladı. Konuyu araştırmamı istedi ve bu tamamen doğru. Genç kuzenin Elizabeth şu anda kendi başına Barones Kelham."

Jessie'nin nefesi kesildi. Demek Philip'in söz verdiği sürpriz buydu! Çok sevdiği tek çocuğunun yerine geçeceğini öğrendiğinde çok sevinecekti ama Frederick'in ne kadar kötü tepki vereceğini tahmin edememişti.

"*Sen!*" Frederick öfkeyle Jessie'nin yüzüne doğru döndü. "Bütün bunları *sen* yaptın! Sahte kanıtlar düzenledin, böylece veledin mirasa konacak ve sen de mülkü yağmalayabileceksin!"

Bay Harkin sert bir sesle, "Meseleyi tamamen yanlış anlıyorsunuz Bay Kelham! Leydi Kelham'ın bugüne kadar bu konuda hiçbir bilgisi yoktu ve sizin deyiminizle 'kanıt' çok eski ve her türlü şüphenin ötesinde. Beth'in unvanı ve mülkiyeti devraldığını doğrulamak için Arms College'a bir mektup hazırladım bile."

"Demek amcam beni beş parasız bıraktı," dedi Frederick hışımla.

"Hiç de değil. Lord Kelham'ın hatırı sayılır bir kişisel serveti vardı ve daha küçük miraslardan sonra kalan miktar siz ve kızı arasında paylaştırılacak. Rahat ve konfor içinde yaşamak için fazlasıyla paranız olacak." Avukatın sesi kuru bir hal aldı. "Malikaneyi yönetmeye hiç ilgi göstermiş değilsiniz."

"İyi bir kâhya tutmayı planlamıştım," diye tersledi Frederick. "*Ben* Lord Kelham olmalıydım! Arkadaşlarım amcamın veledi tarafından mülksüzleştirildiğimi duyunca gülecekler!"

Harkin daha da kuru bir sesle, "Bunu atlatacaklardır," dedi. "Amcan sana bu kadar düşkün olduğu için minnettar ol. Tüm servetini kolaylıkla kızına bırakabilirdi."

Frederick'in gözleri Jessie'ye bakarken öfkeyle kısıldı. "Bu velet Philip Amca'nın değil, benim çocuğum!"

Jessie yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ne cüretle böyle bir şey söylersin, Frederick!"

"Seni buraya, Kelham Hall'a metresim olarak nasıl getirdiğimi bütün ülke biliyor," diye alay etti. "Ve amcamı nasıl baştan çıkardığını da biliyorlar çünkü hiçbir erkek sana karşı koyamaz. Her iki dünyanın da en iyisine sahip olduğunu düşündün, değil mi? Unvan, Philip Amca'nın parası ve ne zaman ziyaret etsem seni baştan çıkarmam. Hiç şüphelenmedi, değil mi? Ona söylemeliydim, böylece seni bir sürtük gibi dışarı attırabilirdi!"

Jessie ayağa kalktı, yumrukları sıkılıydı ve sesi titriyordu. "Sen *İğrenç!* Yeminime asla ihanet etmedim!"

Frederick sırtıttı. "Kimse yalancı, işbirlikçi bir aktrisin sözlerine inanmaz."

Kâhya Bay Wicks soğukkanlı bir tavırla konuştu. "Bu eve gelenleri ve gidenleri yakından takip ediyorum. Hanımefendi son hastalığına kadar hep merhum lordun yatağını paylaştı, Efendi Frederick ise nadir ziyaretlerinde neredeyse her zaman gece geç saatlerde evden kaçtı."

Hizmetçilerden biri yardımsever bir sesle, "Köyde bir inek hizmetçisiyle yatıyor," dedi.

Frederick patlamanın eşiğinde sallanırken yüzü kıpkırmızı oldu. Sonra ifadesi değişti. "Elizabeth'in en yakın erkek akrabası olarak," diye tükürdü, "ben onun yasal vasisi miyim?"

Bay Harkin kaşlarını çatı. "Annesi öyle ve ben de baş mali mütevelliyim. Kuzeninizle ilgili olarak hiçbir yasal yetkiniz yok."

Frederick gülümsedi, gözlerinde kötülük vardı. "Ama genç kuzenimin hayattaki yeni konumuna yakışır şekilde yetiştirildiğini görmeyi amcama borçluyum. Eminim ki mahkemeler de yeni Leydi Kelham'ın aktris annesinden alınıp benim tarafımdan büyütülmesi gerektiği konusunda hemfikir olacaktır."

Bölüm 3

Toplu soluklar odayı doldururken Jessie donakaldı. Frederick gerçekten Beth'i ondan alabilir miydi? Bay Harkin'e baktı ve onun da kendisiyle aynı şoku yaşadığını gördü.

Frederick'in Beth'i cesedinin üzerinden alacağını haykırmak istedi ama kendini kontrol etmeyi zor bir okulda öğrenmişti. "Servetini avukatlara harcamaktan çekinme Frederick. Mahkemelerin çalışma hızına bakılırsa, dava sonuçlanmadan Beth büyümüş, evlenmiş ve anne olmuş olacak." Gözleri kısıldı. "Artık Kelham Malikânesi'nde istenmiyorsun ve *şimdi gideceksin!* Bay Wicks, saat bir sonraki vuruşu yapmadan önce Bay Kelham'ın gittiğinden emin olun."

Uşak başını eğdi. "Nasıl isterseniz leydim." Bakışları diğer hizmetkârların üzerinde gezindi. "Vasiyet okundu ve artık görevlerinize dönme vakti geldi."

Başka bir deyişle, gösteri sona ermişti. Frederick kütüphaneden çıktı, onu heyecanla vızıldayan hizmetkârlar izledi. Birçoğu Jessie'ye sempatik bakışlar fırlattı. Başlangıçta efendinin genç aktris karısı hakkında kuşkuvar olsa da, Jessie evi adil ve sakin bir ağırbaşlılıkla yönetmiş ve yavaş yavaş hizmetkârların bağlılığını kazanmıştı. Kâhyanın onu savunması hoş bir kanıt olmuştu.

Ama Frederick Philip'in yeğeniydi ve bir beyefendi olarak görülüyordu. Bu ona güç veriyordu.

Adam odadan çıktıktan sonra Jessie titreyerek sandalyesine yığıldı, kollarını karnına sardı. Avukat sessizce, "İyi misin Jessie?" diye sordu.

Ağzı buruştu. "Kocam öldü ve yeğeni kızımı benden almakla tehdit ediyor. Hayır, iyi değilim." Ama paniğe kapılmak hiçbir işe yaramayacaktı. Kendini rahatlamaya zorlayarak, "Beth'in velayetini alabilir mi, Marcus?" diye sordu.

Avukat sıkıntılı bir iç geçirdi. "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey olmadığını söylemek isterdim ama yapamam. Beth'in mirası için yasal zemin sağlam olsa da, Bay Frederick'in konuyu bulandırabileceği çeşitli yollar var. Kançılarya, vasilerin, vasilerinin ölümünden fayda sağlayacak erkekler olmamasını tercih ediyor, ancak Philip'in en yakın erkek akrabası olduğu için, bir barones olarak Beth'in bir toprak sahibi olarak gelecekteki sorumluluklarına uygun olarak yetiştirilmesi gerektiğini savunabilir ve bunu yapabilecek en iyi kişi de odur."

Jessie acı bir sesle, "Yani bir erkek akraba otomatik olarak bir kadından daha iyi bir seçim," dedi. "Sosyetenin içine doğmuş bir serseri, bir çocuğun annesinden daha iyi bir rehberdir!"

"Birçok mahkeme bunu böyle görürdü," diye kabul etti. "Özellikle de aristokrat bir aileden gelmediğiniz için." Cümlenin sonunda avukatın sesinde belli belirsiz bir yükselme vardı, ona kökenlerini anlatması için bir davet.

İma edilen soruyu duymazdan geldi. Philip onun geçmişinin genel hatlarını biliyordu ama başka kimse bilmiyordu. "Yetiştirilme tarzım saygındı ama kesinlikle aristokrat değildi ve güçlü aile bağlantılarım yok."

Dudakları büzüldü. "Yazık. Aile bağlantıları böyle durumlarda çok değerlidir."

"Mülkiyet hakkı Frederick'e devredilebilir mi? İstedliğini elde ettikten sonra Beth'le hiçbir ilgisi kalmayacak."

Harkin başını salladı. "Unvan kanda sabittir. Beth yaşadığı sürece, o Barones Kelham'dır. Ama unvanı reddetmek mümkün olsaydı bile, bunu Beth'in adına yapamazdınız. Miras onun, senin değil."

Jessie'nin yüzü gerildi. "Frederick kızımın velayetini alamayacak! Bunun olmasına izin vermeden önce onunla birlikte kaçacağım."

"Jessie, bunu aklından bile geçirme!" Harkin haykırdı. "Nasıl yaşayacaksın? Bir şekilde onu sağ salim saklamayı başarsan bile, onu adından ve mirasından mahrum mu bırakacaksın? Frederick'e de belirttiğiniz gibi, mahkeme işlemleri zaman alıyor. Velayetinizi kaybetme tehlikesi hemen yok ama umutsuz bir eyleme kalkışır ve başarısız olursanız Elizabeth'i kaybedersiniz!"

Jessie yavaşça derin bir nefes aldı, onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de yüreğindeki soğuk korkuyu bastıramıyordu. "Mahkeme işlemleri kız reşit olana kadar uzayabilir mi?"

Bay Harkin içini çekti. "O kadar uzun sürmez. Anlaşmazlığın konusu bir çocuk olduğu için Bay Frederick'in avukatları davanın bir an önce sonuçlanmasını talep ediyor."

"Savunmasız bir çocuğun velayetini, öldüğü takdirde unvanını ve mirasını alacak olan adama vermenin en hafif tabirle bir çıkar çatışması olduğunu iddia edebiliriz!" Jessie tersledi.

Avukat kaşlarını çatı. "Herhalde Bay Frederick'in ona gerçekten fiziksel olarak zarar vermeye çalışacağını düşünmüyorsunuzdur."

Jessie dudağını ısır. Frederick'e güvenmemek için iyi bir nedeni vardı ama kanıt olmadan histerik bir kadın gibi görünecek ve kovulacaktı

kontrolden çıktı.

" değil." Gerçi Frederick'in bunu yapabileceğine inanıyordu. "Ama hiç kimse bir çocuğa annesi kadar iyi bakamaz. Beth'in iki yıl önce akciğer humması geçirdiğinde ne kadar hasta olduğunu hatırlıyor musun? Doktor, benim bakımım olmasaydı hayatta kalamayabileceğini söylemişti. Eğer tekrar hastalanırsa, Frederick muhtemelen Londra'da arkadaşlarıyla eğleniyor olacak. Benimle daha iyi olacağını *biliyorsun!*"

"Bundan hiç şüphem yok," diye kabul etti Harkin. "Philip'in kızına bakma konusunda sana güveni tamdı. Yeniden evlenmeni istedi ve eğer evlenirsen yeni kocan vesayet için başvurabilir. Philip, Beth'e kendi kızıymış gibi davranmayacaksa ikinci bir koca seçmeyeceğini biliyordu."

Jessie başını eğdi. "Philip'in güvenine ne kadar değer verdiğimi bilemezsin," diye fısıldadı.

"Philip'in senin aşkına verdiği değerden daha fazla değil," dedi Harkin sessizce.

Beth'in vasiliği yeni bir kocaya devredilebilirdi. Jessie kıpırdamadan durdu. Philip ona vasiyetindeki bu hükümden bahsetmişti ama Jessie buna pek dikkat etmemişti çünkü yeniden evlenmeyi hayal bile edemiyordu. Ama Frederick Beth'i elinden almaya çalışacaksa... "Yani yeniden evlenirsem Beth güvende mi olacak?"

"Yeni kocanızın iyi karakterli bir adam olduğunu varsayarsak, evet." Avukatın gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Frederick'in vesayet devrine itiraz etmesi ihtimaline karşı, dünyevi anlamda da iyi bağlantıları olan biri olması hiç fena olmaz."

"Philip'in açık isteklerine rağmen bunu yapabilir mi?"

Harkin kuru bir sesle, "Ne kadar aptalca olursa olsun, her türlü nedenden dolayı dava açılabilir," dedi. "İdeal olan, Frederick'in aklına gelebilecek her türlü aptallığı ezip geçebilecek kadar zengin ve dünyevi statüye sahip bir dük ya da piskoposla evlenmenizdir."

"Sanırım uygun dük sıkıntısı var," dedi eşit bir kurulukla. Bir piskoposla evlenmektense Beth'le kaçmayı tercih ederdi. "Ama Frederick'ten kat kat üstün olan daha az yüce rütbeli pek çok erkek var."

"Gerçekten de var. Yas yılınız bitene kadar beklemeniz gerekse de, sizi memnun edecek ve Beth'i koruyacak uygun bir koca bulmakta zorlanmayacağınızdan eminim." Harkin gülümsedi. "Frederick çok az erkeğin sana karşı koyabileceği konusunda haklıydı. Eğer Helen'im olmasaydı, ben de sana karşı koyabilirdim."

Avukatın mutlu bir evliliği olması arkadaş olmalarını sağlamıştı. Ama Harkin kadınların ne kadar savunmasız olduğunu tam olarak anlamamıştı.

Ya da güzelliğın nasıl bir lanet olabileceğini. Frederick'in gözlerindeki kötülüğü düşündü. "Bir yıl beklemeye cesaret edebilir miyim? Elimde değil ama Beth ne kadar erken onun ulaşamayacağı bir yerde olursa o kadar iyi olur. Ya Frederick vasi olarak buna hakkı olduğunu iddia ederek onu kaçırsa? Onu geri alabilecek miyim?"

Avukat kaşlarını çatdı. "Burada sadık hizmetkârlarınız var. Onu koruyacaklardır."

"Evet, ama çoğu yaşlı ve Frederick çok ikna edici olabiliyor." Jessie şakacı bir tavırla gülümsedi. "Belki de Beth'i Londra'ya götürmeli ve hemen bir koca aramalıyım. Onu benden daha iyi koruyabilecek bir koca."

Harkin onaylamaz bir tavırla, "Philip daha yeni soğumuşken koca avına çıkmak, Frederick'in size karşı kullanabileceği türden bir üne sahip olmanızı sağlar," dedi. "Bunu tavsiye etmiyorum. Londra'ya gidersen Kelham House'da da kalamazsın çünkü Frederick orada yaşıyor ve onu oradan uzaklaştırmak zor olur. Bir ev kiralayabilir ya da Beth'i Canterbury'deki evinize götürebilirsiniz ama bu da burada kalmaktan daha güvenli olmayacaktır."

Jessie kaşlarını çatdı. "Bir kaleye ve güçlü bir kocaya ihtiyacım var, ikisini de Kent'te bulamam. Londra'da daha fazla olanak var."

Avukat acı çekmiş bir ifadeyle, "Sanırım öyle, ama toplumda çok az bağlantınız olduğu için doğru türde bir koca bulmak zor olacak. Philip sizi Londra'ya hiç götürmedi ve siz de kendi güçlü bağlantılarınız olmadığını söylüyorsunuz. Tabii zengin tüccarlar tanımıyorsanız? Ama korkarım bir yargıç Beth'in üvey babası için bir Cit'i onaylamayabilir."

"Hiç zengin tüccar tanımıyorum ve sosyeteyle de çok az temasım oldu." Nefesini tuttu. "Ama bir düşes ve bir düşesin kızını tanıyorum."

Harkin gözlerini kırıştırdı. "Nasıl?"

"Leydi Julia Randall, vahşete uğramış kadın ve çocuklar için sığınaklar sağlamaya adanmış Sisters Vakfı'nı kurdu. Çalışmalarını duydum ve ona mektup yazarak iğne paramdan ayırabildiğim kadarını teklif ettim. Birbirimizin düşüncelerinden hoşlandığımız için yazmaya devam ettik. Ayrıca beni vakıfla yakından ilgilenen yakın arkadaşı Ashton Düşesi ile de temasa geçirdi." Jessie sevgiyle gülümsedi. "Mektupları Philip'in son hastalığı sırasında parlak bir noktaydı."

"Her iki kadının da adını duymuştum," dedi Harkin etkilenmiş bir ifadeyle. "Kendileri ve çalışmaları çok takdir ediliyor. Yeniden evlenmeyi düşünmeye hazır olduğunuzda size yardımcı olabilirler mi?"

"Yardımlarını ve misafirperverliklerini çoktan sundular. Leydi Julia'nın kocası Ashton Dükü'nün hayat boyu arkadaşı, bu yüzden Randall'ların Ashton House'da odaları var. Londra'ya gelirsek Beth ve benim için geniş bir yer olduğunu söylediler."

"Ashton House'un dışını gördüm. Gerçekten de bir kale," dedi Harkin düşünceli bir ifadeyle. "Böyle iyi konumlanmış arkadaşlara sahip olmak sadece bir fayda sağlayabilir ve eminim siz ve Beth bu son zor aylardan sonra Londra'yı ziyaret etmekten keyif alacaksınız."

Jessie başını salladı, boğazı düğümlendi. Açıkça ifade edilmemiş olsa da, kocasının ölümünden sonra hanımların ona bir mola olarak tatil teklif ettikleri açıktı.

Avukat sessizce, "Philip iki hafta önce bana böylesine sadık bir eşe sahip olduğu için kendini kutsanmış hissettiğini söyledi. Ona bakmanın kolay olmadığını biliyorum."

"Evlilik yeminleri hastalıkta ve sağlıkta geçerlidir, Marcus. Böyle nazik bir kocaya sahip olduğum için şanslıyım." Kucağındaki düğümlenmiş ellerine baktı. Yeniden evlenme fikrine dayanmakta güçlük çekiyordu. Ama Beth için bunu yapacaktı.

Ya bunu yapacaktı ya da açgözlü şeytan kızını tehdit ederse Frederick'i öldürmeye hazır olacaktı. "Beth'in için geleceğe bakmalıyım. Bu gece Leydi Julia'ya yazıp davetin hâlâ geçerli olduğunu bildireceğim."

Jessie yeniden evlenmenin gerekliliğini kabul etmek için de kendini zorlamalıydı. Bunu yapabilirdi. Sadece güçlü, nazik ve *güvenli* bir koca bulması gerekiyordu.

Bölüm 4

Daniel'ın Londra'ya gidebilmesi için revirdeki işleri ayarlaması sadece iki gün sürmüştü. İyi insanları işe almanın ve onlara öğrenme fırsatı vermenin avantajı buydu ama düşündüğünden daha az gerekli olduğunu fark etmek oldukça sinir bozucuydu.

Kirkland onunla birlikte kalmış, zamanını gemicilik şirketinin işleriyle ilgilenmek için kullanmıştı. Londra'ya Kirkland'ın görkemli ve yaylı arabasıyla gitmişler, bu da Daniel'a kayınbiraderini bir akranın sorumlulukları hakkında sorgulama fırsatı vermişti. Kirkland'ın her zaman dürüst ve anlayışlı bir cevap vereceğine güvenilebilirdi. Hiçbir şey Daniel'ın yeteneklerinin ötesinde olmasa da, yeni görevlerinin çoğu onu ilgilendirmiyordu.

Ama yine de öğrenmek zorundaydı. Bazen aşırı gelişmiş bir sorumluluk duygusuyla doğmamış olmayı diliyordu.

Londra'nın gürültüsüne ve kokusuna rağmen, şehre vardıklarında kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Britanya'nın en iyi beyinlerinden bazılarıyla tanışabileceği heyecan verici bir yerdi.

Kirkland Evi şık Mayfair'deydi. Daniel bir keresinde kısa bir ziyarette bulunmuştu ama gece geldiği için buranın görünüşüne pek dikkat . Bu kez öğleden sonra gelmişti ve Berkeley Meydanı'nın ortasındaki güzel parka bakan lüks evleri takdir edebiliyordu. Laurel bu kent bahçesindeki ağaçlardan ve çiçeklerden ne kadar hoşlandığını yazmıştı.

Kirkland Evi'ne girdiklerinde, altın rengi piyano müziği zengin bir melodi akışı içinde merdivenlerden aşağı döküldü. Daniel gülümsedi, kız kardeşinin çaldığı müziği tanıyınca gerginliği azaldı. Bir süredir gergin olduğunu fark etti.

"Acil bir şey olup olmadığını anlamak için şu mektuplara hızlıca bir göz atacağım." Kirkland yan masadaki mektupları kaldırdı ama başıyla merdivenleri işaret etti. "Müziği takip edin."

Daniel bir keresinde Kirkland'a da aynı sözleri söylemişti ve aynı nedenle: Laurel'i bulmak için. Kirkland'ın özel bir selamlaşma için ona zaman tanınmasına sevinerek merdivenleri sessizce çıktı ve çevresini inceledi.

Bir önceki kısa ziyaretinde ev soğuk, zarif ve davetkâr görünmüyordu; gizem ve sırlarla dolu bir yerdi. Mobilyalar ve dekorasyon çok az farklı olsa da, atmosfer değişmişti. Şimdi ev sıcak ve davetkârdı ve bunun tek nedeni öğleden sonra ışığının içeri dolması değildi.

pencereler. Yapı yeni sahibini yansıtıyordu çünkü Laurel gittiği her yerde sıcaklık yaratıyordu.

Müzik odasının kapısı üst kattaki koridora açılıyordu. İçeri girdi ve Laurel'i Bristol'deki evlerindeki ikizi olan muhteşem Broadwood piyanonun klavyesinin başında buldu.

Laurel en sevdiği Beethoven sonatlarından birini ezberden çalarken gözleri kapalıydı, parmakları tuşların üzerinde ustalıkla kayıyordu. Anne ve babası için yas siyahı giymemişti. Onu evlatlıktan reddettikleri düşünülürse bu anlaşılabilir bir şeydi.

Sonata bitirdiğinde Daniel yumuşak bir sesle, "Evin içinde müziğin akmasını özlemişim," dedi.

"Daniel!" Kız kardeşi bankta döndü ve Madonna sıcaklığıyla parlayarak onu selamlamak için ayağa kalktı. Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Ona sarıldığında, belinin genişleyen kıvrımı nedeniyle biraz öne eğilmek zorunda kaldı. "Seni çok özledim!"

"Seni özlediğim gibi." Geri çekilip bir doktorun gözleriyle onu taramadan önce sarılması hızlı ama dikkatliydi. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Harika! Yorgun ve hasta hissetme aşamasını geçtim. Canlı ve enerjik olma aşamasının sonuna yaklaştığımı sanıyorum." Laurel sırttı. "Yakında paytak paytak yürümeye başlayacağım ve bu bebekle açık havada buluşana kadar günleri sayacağım."

Daniel sevgiyle gülümsedi. "Gerçekten de neşeli bir gün. Kız olması Kirkland için sorun olur mu?"

Laurel avuçlarını karnının üzerine yaydı. "James önemli olan tek şeyin bebeğin ve benim sağlıklı olmamız olduğuna yemin ediyor."

Daniel kabul etti. Doğum risksiz değildi ve Laurel otuza yaklaşıyordu, ilk çocuk için oldukça yaşlıydı. "İyi bir eben var mı?"

"İki tane! James'in arkadaşlarından birinin eşi deneyimli bir ebe ve bana çok yardımcı oldu. Bebek doğduğunda muhtemelen Londra'da olmayacak ama beni şiddetle tavsiye ettiği bir kadınla tanıştırdı."

"Bebek doğduğunda burada olacak kişiyle konuşmak istiyorum." Laurel,

"Bayan Granger'ın gözünü korkutabileceğinizi sanmayın," dedi.

Gülmek. "Senin kendi işini bildiğin kadar o da kendi işini biliyor. Ama benden bahsettiğimiz yeter. İstenmeyen asaletinle nasıl başa çıkıyorsun?"

Laurel'in anlayacağına güven. "Bir hata olduğunu ve bu onuru takdir edecek başka birinin gerçek varis olduğunu umuyorum."

Daniel pişmanlıkla söyledi.

"Korkarım yok. Romaine'lerin avukatı Bay Hyatt, merhum Lord Romaine'e daha yakın olabilecek başka bir dal tanıyor olabilirim diye soy ağacıyla birlikte beni ziyaret etti ama kimse yoktu. Kapana kısıldın, Daniel. Ama bir kez alıştığında, bunun avantajları olduğunu göreceksin."

Daniel kuru bir sesle, "Kirkland da öyle söyledi," dedi. "Onları bulamadım henüz."

"İyi işler için daha fazla paranız olacak. Çok güzel bir gün geçiriyorum. Kirkland'ın parasını en sevdiğim amaçlar için harcamakla vakit geçiriyorum." Onun yüz ifadesini düşünceli bir şekilde inceledi. "Bir eş aramayı düşünüyor musun? Bunu düşünmek için iyi bir zaman olabilir."

Ona yarım bir gülümseme verdi. "Aklımı okumakta her zaman iyi olmuşundur. Bir eş gerçekten de uygun olur, özellikle de mülk yönetimi konusunda yetenekliyse."

Kız kardeşi güldü. "Elbette başka gereksinimleriniz de vardır!" "Makul derecede çekici ama güzel değil, çünkü güzeller çok Daniel hemen," dedi. "Olgun ve Londra'nın ciddiyetsizliğine bağımlı değil."

Laurel yine gülmemek için kendini zor tuttu. "Bu da bir başlangıç sanırım. Seni sosyeteye tanıtmak için bir balo düzenlememiz gerekecek."

Kirkland odaya girdi. "Onun onuruna verilecek bir balo Daniel'i anında Bristol'a geri gönderir. Müzikal gibi daha az büyük bir şeyle başlamak daha iyi olur."

"Haklısın tabii," diye kabul etti Laurel. "Ama Leydi Childe'ın üç gün sonraki ayinine katılmanı tavsiye ederim. Pek hoşuna gitmeyecek ama kısa sürede pek çok insanla tanışacaksın, böylece davetiyeler almaya başlayacaksın. O zaman daha çok hoşunuza giden etkinlikleri seçebilirsiniz."

Kirkland, "Şehirde bulunan Westerfield Akademisi eski öğrencileri için bir akşam yemeği partisi düzenleyelim," diye önerdi. "Bazılarının uygun arkadaşları olabilecek eşleri var."

"İyi fikir." Laurel yuvasına dönen bir kırlangıç gibi Kirkland'ın yanına gitti.

"Diğer okul arkadaşlarımdan bazılarını görmek hoşuma gidecek." Daniel gözlerini kaçırdı çünkü aralarındaki derin şefkati görmek mahremiyetin ihlali gibi görünüyordu. Artık Laurel'in en iyi arkadaşı o değildi. Kirkland'dı, ki bu doğru ve yerindeydi.

Daniel keskin bir özlemle bu tür bir yakınlık istiyordu. Bunu Rose'la yaşamıştı. Rose yirmi yaşında, evlenmeyi planladıkları tarihten birkaç ay önce öldükten sonra kalbi durmuştu. Hiçbir zaman potansiyel bir eş aramamış ve bir doktorun iyi bir koca olacağını düşünen kadınların tekliflerini görmezden gelmişti. Ya da iyi bir sevgili.

Kirkland'la barışana ve artık arkadaşlık için uygun olmayana kadar Laurel'in hayatındaki boş yerleri ne ölçüde doldurduğunu fark etmemişti. On yıl boyunca işlerinde ve evlerinde ortak olmuşlardı ama artık değillerdi. Laurel hayatına devam etmişti ve o da aynısını yapmalıydı.

Ama potansiyel bir eş kur yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Rose komşu malikânede büyümüşü ve ilk kez çocuk odasında tanışmışlardı. Onu tanımadığı bir zamanı hatırlamıyordu, bu yüzden kur yapmasına gerek kalmamıştı. Hayatını kolaylaştıracak nazık, mantıklı bir kadın bulmak mümkün olabilir miydi?

Evet, böyle bir evlilik mümkündü. Ama kur yapma konusundaki cehaleti göz önüne alındığında, arayışında iyi şans için dua etse iyi olurdu.

Bölüm 5

Ashton Düşesi ve Leydi Julia Randall ziyaret davetlerini yenilemekle kalmadılar, Leydi Kelham'la görüşmek istedikleri bir konu olduğunu da söylediler. Jessie minnettar bir kabul notu yazdı ve onlarla görüşmek istediği bir şey olduğunu da ekledi. Mektubu gönderirken iki kadının kâğıt üzerinde olduğu kadar yüz yüze de sıcak ve anlayışlı olmaları için dua etti.

"Leydi Kelham," diye anons etti kahya, Jessie'yi Beth ve hizmetkârlarını yerleştirdikten ve kendine gelme fırsatı bulduktan sonra düşes ve Leydi Julia'ya katılması için davet edildiği küçük salona götürürken. İyi ki yanında bir rehber vardı, yoksa Ashton Evi'nin uçsuz bucaksız genişliğinde kaybolabilirdi.

Odaya girerken gerginliğini belli etmemeye çalıştı. Bu kadınlara ve ona yardım edip etmeyeceklerine o kadar çok şey bağlıydı ki!

İkisi de minyon tiptiydi, ama biri siyah saçlı ve sakın, bilge gözlere sahipti, diğeri ise hayat dolu sarışın bir güzeldi. Jessie kendine güveniyormuş gibi davranmakta iyiydi, bu yüzden gülümseyerek içeri girdi. "Sonunda ikinizle de yüz yüze tanışmak çok güzel!" Bakışları sarışın kadına kaydı. "Siz kesinlikle Altın Düşes'siniz."

"Julia esmer olduğu için bu zor bir tahmin değil," dedi sarışın gülerek ayağa kalkıp bir elini uzatırken. "Sizinle tanışmak bir zevk, Leydi Kelham. Bu kadar şaşırtıcı derecede güzel olduğunuzu bilmiyordum. Bunu sık sık bir yük olarak görüyor musunuz?"

Jessie diğer kadının elini tutarken gözlerini kırıştırdı. "Daha önce hiç kimse bana bunu söylememişti, Majesteleri. Belli ki kişisel deneyimleriniz size güzel olarak görülmenin bir baş belası olabileceğini öğretmiş. Hatta tehlikeli."

Düşesin ağzı buruştu. "Başkalarının evlerinde sürekli misafir olan babamın peşinde dolaşan önemsiz biriyken, erdemim için savaşmayı erkenden öğrendim."

"Ben de öyle." Onlar birbirlerine acıyan bakışlarla bakarken Jessie devam etti. "Umarım arkadaş oluruz, Majesteleri. Ama şahsen benden hoşlanmayabilirsiniz!"

Düşes gülümseyerek, "Bundan şüpheliyim," dedi. "Ve arkadaşlar arasında ben Mariah'yım. Yüksek resmiyetle yetiştirilmedim."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Jessie. "İkiniz de bana Jessie dersiniz sevinirim."

"Ben de Julia. 'Leydi' sadece bir nezaket unvanıdır, ikinizin de sahip olduğu soyluluk unvanları gibi değildir." Julia da ayağa kalktı ve elini uzattı. "Görünüşümün sadece fena olmadığı için beni minnettar kılıyorsunuz!"

Jessie kararlı bir tavırla, "Fena sayılmaz, Julia," dedi. Bu doğrudu. El ele tutuştuklarında, diğer kadının çarpıcı bir güzelliği olmasa da, insanları kesinlikle düşesin güzelliği kadar güçlü bir şekilde çeken narin bir güzelliğe ve tatlı bir dinginliğe sahip olduğunu gördü.

"Gerçekten iyi bir modacı çok yardımcı olur, ama beni sadece kocam güzel buluyor ve ben de böyle seviyorum," diye yanıtladı Julia. "Artık tanışma faslı bittiğine göre, çay ve kekler gelene kadar dinlenebilir ve eğlenebiliriz."

Yerlerine oturduklarında Mariah, "Yolculuğunuz nasıl geçti?" diye sordu.

Jessie hararetle, "Şimdiye kadar bindiğim en konforlu araba," dedi. "Arabalarınızdan birini gönderdiğiniz için çok teşekkür ederim. Gerçi beni tüm diğer ulaşım araçları için şımartmış olabilirsiniz!"

Mariah güldü. "Arabacı bu yolculuğu yapmaktan çok memnun oldu. Canterbury yakınlarında büyüdüğü için sizi almadan önce ailesini ziyaret edebildi."

Düşesin hizmetkârlarını birey olarak tanıması ve onlara karşı düşünceli olması, mektuplarında görüldüğü kadar nazik olduğunu doğruluyordu. Aynı şey Julia için de geçerliydi, diye fark etti Jessie karşılıklı konuşurlarken. Bunlar güçlü, kendine güvenen, zeki, hayattan paylarını almış ve şimdi Londra sosyetesinin merkezinde olan kadınlardı. Jessie'nin tam da ihtiyacı olan şey.

Ama önce kendisinden ne istediklerini öğrenmeliydi. "Julia, son mektubunda benimle konuşmak istediğin bir şey olduğunu söylemiştin?"

Julia, "Bunu istemek küçük bir şey değil, ama üstlenmeye istekliysen bu işi çok faydalı bulacaksın," diye cevap verdi. "Bana ilk olarak Rahibeler Vakfı tarafından kurulan sığınakları destekleme arzunuz nedeniyle yazdınız ve ilginiz devam etti."

"Yaptığınız iş harika," dedi Jessie içtenlikle. "Küçük de olsa yardım edebildiğim için mutluyum."

Mariah sırtarak, "Julia'nın ya da benim yanımda böyle bir dileğini dile getirmekten çekinmelisin," dedi, "çünkü bu dileğini yerine getiririz. Canterbury'de başka bir Zion Evi kurmak istiyoruz. O bölgede yaşadığınız için, zamanınız ve eğiliminiz varsa ideal bir patroniçe olursunuz."

Jessie nefesini tuttu. Ne bekleyeceğini bilmiyordu ama bu değildi. "Neden ben? Eminim daha uygun başkaları da vardır."

Julia, "İlk mektubunuzdan itibaren yaptığımız işe tutkuyla inandığınız anlaşılıyor," dedi. "Kız Kardeşler Vakfı sizin için sadece bir hayır kurumu değil ve bizim de bu tür bir bağlılığa ihtiyacımız var."

Jessie'nin deneyimleri ona bu tutkuyu vermişti ve bunun Julia ve Mariah için de geçerli olup olmadığını merak ediyordu. Ama bu sorulabilecek türden bir soru değildi. "Yardım etmekten onur duyarım ama nereden başlayacağımı bilemem."

Mariah, "İlk organizasyon ve yönetim, Leicester ve Norfolk'ta mabetler kurmuş olan bir kadın tarafından yapılacak," dedi. "Kendisi bir Metodist ve uygun bir bina bulmak, programı ve tesisleri geliştirmek için yerel Metodist cemaatlerle birlikte çalışıyor. Ancak yerel bir kadının çalışmalarımızın kamusal yüzü olmasını faydalı bulduk. Bir barones ve halihazırda Kız Kardeşler Vakfı'na dahil olan bir kadın olarak siz mükemmel bir seçim olursunuz."

"Şöhretimin size yardımcı olacağından emin değilim," dedi Jessie kararsızca. "Bazı çevrelerde hafifmeşrep bir kadın ve servet avcısı olarak görülüyorum."

"Yine de Kent'te sizi tanıyanlar, sizi sevilen ve saygı duyulan sadık bir eş ve anne olarak görüyorlar," dedi Julia sessizce. "Gençken yaşadığınız zorluklar merhametinizi ve anlayışınızı artırmış. Sadece zenginlik ve güvenliği bilen iyi doğmuş kadınlar, müvekkillerimizin yaşadıklarını tam olarak anlamakta güçlük çekerler. Araştırmalar yaptık ve sizin bölgenizde vakfi temsil etmek için eşsiz niteliklere sahip olduğunuza inanıyoruz."

Jessie zorlukla yutkundu ve ağlama dürtüsüne karşı koydu. "Teşekkür ederim," dedi sesini sabit tutmaya çalışarak. "Hakkımda en kötüsünden çok en iyisine inanmaya meyilli insanlarla nadiren karşılaşıyorum. Eğer gerçekten bu işi yapabileceğimi düşünüyorsanız, teklifinizi memnuniyetle kabul edeceğim."

Mariah kadehini kaldırdı. "Bir sonraki Zion Evi mabedimize ve onun seçkin hamisine!"

Jessie gülümseyerek, kendisine yardım edildiği gibi başka kadınlara da yardım edebileceğini umarak çayla kadeh kaldırdı. "Şimdi bu konuda anlaştığımıza göre, daha az onurlu bir konu olsa da, ben de sizden yardım istemek istiyorum. Bu işe karışmak istemezseniz anlayışla karşılarım." Sertçe yutkundu. "Ben sorduktan sonra, patroniçe olma isteğinizi geri çekmek isterseniz de anlayışla karşılarım."

"Sor bakalım," dedi Mariah, gözleri parlayarak. "Merakımı uyandırdınız!"

Jessie açıkça, "Mümkün olduğunca çabuk bir koca bulmam gerekiyor," dedi. "Nazik, onurlu ve güçlü bağlantıları olan bir adam. Ve yas tuttuğum için bunu kamuoyunda bir skandala yol açmayacak şekilde yapmalıyım, çünkü bu istediğim türden bir erkeği uzaklaştıracak ve kızıma kötü yansıyacaktır."

Julia düşünceli bir ifadeyle, "Her zaman bir erkeğe sahip olması gereken türden bir kadın gibi görünmüyorsun," dedi. "Öyleyse başka nedenleriniz olmalı." "Çocuğumu korumak için." Jessie kısa ve öz bir şekilde açıkladı. Frederick'i tehlikeli bir canavar olarak resmederken korkularını da inandırıcı kılıyor.

Julia sözlerini bitirdiğinde, "Yani son derece saygın koşullar altında doğru türden bir erkekle tanışmanız gerekiyor. Bunun ayarlanabileceğine inanıyorum. Güzelliğiniz göz önüne alındığında, erkekleri cezbetmek sorun olmayacaktır."

"Erkekleri cezbetmek hiçbir zaman sorun olmadı," dedi Jessie kuru bir sesle. "Asıl zor olan onurlu niyetleri olan düzgün erkekleri cezbetmek."

Mariah anlayışlı bir şekilde başını salladı. "İstenmeyenlerin ayıklanmasına yardım edeceğiz. Potansiyel bir koca için diğer şartlarınız neler? Genç, yakışıklı, unvanlı?"

Jessie başını salladı. "Frederick'i Beth'i benden koparmaya çalışmaması için ikna etmeye yardımcı olacaksa bir unvan yararlı olabilir, ama onun dışında umurumda değil. Ben genç değil, yaşlı bir adam istiyorum. Philip gibi nazik ve onurlu birini. Beth'i kendi çocuğuymuş gibi bağrına basacak bir kocaya ihtiyacım var."

Mariah, "Yaşlı, yakışsız ve güzel, sadık, genç bir eşe ve sevimli bir kıza sahip olduğu için çok mutlu," diye özetledi. "Kimin yapabileceğini düşünmeye başlayacağım."

"Küçük mevsim olduğu için şanslısınız. Sosyal hayat bahar mevsimine göre daha az hareketli ama insanlarla kolayca tanışabilmeniz için yeterince farklı türde eğlence var," dedi Julia. "Ashton Düşesi'nin size eşlik edeceği duyulursa, davetiyeler yağacaktır."

"Sen de arzu edilen bir misafirsin, Julia!" Mariah dedi ki. "İstediğin kadar etkinliğe katılabiliriz Jessie. Özellikle ne tür etkinliklerden hoşlanırsın?"

Jessie bunun bu kadar basit olmasına şaşırarak gözlerini kırptırdı. "İçinde müzik olan her şey. Konferanslar. İyi sohbetli küçük toplantıları tercih ederim, büyük toplantıları değil."

aşıklar."

"Yas tutan bir kadın için kabul edilebilir türden," dedi Julia başını sallayarak. "Benim de tercihim bu yönde."

"Uygun bir gardıroba ihtiyacım olacak," dedi Jessie, hiçbir zaman moda olmamış ve Philip'in ölümünden sonra alelacele siyaha boyanmış olan elbisesini hayıflanarak gösterirken. "Bayağılaşmadan zarifçe çekici olan siyah yas giysileri. Bir modacı önerebilir misiniz?"

"Oh, evet!" Mariah kıkırdadı. "Bu çok eğlenceli olacak. Koyu renk saçların ve açık teninle siyahlar içinde muhteşem görünüyorsun. Nazik, zengin, yaşlı ve nüfuzlu erkeklerden istediğinizi seçebileceksiniz."

"Bir tane yeter!" Jessie gülümsemeye karşılık verirken, "Bir tane yeter," dedi. İçindeki gerginlik düğümü çözülmeye başladı. Müttefikleri vardı, anlayışlı olduğu kadar güçlü kadınlar.

Daha da fazlası, diye düşündü, artık arkadaşları vardı.

Bölüm 6

Arabaları Mayfair konağında yolcuları indirmek için bekleyen arabaların arasına katıldığında Daniel'in kaşları çatıldı. "Bu yolculuğun gerekli olduğuna emin misin?"

Kız kardeşi güldü. "Burada geçireceğin bir saat daha sonra hayatını kolaylaştıracak. Görülmek ve başkalarıyla tanışmak için bir şansın olacak. Seçkin bir lord olduğun bir kez öğrenildiğinde, şehirdeki her moda etkinliğine davetiye alacaksın."

Arabaları konağın önünde durduğunda Daniel hiddetle, "Kirkland beni bu konuda uyarmıştı," dedi. Bir uşak kapıyı açtı ve merdivenlerden aşağı indi. "Keşke Kirkland'ın mükemmel terzisini reddedip onun yerine modası geçmiş Bristol kıyafetlerimi giyseydim diye düşünmeye başladım. Eski püskü görünmek bazı avcı kadınları duraksatabilirdi."

Laurel eğlenerek, "Unvanlı ve seçkin biri olduğunuza göre, tabaklanmamış ayı derisi giyebilir ve uygunsuz değil, son derece orijinal olarak değerlendirilebilirsiniz," dedi. "James ve ben gerekirse seni savunuruz ama senin hiçbir koşulda soğukkanlılığını kaybettiğini nadiren gördüm."

Kirkland, "Salaş ve taşralı görünmek istemezsiniz," diyor. "Mükemmel terzilik bir tür zırhtır çünkü insanlar gerçek sizi değil dış görünüşünüzü görür. Savunmasız görünmektense dünyevi ve heybetli görünmek daha iyidir."

Daniel merakla sordu, "Bu yüzden mi her zaman bu kadar kusursuz giyiniyorsun? Evet, tabii ki öyle. Göz önünde saklanıyorsun."

"Ve çok da etkili." Kirkland arabadan indi, sonra da sadece hamileliğini ima eden yeşil ipek elbisesi içinde zarif bir duruş sergileyen Laurel'e yardım etmek için döndü.

"Ben de aynısını yapmayı öğrendim," dedi Laurel ciddiyetle. "Eğer bir kontes gibi giyinirsem, çok az insan bana daha yakından bakacaktır. Bu gece göz korkutucu derecede büyük ve yaklaşılmaz görünüyorsunuz. Kolay bir av gibi değilsiniz."

Evin girişinde onlara katılırken Daniel'in ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Kendimi kurt sürüsünün ortasına atılmış bir koyun gibi hissetmeme neden oluyorsun."

"Eğer öyleyse, savunması iyi gelişmiş bir koyunsun," dedi kız kardeşi gülümseyerek. "Ama o kadar da kötü olmayacak. Çoğu sizi anlamsızca sıkacağından, ıskalayanları hemen okul odasından çıkarabilirsiniz. Ama

daha olgun genç kadınlarla tanışabilirsiniz. Ya da dünyayı daha iyi tanıyan uygun bir dul bulabilirsiniz."

Bir uşak onları kalabalık fuayeye kabul ederken Daniel, "Beklentilerimi düşük tutuyorum," dedi. "Eğer Romaine mülklerini yönetebilecek ve beni doktorluk yapmakta özgür bırakacak bir kadınla tanışırsam, ona hemen bir teklifte bulunabilirim."

Laurel başını salladı. "Umarım gerçeklik senin ayık niyetlerini boşa çıkarır."

Kirkland güldü. "Bu çok sık olur. Seninle tanışana kadar yaşımda otuz geçene kadar evlenmeyeceğimden emindim. Ama Daniel'in sosyal koşuşturmaya rağmen aklı başında kalmaya herkesten daha yatkın olduğunu düşünüyorum."

Daniel kabul etti. Beklentileri düşüktü. Tek ihtiyacı olan, birlikte bir aile kurabileceği hoş, dürüst ve yetenekli bir kadındı.

Çocuklar. Kız kardeşinin genişleyen beline baktı. Onun bu bebeği ne kadar çok istediğini biliyordu ve kendisinin de ne kadar yoğun bir şekilde çocuk istediğini fark ederek irkildi. Geçmişte bunu düşünemeyecek kadar meşguldü ama şimdi bir aile kurma zamanı gelmişti. Bunu bir an önce yapmazsa, kalıcı bir bekârlığa sürüklenecekti.

Kabul sırasına girdiklerinde Daniel'in gerginliği arttı, de gevezelik eden insanlardan oluşan akıcı bir kitlenin küçük bir parçasıydı. Utangaçlık onun doğasında yoktu. Bristol'da toplumun her kademesinde kolayca hareket ederdi. Ama bu, henüz alışamadığı yeni bir yaşam evresiydi.

Öndeki çift selamlaşmalarını bitirip yollarına devam edince Kirkland bir adım öne çıktı. Ev sahibi ve ev sahibesi orta yaşlı, pahalı giyimli ve Londra sosyetesinin açık denizlerinde yelken açmaya alışkın kişilerdi. Gülümseyerek hoş geldiniz dediklerinde Kirkland, "Childe, Lady Childe, sizi tekrar görmek çok güzel. Eşimi tanıyorsunuz elbette ama size kayınbiraderim, yeni Lord Romaine'i takdim etmeme izin verin."

Childes hemen Daniel'a odaklandı. Ev sahiplerini selamlarken, Romaine unvanı ve mülkü hakkında ne bildiklerini araştırırken ve onun kendileri için potansiyel değerini hesaplarken zihinlerinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordu. Yüzlerindeki onay ifadesine bakılırsa, Kirkland iyi terziliğin önemli bir zırh biçimi olduğu konusunda haklıydı. Daniel sanki bu ışıltılı kalabalığa aitmiş gibi görünüyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Romaine," dedi Lord Childe elini uzatırken içtenlikle. "Henüz White'ın bir üyesi , değil mi? Ben olsam

Lordlar Kamarası'nda birlikte çalışacağınız bazı arkadaşlarla için sizi kulüpte gezdirmekten mutluluk duyarım."

Bu da Daniell'in siyasi eğilimlerini belirlemek için pek de ince olmayan bir girişimdi. White's Muhafazakârların gayri resmi merkeziydi, Brooks ise büyük Whig lordları tarafından himaye ediliyordu. Tipik bir esrarengiz olan Kirkland her ikisinin de üyesiydi.

Childe'ın elini sıkarken Daniel kayıtsızca, "Oyun oynamaya ilgin olmadığı için herhangi bir kulübe katılıp katılmayacağımı bilmiyorum. Londra'ya öncelikle unvan ve mülklerle ilgili yasal işlemleri halletmek için geldim."

Lord Childe konuya devam edemeden karısı sözü devraldı. "Lord Romaine, ne büyük bir zevk. Selefınızı kaybettiğiniz için başsağlığı dilememe izin verin. Sanırım kuzeninizdi. Onu tanımadığım için üzgünüm."

"Oldukça uzak bir kuzen. Ben de merhum Lord Romaine ile çok az tanışıklığım vardı." Bu bile durumu abartıyordu.

"Umarım seni kuzeninden daha çok görürüz," dedi kahrkaha atarak. "Londra'da asla çok fazla yakışıklı genç beyefendi olamaz!" Sağ tarafını işaret etti. "Oğullarım okulda ama kızlarımı takdim etmeme izin verin, Bayan Childe ve Bayan Mary Childe."

İki sarışın kız hatırlanmayacak kadar güzeldi. Büyük kız kardeş Bayan Childe yirmi yaşında gibi görünüyordu ve gülümsemeden önce onu keskin bir şekilde değerlendirdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Lord Romaine. Umarım daha sonra doğru dürüst konuşma fırsatımız olur." Kırpıklarını kırıştırdı, açıkça onunla ilgileniyordu. Lord Romaine onun bu ilgisine karşılık vermedi, onun şık bir hayat isteyecek türden bir kadın olduğunu sezmişti. Onun için değil.

Küçük kız, Bayan Mary, ancak on yedi yaşında görünüyordu ve o kadar utangaçtı ki, kekeleyerek "A . . .

. sizinle tanışmak bir zevk, lordum."

"O zevk bana ait." Cevap verirken sesi yumuşamıştı. Daha okuldan yeni çıkmıştı ve onun için çok gençti ama kabuğundan çıkmak için nezakete ihtiyacı vardı. Bakışları tekrar yere düşmeden önce hafif, minnettar bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

Sıradaki insanların ev sahiplerini selamlayabilmesi için ilerlediler. Ana salon, gevezelik eden insanlarla neredeyse tıklım tıklım doluydu. Gösterişli avizeler ortamı daha da ısıtıyordu ve atmosfer vücut ve parfüm kokularıyla doluydu. Laurel görkemli bir şekilde, "Daniel, aslanın inine hoş !" dedi.

Güldü. "İncil'deki Daniel hayatta kaldı, ben de öyle yapacağım. Yine de gerçek aslanları tercih ederim. Sonuçta onlar kedi ve ben kedileri severim."

Kirkland, "Aslanlar buradaki bazı konuklardan daha iyi huylu," diye gözlemledi. "Sağ taraftaki odada ikramlar var ama masalar dolup taşacak ve evde daha iyi yiyecekler var. Uzak uçtaki çıkışa doğru düzenli bir şekilde ilerlemenizi öneririm. Yol boyunca sizi tanıdığımız herkesle tanıştıracamız. Çıkışa ulaştığımızda kaçabiliriz."

"İyi bir plan," diye yanıtladı Daniel kalabalığın arasından geçmenin ne kadar süreceğini merak ederken.

Ne yazık ki Kirkland herkesi tanıyordu ve bu da ilerlemelerini yavaşlatıyordu. Daniel sessiz ve çekingen kız kardeşinin geveze kalabalığının arasında kendinden emin bir şekilde hareket etmesinden etkilenmişti. Bir kontes olarak rolünün rahatlığı içinde büyümüştü.

Bu kalabalık, gürültülü rutinin Londra sosyetesıyla tanışmak için iyi bir yer olacağı konusunda da haklıydı. Daniel politikacılarla, züppelerle, sosyal liderlerle ve görünüşe göre eksantrikliği bir yaşam biçimi olarak benimseyenlerle tanıştı.

Lord Childe'da olduğu gibi, politikacılar onun siyasi eğilimlerini anlamaya çalışırken, kadınlar da onu evlilik ve diğer konulardaki romantik potansiyeli açısından değerlendirdi. Eksantrikler ise onu bir sonraki sansasyonu yaratmak için rekabet edemeyecek kadar sıkıcı ve dolayısıyla ilgiye değmez biri olarak gördüler.

Gürültü ve kalabalığa rağmen Daniel beklediğinden daha fazla keyif almıştı. İster zengin ister fakir olsun, insanları sonsuz derecede büyüleyici buluyordu ve bu insanlık geçidi çalışmak için eğlenceli bir malzeme sunuyordu.

Ama "av" ile eşanlamlı olan seçkin bir unvanlı beyefendi olmaktan hoşlanmıyordu. Kendini otomatik olarak soğukkanlı bir şekilde geri buldu. Kibardı ama cesaretlendirme olarak yorumlanabilecek hiçbir şey emin oldu. Bu gece, ileride başvurmak üzere isimleri ve yüzleri ezberlemeye odaklanacaktı.

Çıkışa doğru özlem dolu bakışlar atmaya başlamadan önce odanın yarısını ancak geçmişlerdi. Bu hızla giderse, oraya ulaşmaları bir saat daha sürerdi.

İçini çekerek Kirkland'ın az önce tanıştırdığı adamın elini sıktı. Adam Yorkshire'dan bir Parlamento üyesiydi ve açık sözlü, esprili bir konuşma tarzı vardı. Farklı yönleri gitmeden önce birkaç kelime konuştular ama Daniel tekrar karşılaşacaklarından ve daha uzun konuşacaklarından emindi. Tanıştığı insanların yaklaşık yüzde 40'ını zihinsel olarak

ilginç ve daha iyi tanımaya değerdı. Bu, Londra'da geçireceğı zaman için iyiye işaretti.

Kirkland ve Laurel'in başka bir çiftle sohbet ettiğı kısa bir durgunluk sırasında Daniel odayı taradı. Boyu, sıkışık barakalardaki hastaları ziyaret ettiğinde düzenli olarak kafasını çarpmasına neden olsa da, uzun boylu olmak bu koşullarda bir avantajdı.

Odanın sol tarafında ciddi bir sohbe dalmış olan Dışişleri Bakanı Vikont Castlereagh mıydı? Kirkland bunu biliyordu ve muhtemelen onları tanıştırmak isteyecekti. Daniel istenmeyen mirasının en önemli yönünün para ya da mülk değil, Lordlar Kamarası'nda bir koltukla gelen siyasi güç olduğu gerçeğı karşısında şaşkıındı. Bazı çevrelerde bu yakutlardan daha değeri ydi.

Bir iç çekişi bastırdı. Malikâne yönetimi yetenekli kâhyalara devredilebilirdi ama siyasi sorumlulukları devredilemezdi. Britanya'nın pek çok alanda reforma ihtiyacı vardı ve kendisinin de bir fark yaratabilecek pozisyonda olduğu gerçeğı kafasına dank ediyordu.

Bakışları tekrar insanların akın akın çıktığı çıkışa kaydı. Çoğu muhtemelen başka bir eğlenceye gidiyordu.

Gözleri kısıldı. Bu Westerfield Akademisi'nden Alexander Randall mıydı? Randall bir sınıf öndeydi ama benzer boyları, yapıları ve sarışın renkleri nedeniyle bazen birbirleriyle karıştırılıyorlardı.

Salondaki düzensiz ışık yüzünden Daniel onun kimliğinden emin değildi, ama eğer adam Randall'sa, öğrencilik günlerine kıyasla şimdi çok daha mutlu görünüyordu. Orduya girmeyi planlamıştı ve Daniel bunun nasıl sonuçlandığını merak etti. Kirkland Randall'ın sınıf arkadaşıydı ve muhtemelen diğer adamı söz verilen Westerfield yemeğine davet edecekti. Daniel çocukluklarından beri tanıdığı adamların hayatlarını öğrenmeyi dört gözle bekliyordu.

Daniel Laurel ve Kirkland'a dönmeye başladı, sonra durakladı, bakışları çıkışa yakın bir yerde duran ve etrafı çoğunlukla erkeklerle çevrili bir kadın profiline takıldı. Parlak siyah saçları zarif boynunu ve yüz hatlarının fildişi mükemmelliğini ortaya çıkaracak şekilde toplanmıştı. Ama burada başka güzel kadınlar da vardı. Adam kadının neden dikkatini çektiğini anlamaya çalışırken, kadın biraz döndü ve yüzünü bir avizenin sıcak ışığına yaklaştırdı.

Coup de foudre. İçine bir yıldırım düşmüş, varlığının her zerresini felç etmişti. Göz alıcı ışıklı gözleriyle gerçekten çok güzeldi.

Karanlıkla çevrili ve taştan bir azizi paramparça edecek kıvrak bir figür, ama onu çarpıcı kılan şey fiziksel güzellikten daha fazlasıydı. Gizem, şehvet ve tehlike saçıyordu. İlk günah gibi görünüyordu ve Âdem'in Havva'nın elmasını arzuladığı kadar yoğun bir şekilde bu pervasız tutku vaadini arzuluyordu.

Kalbi göğsünde küt küt atarken, resmen delirmiş olduğunu anladı. Hiç tanımadığı bir kadının görüntüsü onu nasıl bu kadar etkileyebilirdi? Sonra sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını daha uzağa çevirdi ve bakışları kilitlendi.

Şimşek tekrar çaktı, hızlı ve şiddetli, kalbini ateşledi ve damarlarını yaktı. Tam da ihtiyacı olmayan türden pohpohlanmış ve şımartılmış bir kadındı ama yine de onu istiyordu.

Çılgınca.

Bölüm 7

Kadının ifadesi değişti ve odadan çıkan bir grup insanın arasında kaybolmak için arkasını döndü. Daniel ancak o zaman kalabalığın arasından ona doğru ilerlemeye başladığını fark etti. Muhtemelen bariz bakışlarıyla onu telaşlandırmıştı, gerçi kadının güzelliğine bakılırsa böyle bir tepki veren ilk erkek o olamazdı.

"Bir sorun mu var?" Kirkland'ın sessiz sesi omzunun arkasından geldi. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Daniel derin bir nefes aldı ve bir an için akıl sağlığına dair tüm iddialarını yitirdiğini ağzından kaçırmamak için kendini zorladı. "Tanıdık gelen bir kadın gördüm."

Bu sözleri söylerken doğru olduklarını fark etti. Kadında gerçekten de tanıdık gelen bir şeyler vardı ama ne olduğunu bilseydi çok mutlu olurdu.

"Neye benziyor?" Laurel sordu. "Eğer Bristol bölgesindense, belki onunla tanışmışımdır."

Daniel alaycı bir dürüstlikle, "Ailemizin bizi uyardığı türden bir kadına benziyordu," dedi.

"İlginç bir tanımlama ama çok spesifik değil."

Daniel mantıklı görünmek için elinden geleni yaparak, "Görünüşü oldukça Galli'ydi. Koyu renk saçları ve çok açık bir teni vardı."

Bu da bu odadaki en az bir düzine kadını tarif edebilir. "Onu geçerken gördüm ama yine de ölene kadar onu seveceğim" hakkında nasıl kesin konuşulabilir?

"Senin kadar uzun değil Laurel. Belki yirmili yaşların ortalarında ve oldukça şaşırtıcı derecede güzel. Tanışmış olsaydık onu hatırlamam gerekirdi, ama bunun yerine sadece belli belirsiz bir aşinalık hissettim."

"Bana pek tanıdık gelmedi ama benim güzellik anlayışım muhtemelen bir erkeğinkinden farklıdır," diye gözlemledi Laurel. "Ne giydiğini fark ettiniz mi?"

"Siyah." Bunun ne anlama geldiğini ancak şimdi anladı. "Bir yas elbisesi sanırım. Kesimi çok mütevazı, kadın konukların çoğunun giydiği gibi dekolte değil." Yine de etkisi son derece çekiciydi.

Laurel düşünceli bir ifadeyle, "Belki de tanıdığın biriyle akrabadır," dedi. "Beni tanıyan biri senin tanıdık olduğunu düşünebilir ya da tam tersi."

"Belki de öyledir. Laurel dışında şaşırtıcı derecede güzel bir kadın gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Kirkland karısına sevgiyle bakarak. "Ama eğer o da sosyetenin bir parçasıysa, muhtemelen onunla başka yerlerde de karşılaşsınız."

Daniel omuz silkti. "Önemli değil. Sadece kısa süreli bir tanıma hissiyle şaşırdım." Gerçeği söylemekten çok uzaktı ama bu çılgınca, alev alev yanan çekimi açıklayamazdı. Hiçbir anlamı yoktu ama yine de... *"Ama onu geçerken gördüm..."*

Daniel başını sertçe salladı. Şiirden hiç hoşlanmamıştı ama yüzyıllar önce bu sözleri yazmış olan isimsiz şairin romantik coşkusu ilk kez anlıyordu. Adam belli ki geçici bir delilikten muzdaripti.

Daniel siyahlı kadınla gerçekten tanışmış olsaydı, onun gerçekliğinin bu kısa fanteziyle hiçbir ilgisi olmazdı. Sadece güzel bir kadın olurdu, muhtemelen evliydi ve hiç de gizemli ve tehlikeli değildi. Güzelliğine rağmen sığ ve şımarık biri de olabilirdi. Etrafını saran erkek kalabalığı da bunu gösteriyordu. Bu tepki şimşegini aklının bir köşesine gömmek en iyisiydi. Bekâr olsa bile, eş olacak birine benzemiyordu.

Kirkland'ın sesi hayalini yarıp geçti. "İşte tanışmak isteyeceğiniz bir hanımefendi."

Daniel itaatkâr bir şekilde döndü ve kendini Westerfield Akademisi'nin kurucusu ve müdiresi Leydi Agnes Westerfield ile yüz yüze buldu. "Leydi Agnes!" diye haykırdı. "Burada olabileceğinizi hiç düşünmemiştim!" Dürtüsel olarak ona sarıldı ve ailesinde eksik olan hoşgörü ve anlayışı ona nasıl gösterdiğini hatırladı.

"Birkaç potansiyel öğrenciyle görüşmek için şehirdeyim. Londra'ya gelmenin zamanı gelmişti, seni kerata!" O da sarılırken güldü. "Yine de şimdi gitmeme izin versen iyi olur. İnsanlar bu yaşında genç bir sevgili edindiğimi düşünecekler."

"Gerçekten de yaşlılık." Her zamanki gibi uzun boylu, güçlü ve yetenekli görünen Leydi Agnes'i inceledi. "Öğrencileriniz son on yılda birkaç saçınızın beyazlamasına neden olmuş olabilir ama onun dışında bir gün bile yaşlanmamışsınız. Şeytanla bir anlaşma yaptığınızdan şüpheleniyorum."

"O zaman beni şeytan çıkarmak zorunda kalacaksın." Kirkland ve Laurel'e baktı. "Daniel'ı dışarı çıkarıyorum, böylece düzgünce konuşabiliriz. Bizi arayın."

gitmeye hazır olduğunuzda."

"Bu da uzun sürmez." Laurel elini kocasının kolunun kıvrımına sıkıştırdı. "Yorulmaya başlıyorum."

Kirkland onun elini okşadı. "Gidip Castlereagh'lara merhaba diyelim, sonra size dışarıda katılırız." Bu da Daniel ve Leydi Agnes'e konuşmak için zaman kazandıracaktı.

Her zamanki gibi güçlü olan Leydi Agnes, Daniel'ın koluna girdi ve onu çıkış kapısına doğru çekti. Koridora adım attıklarında gürültü aniden kesildi.

Leydi Agnes, Daniel'ın kolunu bırakırken, "Çok rahatladım," dedi.

Westerfield Akademisi'yle ilgili anılarını gençliğinin çoğuyla birlikte bir kenara atmıştı ama şimdi oradaki tüm güzel zamanları hatırlıyordu. "Umarım okul gelişiyordur? Bayan Emily ve general nasıl?"

"Emily ve general iyi durumda, okul da öyle. Her yıl biraz daha büyüyor ama her öğrenciye ihtiyacı olduğu kadar kişisel ilgi gösteremeyecek kadar büyümesine izin vermeyeceğiz." Sert bir bakışla onu sabitledi. "Şimdi bana seni nasıl olup da Oxford'a papazlık eğitimi alman için gönderdiğimi ve şimdi West Country'nin en iyi cerrahı ve gönülsüz bir baron olarak ortaya çıktığını açıkla."

Şaşkın ve memnun bir şekilde, "Bunu nasıl duydun?" diye sordu. Gülümsemesi sıcaktı. "Bütün erkeklerimin kaydını tutarım."

Ona kısa versiyonu mu yoksa tüm önemli kısımları içeren uzun versiyonu mu anlatmalıydı? Bir süre düşündükten sonra, "Bu uzun bir hikaye," dedi.

Gözleri parladı. "O zaman başlasan iyi olur."

Jessie onu görünce salondan kaçmamak için kendini zor tuttu. Dr. Herbert onu tanımış mıydı? Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamadı. İlk tanıştıkları zamanki haline hiç benzemiyordu. Ama onun bakışları ...

Yıllardır kendini güvende hissetmişti ama eski korku, aradan geçen zamana rağmen her zamanki gibi hızlı ve sıcak bir şekilde alevlendi ve onu titretti. Sakin hayatını bırakıp topluma karışmanın bir tehlikesi olduğunu biliyordu ama bu tehlike ona uzak görünüyordu. Kendisini geçmişiyile ilişkilendirebilecek biriyle karşılaşmayı beklemiyordu.

Ama sosyeteye girmek ve bir koca aramak için nedenleri her zamanki gibi güçlüydü. Geri çekilmek için artık çok geçti.

Sokağa açılan sessiz koridorda yürürlerken Mariah, "Yorgun görünüyorsun. Etrafına üşüşen erkekler arasında iyi biriyle karşılaştın mı? Eğer öyleyse, onunla daha sakın bir ortamda tekrar görüşmeni ayarlamaya çalışacağım."

Jessie ses tonunu hafifleterek, "Potansiyeli olan bir iki bey vardı," dedi. "Ama onlar genç ve azgın olanlar tarafından dışlanmaya meyilliydi. Yas giymenin erkeklerin ilgisini çekeceğini hiç düşünmemiştim."

"Sadece yanlış türden olanlar," dedi Julia. "Dul bir kadının hizmetlerine şiddetle ihtiyacı olduğuna inanan türden. Erkekler böyle canavar olabiliyor." Kolunu tuttuğu kocasına alaycı bir bakış fırlattı. "Şu anki şirket hariç tabii ki."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Randall, sesi kuru ama gözleri eğlenceyle parlıyordu. Mariah'nın kocası Ashton Dükü başka bir yerde meşgul olduğu için Randall üç bayana da eşlik ediyordu.

"İstenmeyenleri uzaklaştırdığınız için teşekkürler Binbaşı Randall." Jessie biraz gülümsedi. "Sizin sert bir bakışınızla ortadan kayboldular."

"Askeri geçmişin getirdiği bir avantaj." Sırıttı. "Bu kadar güzel üç bayana eşlik etme şansına sahip olduğum için diğer erkeklerin kıskanç bakışlarından hoşlanacak kadar erkek bir canavarım."

Sert bakışları Dr. Herbert'ı uzaklaştıracak mıydı? Bundan şüpheliydi. İyi kalpli doktor da en az bir subay kadar zorlu biriydi.

Randall özür dileyen bir ses tonuyla ekledi: "Sana Kara Dul dediklerini biliyor olmalısın."

Dudağını ısırdı. "Beni uyardığın için teşekkür ederim. Bu kulağa pek hoş gelmiyor."

Randall ona, "Kınama değil, ilgi ve hayranlıkla söylendi," diye güvence verdi.

"Bu kadar çabuk kazanılan bir lakap Londra sosyetesine kabul edildiğiniz anlamına gelir," dedi Mariah. "Rutinden hoşlanmamış olabilirsin ama kıyafetin ve davranışların kusursuzdu." Ses tonu alaycı bir hal aldı. "Artık sen de *bizden birisin*."

Jessie'nin arkadaşları en kusursuz elbiseden daha iyi bir tavsiyeydi ama Mariah ve Julia ona harika vakit geçirdiklerini söyledikleri için teşekkürlerini bir kenara bırakmışlardı. "Bir sonraki sosyal etkinliğimiz ne?" diye sordu.

"Kirkland'larla akşam yemeği," diye yanıtladı Julia. "Bundan keyif alacaksınız. Lord Kirkland, Ashton ve Alex'in sınıf arkadaşındı ve birkaç kişiyi davet etti."

Westerfield Akademisi sakın bir akşam için mezun oldu. Karısı çok sevimli ve Rahibeler Vakfı'nda çok aktif. Uygun yaşlı beyler olacağından şüpheliyim ama eğleneceğinize eminim ve Kirkland'lar tanımak için iyi insanlar."

"Kulağa hoş geliyor." Jessie alaycı bir tavırla, akıllı bir kocaya ihtiyacı olduğunu söylese de kalbinin iyi bir arkadaşla geçireceği sakın akşamlarla daha çok ilgilendiğini itiraf etti.

Ashton House'a döndükten sonra Jessie günaha yenik düştü ve kendi odasına çekilmek yerine çocuk odasına tırmandı. Beth onun mihenk taşıydı, bu bilinmez sularda yelken açmasının nedeniydi. Onu görmeye ihtiyacı vardı.

Jessie sessizce kızının odasının kapısını açtı. Loş bir lamba Beth'in yataktaki küçük halini, kollarında yumuşak bez bebeğini ortaya çıkarmaya yetecek kadar ışık veriyordu. Jessie bebeği yapmış, kızıninkiyle aynı tonda kahve rengi saçlar vermişti. Küçük kızı uyuyan bir meleğe benziyordu.

Kızını uyandırma arzusuna direnen Jesse, gözlerini ona dikmekle yetindi ve odasına gitmeden önce sessiz bir öpücük kondurdu. Beth her türlü riske değerdi. Jessie'nin geçmişinde gizlenen tehlikeleri harekete geçirme riskine bile.

Bölüm 8

Kirkland Evi'ne vardıklarında Laurel ve kocası odalarına çekildiler, ancak birbirlerine bakışlarından Daniel, kız kardeşi çok yorgun olduğu için yatağa gitmediklerinden şüphelendi. Onu siyahlar içindeki kadın gibi etkileyen bir eşle kendi yatak odasına çekilmek nasıl bir şey olurdu? ?

Daniel bu düşünce zincirini hemen kapattı. İyi bir eşe ihtiyacı vardı, tehlikeli bir sirene değil.

Odasına gitmek yerine, bir fincan çay aramak için bodrum katındaki mutfığa indi. Kaldığı her evin mutfığına giden yolu bilmeyi severdi. Gecenin derinliklerinde açlığın ne zaman bastıracağı hiç belli olmazdı.

Saat çok geç değildi, bu yüzden mutfakta bir hareketlilik görünce şaşırmadı. Otoriter bir havası olan orta yaşlı bir kadın yoğurduğu hamurdan başını kaldırıp baktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Siz Lord Romaine olmalısınız." Bir tutam saçını geriye doğru taradı ve yanağında un izi bıraktı. "Buraya gelmene gerek yok. İstedğin şey için arayabilirsin."

Bu sözler kendi bölgesinin işgal edilmesine kızgınlık duyuyormuş gibi gelmişti ama Daniel rahatlatıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Biliyorum.

Bu ev ince ayarlı bir saat gibi işliyor. Ama mutfakları severim ve bir fincan çay bahanesini keşfetmek için kullanıyorum. Sanırım siz Bayan Simond olmalısınız? Sadece birkaç gündür buradayım ama Lord ve Leydi Kirkland'ın size neden bu kadar değer verdiği açık."

Yüz ifadesi yumuşayan aşçı başını salladı. "Evet, benim. Suzie, lord hazretlerine bir demlik çay yap. Ben de bir yudum ." Odanın en ucundaki mutfak hizmetçisi başını salladı ve bir çaydanlık suyu ısıtmaya koyuldu.

Daniel, "Kız kardeşim çok iyi bir mutfak kediniz olduğunu söylüyor" dedi.

Bayan Simond'un ifadesi daha da yumuşadı. "Bu Porsuk olmalı. Şuradaki sandalyede oturuyor ve benim biftekli puding yapmamdan faydalanmayı umuyor."

Daniel onun işaretini takip etti ve kocaman yeşil gözleri ve tüylü yüzünde derin bir memnuniyet ifadesi olan büyük siyah beyaz bir kedi olan Porsuk'u buldu. Ayrıca kafası tırmalandığında zengin, gürleyen bir mırıltısı vardı.

Kedi boynunu daha iyi tırmalayabilmek için çenesini kaldırırken Daniel, "Gerçekten de çok iyi bir dost," dedi. "Her mutfakta bir kedi olmalı."

"Hanım kardeşiniz de aynı şeyi söylüyor," dedi aşçı, güçlü elleri yoğurmaya devam ederken. "Haşaratları uzak tutuyorlar, gerçekten."

Daniel tam cevap verecekti ki mutfağın diğer ucundaki kapının arkasından büyük bir takırtı, patlama ve kırılan porselenlerin gürültüsü duyuldu. Suzie aceleyle kapıyı açınca dar bir hizmetçi merdiveni ve basamakların dibinde acıdan inleyen genç bir uşak gördü, kırılan porselenler etrafına saçılmıştı.

"Ah, Lester!" diye haykırdı aşçı elindeki unu silerken. "Yine mi ayağın takıldı?"

Daniel, Bayan Simond daha konuşmasını bitirmeden yarım düzine adımda mutfağı boydan boya kat etti. Lester merdivenin dibinde yan yatmış, sağ kolu garip şekilde bükülmüş ve alnındaki kesikten kan sızıyordu.

"Henüz hareket etmeye çalışma." Daniel genç adamın yanında diz çöktü ve deneyimli parmaklarını kafatasının üzerinde gezdirdi. "yerini kırdığını düşünüyor musun? Kafanı mı? Kemiklerini?"

Sorular Lester'ın odaklanmasına yardımcı oldu. "Kanlı ve büyük çürüklerim olacak efendim, ama onun dışında . . ." Kendini oturur pozisyona itmeye başladı ve sağ kolunu hareket ettirdiğinde acı dolu bir çığlık attı.

"Sağ omzun mu?" Daniel sordu.

"Evet." Lester'ın yüzü solgundu. "Düştüğümde duvara çarptım."

Daniel omzunun kırık ya da çıkık olduğunu tahmin etti. "Kalkmana yardım edeyim de muayene edebileyim. Ben bir ve zaten olduğundan kötü hissettirmemeye çalışacağım."

Bir kolunu genç adamın beline doladı ve onu ayağa kaldırdı. Suzie yanına sağlam bir tahta sandalye çekmişti, Daniel Lester'ı ona . Alnındaki yırtık yıkanıp temizlendikten sonra kanaması büyük ölçüde durmuştu. "Bayan Simond, küçük mutfak yaralanmaları için merheminiz var mı?"

"Ben getiririm lordum." Suzie koşarak bir dolaba gitti ve küçük bir kavanoz getirdi.

Daniel merhemi genç adamın alnına sürdü. Şimdi sıra kolundaydı. "Lester, omzuna daha yakından bakabilmek için ceketini kesmem gerekecek."

"kesmeyin!" Lester dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu yeni ve Mrs. Stratton bana bir tane daha ödetecek!"

Daniel Kirkland'ın bunu isteyeceğinden kuşkuluydu, ama belki kahya isterdi. "O zaman onu çok dikkatli bir şekilde çıkaracağım."

Suzie kırılan porselenleri toplarken, Bayan Simond da yoğurma işine geri döndü ama her ikisi de endişeli gözlerle tıbbi dramı izliyordu. Lester'ın dikkatini acısından uzaklaştırmak için konuşan Daniel, "Görüyorum ki merdivende korkuluk yok. Kirkland'la bir tane yaptırmak için konuşacağım."

Paltoyu Lester'ın sol kolundan sıyıran Daniel, diğer kolu da sağ kolundan aşağı indirdi. Lester istemsiz bir şekilde soludu, sonra da ısırarak sesini bastırdı.

Daniel uşağın gömleğini çıkarırken devam etti, "Korkuluklar çok yararlı şeyler. Bristol'daki revirimde merdivenlerden düşen çok sayıda insanı tedavi ettim. Kırık bir kolu onarabilirim ama kırık bir boyun bambaşka bir konudur. Neyse ki boynunuz iyi durumda ve başınızda da ciddi bir hasar görünmüyor. Omzunuza gelince..."

Lester'ın omzu yuvarlak değil kare şeklinde görünüyordu, bu da çıkığının açık bir göstergesiydi. Daniel hasarlı eklemi nazıkçe incelerken genç adam inledi. Kol kemiğinde belirgin bir hasar olmadan basit bir çıkık. Kemik yuvasına ne kadar çabuk geri dönerse o kadar iyiydi. "Şanslısın. Kolun kırılmamış ama kemik omuz yuvasından dışarı fırlamış. Onu yerine yerleştireceğim. Acıyacak ama sadece birkaç dakika sürecek ve sonra acının en kötüsü . Uzanmanız gerekecek."

Pahalı bir şekilde dikilmiş kendi ceketini çıkardı ve yere serdi. Suzie dehşetle, "Yapmayın efendim! Çamaşır odasından bir battaniye getireyim."

"Bu Lester için daha rahat olur." Daniel ceketini bir sandalyenin üzerine attı. "Çamaşırhanedeyken, askı olarak kullanılabilecek bir kumaş parçası bulabilir misin?"

"Evet, efendim." Fırladı gitti.

"Bayan Simond, Lester'a rahatlaması için verebileceğim bir konyak var mı?" Daniel sordu.

Aşçı başıyla bitişikteki kileri işaret etti. "Şuradaki kilitli dolap." Ona içinde birkaç anahtar olan bir yüzük fırlattı. "Üzerinde kırmızı bir iplik olan anahtar. Şişeyi dışarıda bırak. İşiniz bittiğinde hepimizin biraz içkiye ihtiyacı olacağını düşünüyorum."

"Mücevher gibi bir aşçısınız, Bayan Simond." Daniel anahtarı aldı ve dolabı açtı. İçinde yemek pişirmede kullanılan alkol türlerinden birkaç şişe vardı. Bir fincana biraz konyak döktü, sonra da tadını azaltmak için su ekledi.

"Yavaşça iç," dedi bardağı uşağın titreyen sol eline koyarken. "Tadını sevmeyebilirsin ama rahatlamana ve acını biraz olsun dindirmene yardımcı olacaktır."

"Teşekkür ederim lordum." Lester bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu, sonra biraz daha içti.

O sözlerini bitirdiğinde Suzie çamaşırhaneden dönmüştü. Elinde solmuş ama temiz iki eski yorgan ve askı için uygun büyüklükte yıpranmış bir şal vardı. Zeki bir kızdı.

Katlanmış yorganları soğuk zemine serdikten sonra Lester'a katlanmış bir mendil uzattı. "Isırmak istersen bu temiz."

Yüzü solgundu ve terden boncuk boncuk olmuştu, ama başını salladı ve mendili kabul etti. Daniel sandalyeden kalkmasına yardım etti, sonra da onu yorganların üzerine yatırdı. "Bu garip görünecek ama işe yarayacak ve omzun birkaç dakika içinde düzelecek."

Ayakkabılarını çıkardı, bot giymediği için memnundu, sonra Lester'ın sağ tarafında yere oturdu ve ayağının tabanını hastasının kaburgalarına dayadı. Lester'ın elini sıkarken şöyle dedi: "Kemik yuvasına oturana kadar kolunu yavaşça yukarı ve geriye doğru çekeceğim. Suzie, onunla dikkatini dağıtacak herhangi bir şey hakkında konuş."

Suzie itaat etti ve Lester'ın onu rahatça görebileceği bir yerde durarak güzel havadan, Bayan Simond'un harika turtalarından ve Porsuk'un ne kadar muhteşem bir fare olduğundan bahsetti. Yorumları espriliydi, bu da Daniel kolu dikkatle kaldırıp kol kemiğini yerine yerleştirirken Lester'ın dikkatini toplamasına yardımcı oldu.

Kemik omuz yuvasına geri kayarken belirgin bir *tıkırtı* hissetti. Lester nefesini verdi ve diş izleri görünen katlanmış mendili tükürdü. "Bir fincan çayı şimdi içebilirim Suzie. Bayan Simond itiraz etmezse belki biraz da konyak eklerim." Neşeli sözlerine rağmen yüzü solgundu ve terden boncuk boncuk olmuştu.

Bayan Simond hamurunu bitirdi ve ellerini sildi. "Bahse girerim hepimiz biraz konyaklı çay içebiliriz!"

Suzie demlenmekte olan demlikten dört fincan doldurdu. Lester'ın omzunu düzeltmek o kadar hızlı olmuştu ki çay soğumamıştı bile.

Daniel Lester'ın ayağa kalkmasına yardım etti, sonra onu sandalyesine geri götürdü. Kolunu desteklemek için bir askı hazırlarken, "Omzun bir süre ağrıyacak ve bu askıyı takman gerekecek. Sadece ev işlerinde hafif görevler. Bu gece rahat uyuyabilmen için sana bir doz afyon tentürü vereceğim." Lester'ın paltosunu ısınması için genç adamın omuzlarına örttü. "Bir gün içinde

Birkaç gün sonra, omzunuz kendini daha iyi hissettiğinde, eklemelinizin sertleşmesini önlemek için size bazı basit egzersizler göstereceğim."

Suzie ona bir fincan çay uzatırken utangaç bir tavırla sordu: "Bir lord nasıl cerrah olabilir efendim? Böyle bir şeyi hiç duymadım!"

Daniel diğer üçünün de kendisini farklı derecelerde bir şaşkınlıkla incelediğini fark etti. Tereddüt etti, gelecekte bu sorunun kendisine tekrar sorulacağını farkındaydı. "Bir lord olmak doğuştan gelen bir kazadır. Benim durumumda çok beklenmedik bir şey." Çayından derin bir yudum aldı. "Tıp benim gerçek mesleğim."

Kelimeler içinde yankılanırken, günlerdir ilk kez bir doktor gibi davrandıktan sonra ne kadar canlanmış hissettiğini fark etti. Mirasını öğrendiğinden beri hayatı alt üst olmuştu. Kirkland ve Laurel yeni statüsünü ve sorumluluklarını kabullenmesinde ona çok yardımcı olmuşlardı ama tıp onun aklını başında tutuyor ve varlığına anlam katıyordu. İşini hayatının merkezinde tutmalı, zaman ve enerjisine yönelik diğer taleplerin onu erozyona uğratmasına izin vermemeliydi.

Eğer cerrah ve doktor olmaya devam edecekse, sadece Romayne malikanesini idare edebilecek değil, aynı zamanda eksantrik kariyer seçiminde onu destekleyecek bir eş bulmalıydı. Hoş ve güvenilir olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

Eş arama görevi çok daha zor hale gelmişti.

Daniel, Kirkland'ın Westerfield mezunları için vereceği yemeği dört gözle bekliyordu ama yine de, hepsi gençken ve hayat çok daha az karmaşıkken tanıdığı adamları görmekten duyduğu zevk onu şaşırtmıştı.

Daniel'in sınıf arkadaşı Damian Mackenzie ilk gelen kişiydi. Hınzır mizah anlayışını kaybetmemişti ama şık bir kumar kulübü ve güzel olduğu kadar zeki de görünen görkemli, egzotik bir eş edinmişti. Bir yıl önce gelen Justin Ballard, Portekiz'de yaşadığı ve ailesinin Porto şarabı işini yönettiği için bronzlaşmış teni ve güneşten kavrulmuş saçlarıyla göründü. Daniel'in elini sıcak bir şekilde sıktı ve sabah Oporto'ya döneceğini ama bu buluşmayı kaçırmadığı için mutlu olduğunu söyledi.

Leydi Agnes Westerfield, kirli işlerde çalışmasına rağmen stil anlayışını kaybetmemiş bir düğüm kızına yakışır şekilde görkemli bir şekilde içeri girdi.

Çocuklar. Etrafı anında eski öğrencileri tarafından sarıldı, tıpkı hediye getiren favori bir teyze gibi.

Kadın ona el salladığında Daniel gülümsedi. Odanın diğer ucundan ona doğru ilerlerken, bir eş aramaya başladığından beri kadınları bulmak istediği nitelikler açısından değerlendirmeye başladığını fark etti. Leydi Agnes'in zekâsı, özgünlüğü, büyük bir nezaketi ve sorunlu çocukların ruhlarını iyileştirme konusunda efsanevi bir yeteneği vardı.

Akademide geçirdiği yıllar boyunca Daniel onun sadece bir kez başarısız olduğunu görmüştü ve o da iflah olmaz, sorunlu bir çocuktur. Belki de onun kalıbına uygun yeğenleri olup olmadığını sormalıydı?

Hayır, o türünün tek örneği idi ama iyi bir eş olabilecek herhangi bir kadın tanıyıp tanımadığını görmek için ona danışmaya değer olabilirdi. Okuldan ayrıldıktan sonra yıl sonra bile, onun kendisini Laurel ve belki de Kirkland dışında hayatındaki herkesten daha iyi tanıdığından şüpheleniyordu.

Arkasından yeni konuklar geldikçe bir selamlama şamatası yükseliyordu. Daniel döndü ve Ashton Dükü'nü görünce çok sevindi. Zeki ve çekingen Adam Lawford, yarı Hindu mirası nedeniyle her zaman biraz egzotik bir havaya sahip olmuştu. Sınıf arkadaşlarına bir okul geleneği haline gelen ve sınıftan sınıfa aktarılan Hindu dövüş becerilerini öğreten oydu.

Daniel ilk kez Leydi Agnes ve okuldaki ortaklarının Kalaripayattu öğrenimini sadece öğrencilerin fazla enerjilerini atmalarına yardımcı olduğu için değil, aynı zamanda zorlayıcı bir disiplin biçimi olduğu için de teşvik ettiklerini düşündü. Kendine hakim olmadan Kalaripayattu'yu iyi yapmak mümkün değildi ve öğrencilerin çoğunun buna ihtiyacı vardı.

Dersler ve müsabakalar her zaman dövüş tekniklerinde yetenekli olan daha büyük öğrenciler tarafından izlenirdi. Eğer bir çocuk kontrolünü kaybeder ve tehlikeli bir hal alırsa, derhal uzaklaştırılır ve bir hafta boyunca derslere katılmasına izin verilmezdi. Dövüş dersleri çok popüler olduğu için, uzaklaştırma riski kendini ustalaştırmak için bir başka teşvikti. Zeki Bayan Agnes!

Ashton'ın kolunda ufak tefek, güler yüzlü sarışın bir güzel vardı. Laurel Daniel'a Mariah'ya Altın Düşes dendiğini söylemişti ve bunun nedenini anlamak kolaydı.

Ashton'ın arkasında Alex Randall vardı. Her iki yanında koyu renk saçlı birer kadın vardı ve üçü de bir şeyler söylerken gülümsüyordu.

Daniel donakaldı. Kadınlardan biri ufak tefek ve çekiciydi; uzun boylu olan ise siyahlar içindeki kadındı. Kadın ona rutinde gördüğünden daha yakındı ve ışık daha iyiydi. Düşündüğünden daha da şaşırtıcı derecede güzeldi, doğuştan gelen, normal bir erkeği izinde bırakacak kadar güçlü bir duygusallığa sahipti.

Tanrım, Randall'ın karısı mıydı?

Hissettiği bıçak gibi sancı sadece bir an sürdü. Küçük kadın elini Randall'ın koluna doladığında Daniel aralarındaki derin yakınlığı gördü. Karısı Leydi Julia olmalıydı.

Daniel yine kendini istemsizce siyahlar içindeki kadına doğru ilerlerken buldu. Bir an için hareketini kontrol etti, çünkü bu kadın onun gibi bir adam için fazla göz alıcı, fazla sosyaldi. Sonra devam etti, çünkü kendini delirtmeden önce onun kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Ona hitap etmek yerine elini Randall'a uzattı. "Bunca yıldan sonra seni tekrar görmek büyük bir zevk Alex! Anladığım kadarıyla hayat sana iyi davranıyor?"

"Pekâlâ." Randall el sıkışmaya geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ordudan sağ çıktım ve hayallerimin kadını benimle evlenmeye ikna ettim." Minyon kadına sıcak bir bakış attı. "Size karımı tanıştırmama izin verin, Leydi Julia. Julia, Daniel Herbert ile tanış, yeni Lord Romaine."

Randall'ın karısı gülümsedi. "Sizi tanıştırmasaydım bile Laurel'in kardeşi olduğunuzu anlardım. Sizinle tanıştığım çok memnun oldum Lord Romaine."

Daniel gülümsemeye karşılık verdi. "Siz ebesiniz, değil mi? Daha sonra profesyonel bir tartışma yapmamız gerekecek."

Leydi Julia güldü. "Korkarım sohbetimiz çabucak tükenir. Ben sadece bir ebeyim, siz ise doktor, cerrah, kemikçi, eczacı ve şimdi de bir lord!"

"Ve bunların arasında lord olmak en az ilgi çekici olanı," dedi hayıflanarak. "Tıbbi işlerde yapılması gerekeni ama her alanda eşit derecede yetenekli değilim."

Leydi Julia anlayışla başını salladı. "Birkaç yıl yaşadığım köyde de durum aynıydı. Kilometrelerce ötede başka tıbbi yardım yoktu, ben de yaraları tedavi ediyor, kemikleri düzeltiyor ve elimden geleni yapıyordum."

Daniel alaycı bir tavırla onun zaten evli olmasının ne kadar yazık olduğunu düşündü, çünkü kesinlikle iyi anlaşabilirlerdi. Yine de bir mülk bulması gerekecekti.

Müdür.

Randall, "Arkadaşımız Leydi Kelham'ı da tanıştırayım," dedi. "Jessie, yeni Lord Romaine okulda benden bir sınıf gerideydi ve neredeyse her zaman haklı çıkmak gibi son derece rahatsız edici bir alışkanlığı vardı."

Daniel, Leydi Kelham'a dönerek, "Yaşlandıkça, doğru ile yanlış birbirinden ayırmanın gençken düşündüğümde çok daha zor olduğunu fark ettim," dedi.

Artık doğru dürüst tanıştırıldıklarına göre, Daniel doğrudan siyahlar içindeki kadının gözlerinin içine bakmasına izin verdi. Ve şimşek onu tekrar paramparça etti.

Bölüm 9

Lanet olası adam! Ne zaman bir lord olmuştu? Jessie onu o lanetli rutinde hemen tanımıştı, ama bir taşra doktorunun bu küçük, özel toplantıya gelebileceği hiç aklına gelmemişti.

"Leydi Kelham." Sözleri ve selamlaması kibar ve medeniydi, sesi zengin ve etkileyiciydi ama gözleri arzuyla parlıyordu. Erkeklerin görünüşüne ilgi duymasına alışkın olmasına rağmen, verdiği tepki karşısında sarsıldı. On altı yaşında aptal ve çaresiz bir genç kız olduğundan beri hiçbir erkeğe bu kadar ilgi duymamıştı. Ve bakın ne kadar kötü sonuçlanmıştı!

"Lord Romaine." Sıcak bir şekilde gülümseyip elini uzatmak istedi ama o koca olacak biri değildi. Çok gençti ve hayatının unutmak için elinden geleni yaptığı bir döneminde tanışmışlardı. Onun selamına yıllar içinde öğrendiği soğuk nezaketle karşılık verdi. Buz, bir erkeğin ateşini bastırmakta işe yarıyordu.

Ama tavırlarının hiçbir etkisi olmadı, çünkü adam ona rahatsız edici bir yoğunlukla bakmaya devam etti. Onu kibarlığıyla hatırlamasına rağmen ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuş olması garipti. Onu modaya uygun biri olarak da hatırlamıyordu ama bu gece kusursuz bir şekilde dikilmiş siyah giysisi, bembeyaz gömleği ve kravatıyla Beau Brummell'e taş çıkartırdı. Giysilerinin ciddiyeti sarışın güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Flört etmek yerine, "Kaybınız için başsağlığı dilerim." dedi.

Sesindeki içtenlik dengesini bozmuştu. Geç de olsa giysilerinin de matem havasında olabileceğini fark etti. Ama önemli değildi. Dulluğunu onu uzak tutmak için kullanabilirdi. "Teşekkür ederim. Kocam kısa bir süre önce öldü." İçten gelen bir kederle yutkundu. "Büyük ihtimalle gelmiş geçmiş en iyi adamdı."

"O zaman kaybınız daha da büyük," dedi sessizce.

Samimiyet gerçektir, bunu gözlerinde görebiliyordu, doktorların sahip olduğu ölüm bilgisiyle birlikte. Ama başka, daha ince bir duygu da görülebiliyordu. Şimdi ya da hiçbir zaman yeni bir kocayla ilgilenemeyeceği için duyduğu pişmanlık mı?

Kendine onu bu kadar yakından izlememesi gerektiğini hatırlattı, ama cazibe duyguyu gölgeleyebilirdi ve adam rahatsız edici derecede çekiciydi. Konuşmayı kendinden uzaklaştırmak isteyerek sordu: "Sen de mi yastasın? Erkekler daha sık siyah giydiği için bunu söylemek daha zor."

Mavi-gri gözleri gölgelendi. "Annem de babam da aniden öldü."

"Çok özür dilerim." Julia ve Randall'ın, kendisini ve Lord Romaine'i çok fazla yalnız bırakarak başkalarıyla konuşmaya devam ettiklerini fark etti.

Tam özür dileyecekti ki, uşak tepsiden iki kadeh köpüklü şampanya kaptı. Ona bir kadeh uzatırken, "Bağışlayın Leydi Kelham, ama tanıdık geliyorsunuz. Daha önce tanışmış mıydık?"

Şampanyayı kabul ederken parmakları onunkilere değdi. Eldivenlerinin içinden bile, sanki bir mum alevine dokunmuş gibi bir sıcaklık hissetti. Yüce Tanrım, bu merakı öldürmeli ve ondan uzaklaşmalıydı! Sinirlerini yatıştırırken şampanyadan bir yudum aldı. "Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi en soğuk tonuyla. "Londra sosyetesinde yeniyim."

"Ben de öyle," dedi, onun soğukkanlılığından etkilenmemiştir. "Ben West Country'denim ve hayatımın çoğunu Bristol'da ya da yakınında geçirdim. Siz de o bölgeden misiniz?"

"Benim evim Kent'te. Yollarımızın kesişmesi pek olası değil." Bu tam olarak bir yalan sayılmazdı ama sorularını caydırmak için yeterli olmalıydı.

Yılmadan, "Ben Kent'te okula gittim. Belki sizi orada görmüşümdür."

Jessie Kent'e yerleştiğinde okul günlerini çoktan geride bırakmış olacaktı ama Jessie bunu ona söylemeye gerek duymadı. "Belki de."

Gitmesi gerektiğini bilse de bunu yapmak istemediğini fark etti. Bunun yerine merakına yenik düşerek sordu: "Leydi Julia bu kadar çeşitli tıbbi becerilere sahip olduğunuzu söylerken ciddi miydi Lord Romaine? Gerekli olan tüm eğitim çok zaman almış olmalı."

"Yaklaşık on yıl boyunca pek uyumadım," diye yanıtladı kıkırdayarak. "Farklı tıp disiplinleri birbiriyle ilgisiz değildir, bu yüzden onları ayırmak hastalara hiçbir fayda sağlamaz. Hekimler yüksek eğitilmiş ve beyefendi sayılabilirler, ancak odanın karşı tarafından hastalık teşhisi koymak zordur, çünkü insan bedenine dokunmayı kaba bir davranış olarak görürler."

Daha önce tanıştığı ketum doktorları düşünerek güldü. "Bu yüzden mi centilmence olmayan cerrahlık mesleğini öğrendiniz? Bu kesinlikle fiziksel muayene gerektirir."

"Kesinlikle. İyileştirme, vücutların nasıl çalıştığını anlamayı gerektirir ve bu da teoriden çok klinik deneyimlerden gelir." Başını iki yana salladı.

"Bilmediğimiz o kadar çok şey var ki. Ama iyi insanlar bilgimizi artırmak için sürekli çalışıyor."

"Ve belki de bazı iyi kadınlar da," diye belirtti. "Leydi Julia bana çocukluğundan beri tıbbın her türüne hayran olduğunu ve yerel pratisyenlerle mümkün olduğunca çok zaman geçirdiğini söyledi."

"Gerçekten mi? Ben de aynısını yaptım," dedi ilgiyle. "Bence tıp bir çağrıdır ve bunu çok zordur. Leydi Julia'nın hastaları ebeliğe çağrıldığı için çok şanslı. Her zaman bir kadın ebenin bölgeye karşı daha saygılı ve anlayışlı olduğundan şüphelenmişimdir."

"Ne kadar da aydınlanmışsınız," dedi hayranlıkla. İşine olan tutkusu çok açıktı ve bu onu daha da çekici kılıyordu. Aralarında giderek artan sıcaklıktan hoşlanmaması gerekirdi ama insanlarla dolu bir odadayken bu ne kadar tehlikeli olabilirdi ki? "Çeşitli becerilerinizi birleştirmede başarılı oldunuz mu?"

Adam sırttı ve kadın onun düşündüğünden daha genç olduğunu fark etti. Kendisinden sadece birkaç yaş büyüktü. "Bu başarıyı nasıl tanımladığınıza bağlı," diye cevap verdi. "Hiçbir zaman hasta sıkıntısı çekmedim, ama ücretsiz bir revir işlettiğim için bu şaşırtıcı değil."

Revirini biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranması daha iyiydi. "Her türden hastanın yardım için geldiğini hayal ediyorum."

"Aynen öyle. Ebelik konusunda Leydi Julia kadar bilgili olmayabilirim ama bebek doğduğunda eldeki tek tıbbi yardım ben olacaksam geleni yaparım. Henüz bir anne kaybetmedim," dedi ciddi bir şekilde. "Gerekirse kemik ayarlayabilir ve ilaç hazırlayabilirim ama yine de deneyimli bir kemikçi ya da eczacı daha iyi olur."

Adam, onun gibilere daha çok ihtiyacı olan bir dünyada bir azizdi. "Bir lord olarak harcanıyorsun," dedi. "Lordların topluma ne katkısı var ki? Oysa sizin gibi iyi ve çok yönlü bir doktor hayat kurtarır. İşinizde sizi en çok zorlayan şey nedir?"

"Ne zaman hiçbir şey yapmayacağını bilmek," dedi alaycı bir tavırla. "Hipokrat hekimlerin önce zarar vermemesi gerektiğini söylemişti ama ne zaman harekete geçmenin, ne zaman geri çekilmenin en iyisi olduğunu bilmek zor."

Jessie yavaşça, "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Sıkıntı içinde bir insan gördüğünde ilk dürtü yardım etmektir. Ama kendi haline bırakılan bir bedenin çoğu zaman kendi kendini iyileştireceği de doğrudur."

"Ve tıbbi tedavi bazen bir durumu daha da kötüleştirebilir." Ağzı buruştu. "Ama çoğu zaman iş işten geçene kadar durumun böyle olup olmadığını bilemeyiz."

Bir tedavi hakkında kaç kez yanlış tahminde bulunduğunu ve yine de sonuçlardan dolayı suçluluk duyduğunu merak etti. Bir kez bile çok sık olabilirdi. "Görüyorum ki doktor olmak cesaret istiyor."

"Cesaret ya da kibir," diye kendini küçümseyen bir gülümsemeyle kabul etti.

"Kız Kardeşler Vakfı'na katıldınız mı? Mariah ve Leydi Julia bana kız kardeşinizin organizasyonun değerli bir parçası olduğunu söylediler."

"Laurel ve ben birlikte çalıştık ama kadın sığınma evi olan Zion House öncelikle onun sorumluluğundaydı," diye açıkladı. "Ben destekledim ve tabii ki tıbbi tedavi sağladım. Pastoral işleri de ben yapıyordum. Danışmanlık, vaftiz, cenaze ve hatta bazı düğünler."

Sözleri, aralarında giderek artan sıcaklığın üzerine buz gibi bir su serpmek gibiydi. Bu adamla konuşmaması bile gerekiyordu. "Her şeyin yanı sıra bir de papaz mısınız?" dedi soğuk bir sesle. "Uyuduğuna şaşırdım. İzin verirseniz, Leydi Agnes'le tanışmak istiyorum. Onun hakkında çok şey duydum."

Arkasını dönüp uzaklaştı ama adamın bakışlarını geri çekilirken üzerinde hissedebiliyordu. Şanslıysa, kabalığı onu daha ileri bir tanışma arayışından vazgeçirecekti.

Ama o kadar şanslı olamayacağından korkuyordu. Aralarında bu kadar çok konuşulmamış gerilim varken olmazdı.

Konuklar ayrıldıktan sonra Daniel, Laurel ve Kirkland gevşemek ve akşamı konuşmak için salona yerleştiler. Kirkland'dan bir kadeh bordo şarap alan Daniel, "Bu akşam yemeği partisini düzenlediğin için teşekkür ederim Kirkland. Bu kadar çok eski okul arkadaşını görmek gerçekten büyük bir zevkti. Hepsinin durumu iyi görünüyor."

Laurel güldü. "Bir ya da iki kez Leydi Agnes'i, ürünlerinden memnun bir çiftçinin memnun ifadesiyle odayı incelerken yakaladım."

İki adam da onun kahkahasına katıldı. "Memnun olmak için her türlü nedeni var," dedi Kirkland. "Pek çok durumda tohumluk mısırları umut vaat etmiyordu."

Daniel, "Bence yıkıcı olduğu için başarılı oldu," dedi. "Görünüşte bize iyi, aristokratik bir eğitim veriyordu ama asıl dersleri, toplumun kalıplarına nasıl uyulacağı ve aynı zamanda

kendimizi. O olmasaydı, ailem buna karşı olduğu için tıp kariyerine devam edebileceğimi sanmıyorum."

Kirkland, Laurel'in yanındaki kanepeye yerleşip sol eliyle Laurel'in elini kavrarken anılarla gülümsedi. "Aristokrat İngiliz akrabalarım ticarete ve düşük İskoç tüccar ilişkilerime karşı uygun bir hoşnutsuzluk geliştirmemi istediler. Leydi Agnes her ikisinin de değerine olan inancımı doğruladı."

"Bu da pek çok ticari alanda başarılı olmanıza yardımcı oldu." Laurel kocasına sevgiyle gülümsedi. "Siz ne kadar çok para kazanırsanız, ben de hayırsever projelerim için o kadar çok yağmalayabilirim."

Kirkland gözlerinde bir parıltıyla, "Senin tarafından yağmalanmak için yaşıyorum, aşkım," dedi.

Daniel'ı rahatlatmak için Laurel konuyu uzatmadı. Bazı şeylerin özel olarak konuşulması daha iyiydi, özellikle de işin içinde bir adamın kız kardeşi varsa.

Ne yazık ki, bir sonraki seçtiği konu daha kötüydü. Kardeşine bakarak, "Leydi Kelham'la konuşmaktan hoşlanıyor gibiydin," dedi.

Ne söyleyeceğine karar verirken bordosunu yudumladı. Kadına karşı hisleri tartışılmayacak kadar güçlü ve karışık. "Rutinde gördüğüm ve tanıdığımı sandığım kadın."

"Öyle mi? Bana pek tanıdık gelmedi, muhtemelen Bristol bölgesinden değildir."

"Kentli. Belki de onu okuldayken görmüşümdür."

Yine de onu görmüş ve hatırlamamış olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Laurel'in daha fazla şey öğrenmiş olduğunu umarak devam etti. "Leydi Kelham ilgi çekici bir kadın. Anladığım kadarıyla yeni bir dul?"

"Mariah kocasının ölümünün üzerinden sadece birkaç hafta geçtiğini söyledi," dedi Laurel. "Görünüşe göre birbirlerine çok bağlılarmış."

Daniel konu önemsizmiş gibi hafifçe, "Eğer yakın zamanda kaybettiyse, yakın zamanda yeniden evlenmekle ilgilenmesi pek mümkün değil. Başka bir yere bakmam gerekecek."

Laurel'in bakışı kurnazcaydı. Onu çok iyi tanıyordu. "Aslında Londra'da gizlice yeni bir koca aramak için bulunduğunu sanıyorum."

"Bu oldukça ani oldu," dedi Daniel şaşırarak. "Ama güzelliğiyle zenginlik ve daha büyük bir unvan elde etmekte zorlanmayacaktır."

"Eminim bu kadar çabuk yeniden evlenmek istemesinin kendine göre nedenleri vardır." Kız kardeşinin sesinde biraz sitem vardı. "Ve çok da bariz olmayan sebepler."

"Varsayımlarda bulunmamalıyım," dedi Daniel pişmanlıkla. "Ama bu benim bir evlilik martı hedefi olmadığımı kanıtlıyor, Kirkland, çünkü bana ilgi duymadığı açıktı. Kaçmak için sabırsızlanıyordu."

"Bana nazik, güvenilir, yaşlı bir adam bulmak istediği söylendi," dedi Laurel. "Ben de bütün bunları böyle öğrendim. Julia bana Leydi Kelham'ın ne istediğini söyledi, böylece ben de olasılıklar için gözlerimi açık tutabildim."

Daniel derin bir merhamet dalgası hissetti. "Kocasını gibi olabilecek bir erkeği asla bulamayacak. Denemek hata olur."

"Muhtemelen bunu biliyordur, ama belki de bir düzeyde sadece kendisine benzeyen bir erkekle mutlu olabileceğini hissediyordur." Kirkland düşünceli görünüyordu. "Onunla sadece kısa bir süre konuştum ama zeki ve kolay tanınmayan birine benziyor." Şarabından bir yudum aldı. "Kulüplerde ona Kara Dul dediklerini duydum."

Daniel kaşlarını çatı, Leydi Kelham'a karşı garip bir şekilde korumacı hissediyordu. "Çabucak dul kalabilmek için yaşlı ve zengin kocalar aradığını mı düşünüyorlar?"

Kirkland alaycı bir tavırla, "Bana söylenene göre, Howard'ın ulu ağacından şiir sanrıları olan bir dal, onun hiçbir yerden müjdelenmeden çıktığını ve güzelliğinin o kadar büyük olduğunu, bir erkeğin onu bir kez kollarına aldığı için mutlu ölebileceğini anlatan bir saçmalık yazmış," dedi. "Karikatüristlerden biri hemen onu çekici bir karadul örümceği olarak resmeden bir baskı çizdi, hayal edebiliyor musunuz? Şu anda dükkanının vitrininde duruyor."

"Bu iğrenç!" Laurel haykırdı. "Ve çok hızlı. Londra'ya geleli çok da uzun zaman olmamış."

"Leydi Kelham her zaman fark edilen bir kadındır." Kirkland biraz daha bordo şarap doldurdu. "Ona sempati duyuyorum."

"Belki de bu yüzden başka bir koca istiyordur," diye tahmin yürüttü Laurel. "Bu tür tacizlere karşı korunmak için."

"Belki de." Daniel aralarındaki etkileşimi düşündü. Genellikle insanları okumakta çok iyiydi ama Leydi Kelham hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. *Jessie*. Başta ondan etkilenmiş gibi görünüyordu ve gerçekçi olmak gerekirse, Jessie başlıca koca adayıydı. Sonra karşılıklı olarak keyifli geçen bir sohbeti aniden sonlandırmıştı. Görünüşe göre papazlardan hoşlanmıyordu ama tepkisi aşırı olmuştu. "Hayatının Kent'te büyümekten ve buralı bir adamla evlenmekten çok daha karmaşık olduğunu hissediyorum."

"Onun hakkında daha fazla ne öğrenebileceğimi görmemi ister misin?" Kirkland teklif etti. "Afrodit'in aksine, birdenbire ortaya çıkmış olamaz."

Daniel tereddüt etti. "Onu merak ettiğimi kabul ediyorum ama özel yeteneklerini onu gözetlemek için kullanmanı istemek hoşuma gitmiyor."

Kirkland eğlenerek, "Sen de sorabilirsin," dedi. "Herkes soruyor."

Daniel güldü. "Pekâlâ o zaman. İçimde hâlâ daha önce tanıştığımız hissi var ve merak ediyorum."

"Ne öğrenebileceğime bakacağım."

Daniel başını salladı, sonra kararlı bir şekilde zihnini siyahlı kadından uzaklaştırdı. "Londra'daki kadın sığınma evinizin haftada birkaç gün doktora ihtiyacı var mı? Kendimi huzursuz hissediyorum."

"Julia'ya soracağım. Eminim bu teklifi memnuniyetle karşılayacaktır."

"Güzel. Boş zaman beyefendisi olmak için biçilmiş kaftan değilim." Bir lord olmak için biçilmiş kaftan değildi.

O gece Kara Dul Daniel'la birlikte yatağa geldi. Zihni onun kıvrak, kadınsı figürünün görüntüleriyle çalkalandı. Onun her muhteşem santimini görebilmek için yas tutan siyahını soymak istedi. İkisinin de nefesi kesilene kadar onu öpmek istiyordu ama bir an bile ayrılmak istemiyordu. Kollarını kaldırıp onu kendine çekmesini ve böylece beden ve ruh olarak birleşmelerini istiyordu....

Nefes nefese ve ter içinde uyandı, bir günahkârın suçluluğunu hissediyordu ama bir günahkârın tatmini yoktu. Masum değildi. Hayatını insan bedenleri üzerinde çalışarak geçirmişti, nasıl çalıştıkları hakkında çok şey biliyordu, hastalardan her türlü itirafı ve soruyu duymuştu. Yine de şimdi ham arzusunun merhametine kalmıştı.

Gözlerini kapatarak kaslarını teker teker gevşetti, alnından başladı ve vücudundan ayak parmaklarına kadar indi. Bu egzersiz hem bedenini hem de zihnini dua edebileceği kadar rahatlatmıştı. Arzularından kurtulması için dua edemezdi, çünkü onlardan kurtulmak istemiyordu. Ama kendisi ve saplantısı haline gelen kadın için mümkün olan en iyi sonuç için dua edebilirdi.

Bu sonucun onları bir araya getirmesini isteyecek kadar insandı ve bunun her ikisi için de bir felaket olabileceğini anlayacak kadar mantıklıydı.

Bölüm 10

Daniel ve Kirkland, mevsim normallerinin dışında sıcak bir günde avukatlarla yaptıkları uzun bir seansın ardından Kirkland House'a döndüklerinde dalgalı bir müzikle karşılandılar. İkisi de söze gerek duymadan müzik odasına giden merdivenleri tırmandılar. Laurel, dans eden parmaklarının sıvı zarafetini kesmeden piyanodan başını kaldırıp baktı. "İkiniz de oldukça gevşek görünüyorsunuz. Bu havadan mı yoksa avukatla yaşadığınız çileden mi?"

Kirkland karısının başına bir öpücük kondururken Daniel alaycı bir ifadeyle, "İkisi de. Kirkland kaçışımı engellemek için orada olmasaydı ben de kaçırdım. Ama Bay Hyatt çok yetenekli görünüyor. Beni baronluğa kabul ettirmek için gerekli yasal işlemleri gayet iyi yürütüyor ve eksantrik kuzenimiz Romaine'in önemli bir mülk ve servet bıraktığı konusunda beni bilgilendirdi."

Laurel uzandı ve kocasının elini şefkatle tuttu. "Baronluktan kaçamayacağına göre, mali durumunun sağlam olması iyi. Senin için daha az iş."

"Ve hepsi sıkıcı." Daniel bir iç çekişi bastırdı. "Romaine koltuğunu ve bazı küçük mülkleri de ziyaret etmem gerekiyor."

"İşte sana daha çok hoşuna gidecek bir şey," dedi kız kardeşi. "Leydi Julia Londra'daki barınakta çalışma isteğin konusunda çok hevesli. Ne zaman başlayabilirsin?"

"Bugün!" dedi hemen. "Gerçi yarın daha mantıklı olur."

"Kutlamak için Gunter's'e gidelim," diye önerdi Laurel. "Buzları böyle sıcak bir gün için mükemmel."

Daniel'in gözleri kısıldı. "Bu, sizin ve hizmetçinizin kaçırıldığı Gunter's olabilir mi?"

Laurel ayağa kalkarken gülerek, "Sadece bir kez oldu," dedi. "Ve buzlar muhteşem. Özellikle neroli aromasını çok severim."

Kirkland ona kolunu uzattı ve üçü birlikte alt kata inip Berkeley Meydanı'na çıktılar. Büyük şehir evleri oldukça büyük ağaçlı bir parkın etrafına inşa edilmişti ve Gunter's diğer taraftaki birkaç dükkândan biriydi. Daniel'in meydana girecek vakti olmamıştı ama çimler ve uzun çınar ağaçlarının gölgesi hoşuna gitmişti.

Parkın karşı tarafına yaklaştıklarında, cadde boyunca bir dizi şık faytonun park edilmiş olduğunu gördü. Bayanlar araçların içinde yemek yerken, erkek kavalieri korkuluklara rahatça yaslanmıştı.

küçük kaselerden buz yiyorlardı. Bir çift garson siparişleri almak ve teslim etmek için yolun karşısına geçti ve birkaç çocuk çimlerin üzerinde yemek yiyor ya da oynuyordu. Daniel gülümsedi. "Daha çok bir köy panayırına benziyor."

"Sadece daha iyi giyinmiş." Laurel arabaları incelerken bir eliyle gözlerini gölgeledi. "Gördüğüm kadarıyla bir Ashton House arabası var. Sanırım onlar da serin içeceklere ihtiyaç duymuşlardır."

Daniel alarma geçti. Araba oradaydı ve Ashton Düşesi, Leydi Julia Randall ve Leydi Kelham'ın içeride oturmak yerine dışarı çıkıp bacaklarını açmayı tercih ettiklerini gördü. "O halde merhaba demeliyiz."

"Elbette." Laurel'in sesi ağırbaşlıydı ama ona eğlenen bir bakış attı. "Kibar olmalıyız. Özellikle de Leydi Kelham'a karşı."

"Seni asla kandıramadım," dedi hayıflanarak.

"Hoşuna giden bir kadın bulmana sevindim," dedi kız kardeşi yumuşak bir sesle. "Daha yakından tanışmanız gerekiyor."

"Deneyeceğim. İstekli olup olmadığından emin değilim." Bunun akıllıca olduğundan da emin değildi.

O konuşurken Ashton Malikânesi ekibi yaklaştıklarını fark etti. Düşes neşeyle el salladı ve diğer iki kadın da döndü.

Leydi Julia gülümseyerek hoş geldiniz dedi ama Leydi Kelham soğukkanlı bir şekilde başını salladıktan sonra çimlerin üzerinde yürüyen küçük bir kız çocuğunu takip etmeye başladı. Çocuk yürürken bir yandan da bir kase buzla uğraşıyordu. Daniel Leydi Kelham'ın bir kızı olduğunu bilmiyordu ama bu kız onun kızı olmalıydı. Saçları daha açık renk olsa da, zarif yüz hatları güzel annesininkileri yansıtıyordu.

Bir gece önce Leydi Kelham'ın gerçek adının Jessie olduğunu duymuştu. Ona yakıştığı için zihninde ona böyle sesleniyordu. Leydi'nin soğukkanlılığına rağmen, Laurel'in Jessie'nin başka bir koca istediği bilgisinden cesaret almıştı. Her ne kadar mantıklı düşünceleri onun ihtiyacı olan türden bir kadın olmadığını söylese de, emin olmak için onu daha yakından tanımak istiyordu. Belki de düşündüğü kadar farklı değillerdi. Bir erkek umut edebilirdi.

Jessie ve küçük kıza doğru ilerledi. Sesini biraz yükselterek, "İyi günler, Leydi Kelham. Buraya Gunter'in buzlarının harikalarını deneyimlemek için getirildim. Anladığım kadarıyla ev sahipleriniz sizin de bunları deneyimlemeniz gerektiğine karar vermişler?"

Onu kibarca görmezden gelemezdi, bu yüzden durakladı ve cevap vermek için döndü. "Sanırım Mariah ve Julia beni ve kızımı

uğramak için bahane."

"Genç bayanla tanıştırlabilir miyim?"

Jessie'nin tereddüt ettiğini gördü ama bu mantıksız bir soru değildi. "Lord Romaine, kızım Elizabeth'i takdim etmeme izin verin, Leydi Kelham. Beth, bu Lord Romaine."

Küçük kız bir elinde kâsesi, diğerinde kaşığıyla dönerken Jessie'nin onun şaşkınlığını ya da inanmazlığını ifade etmesini beklediğini gördü. Çocuğun böyle bir unvana sahip olabilmesinin tek bir yolu vardı, o da çok eski bir baronluğun varisi olmasıydı. Böyle şeyler nadirdi ama imkânsız değildi.

Derinden eğildi. "Sizinle tanışmak bir zevk, leydim. Evde iki Leydi Kelham olması kafa karıştırıcı mı?"

Çocuk kıkırdadı, alt dudağında parlak pembe bir buz lekesi vardı. "Ben gerçekten Beth," diye açıkladı. "Annemin arkadaşı mısınız?"

"Henüz değil, ama olmayı umuyorum."

"O zaman belki tekrar karşılaşırız." Ne kâseyi ne de kaşığı elinden düşürmeden çok düzgün bir reverans yaptı, sonra dikkatini sarı bir kelebek çekti ve hızla eriyen buzundan küçük ısırlıklar alırken onun peşinden sürüklendi.

"Bence insanların çocuk sahibi olmalarının bir nedeni de sorumluluk sahibi yetişkinlerin genellikle zevk almak için bir bahaneye ihtiyaç duymalarıdır." Bakışları çimenlerin üzerinde mutlu bir şekilde sürüklenen Beth'i takip etti. "Çocuklar neşeyi kabullenmekte çok daha başarılılar."

"Hiç bu kadar genç olduğumu hatırlamıyorum," dedi hüznle.

"Ben de bildiğimden emin değilim," diye itiraf etti. "Çocuklarda neşe görüyorum ama kendileri bunu fark etmiyorlar çünkü neşeli olmakla meşguller."

"Anı yaşamak. Sağlık veya güvenlik ya da keder veya kayıp hakkında endişelenmemek ..."

Sesi kesildi ve adam onun ölen kocasını düşündüğünü tahmin etti. Onu daha mutlu düşüncelere yöneltmek isteyen adam, "Çok güzel bir kızın var. Rengi farklı olsa da sana çok benziyor."

"Babası da gençken aynı şekerleme rengine saçlara sahipti. Onunla tanıştığımda saçları gümüş rengiydi ve bu yüzden daha da yakışıklıydı." Şakacı çocuğuna gülümsedi ve bu onun yüzünde gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi. Nefes kesiciydi.

Acaba bir gün ona kayıtsız şartsız bir mutlulukla gülümseyecek miydi? Tehlikeli derecede gizemli ve güzel görünebilirdi ama kızına olan sevgisi apaçık ortadaydı.

Onun yanındayken zekâsı kaybolduğu için saçma sapan bir şey söylemek üzereydi ki, dikkati bir toynak gürültüsüne takıldı. Şehrin bu kısmı için çok hızlı giden atlar.

İki şık kestanenin koşum takımlarıyla çektiği şık bir curricle Bruton Caddesi'nden fırladı ve köşeyi dönerek tehlikeli bir hızla Berkeley'e girdi. Genç sürücü profesyonel bir arabacının çok pelerinli pelerini giyiyordu, ancak bu sadece bir gösterişi çünkü sürüşü felaketti. Gunter'in müşterilerinden oluşan kalabalığa dalmamak için atlarını yavaşlatmaya çalışırken kontrolü kaybetti ve araba çılgınca parkın çimlerine doğru savruldu.

Araç iki tekerinin üzerine savruldu ve bir gülle gibi küçük Beth Kelham'a doğru yöneldi. Jessie çığlık atarak kızına doğru atıldı. Yüce Tanrım, Beth'i kurtarmak için hiçbir şansı yokken kendini tehlikeye atıyordu!

İnsanlar yaklaşmakta olan arabanın yolundan kaçışırken başka çığlıklar da duyuldu. Kirkland Laurel'i bir çınar ağacının arkasına süpürdü ve Ashton hanımları ağır arabalarının arkasına kaçtılar.

Daniel hiç düşünmeden, hızını ve açılarını hesaplayarak Jessie'nin peşinden koştu. Uzun bacakları onunkilerden çok daha hızlı yol ve Beth'e yetiştiği anda Jessie'ye ulaştı, ama öndeki at sadece birkaç metre uzaktaydı. Sağ kolu Jessie'nin beline kilitlenirken sol koluyla çocuğu kucakladı. Hızını kullanarak sola doğru döndü ve üçünü de koşan atların yolundan uzaklaştırdı.

Yola doğru yuvarlanarak yere , toynaklar birkaç santim ötesine çarptı ve çim parçaları üzerine yağdı. Jessie üzerine yayılarak kayarak durana kadar anne ve çocuğunun etrafına koruyucu bir şekilde sarıldı. Sağ kolu hâlâ Jessie'nin beline sarılıydı ve Beth de sol kolunun altına sıkışmıştı.

Araba çılgınca bir çınar ağacına çarparak sürücüyü uçurdu ve atları panikle durdurdu. Ama Daniel bunun farkında bile değildi, çünkü tüm dikkati şok olmuş gözleri sadece birkaç santim uzağında olan Jessie'deydi. Bacakları onunkileri kavırıyor, yumuşak göğüsleri ve kalçaları şok edici bir yakınlıkla ona bastırıyordu.

Zaman askıya alınmıştı. Beth ve Jessie'yi kurtarmak için duyduğu korku ve telaş, varlığının her zerresinde alevlenen şiddetli, beklenmedik bir uyarılmaya dönüştü. Şaşırtıcı bir şekilde, Jessie'nin gözlerinde ürkmüş bir tepki vardı sanki

Vücudu onunkini de tanımış ve arzulamıştı. Onunla birleşmek, kendini onun karşı konulmaz dişiliğine gömmek istiyordu. . . .

Çılgın an, Beth'in üzüntüyle feryat etmeye başlamasıyla bozuldu. Jessie Daniel'dan uzaklaştı ve kızına doğru uzandı. "Beth!"

Daniel'in çocukla ilgili korkuları çocuk feryat ettiğinde buharlaştı, "Anne! Buz kabım düştü ve kırıldı! Daha bitirmemiştım!"

Jessie kızını ezici bir kucaklamayla kucağına çekerken o da kendini eteklerin ve uzuvların karmaşasından kurtardı. Buruş buruş olmuşlardı, çimen lekeleri vardı ve bonelerini kaybetmişlerdi ama Daniel bariz bir hasar ya da acı belirtisi görmedi. "İkiniz de iyi misiniz?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil." Jessie çılgınca ellerini kızının uzuvlarında gezdirdi. "Beth, bir yerin acıyor mu?"

Kazanın üzerinden sadece saniyeler geçmişti. Daniel ayağa kalktığında, belki de aracından fırlayan sürücü dışında kimsenin yaralanmamış gibi görüldüğünü gördü. Bir adam vahşi gözlü atları sakinleştirirken, Gunter'in müşterilerinin çoğu küçük kümeler halinde toplanmış, heyecanla kaza ve ucuz atlattıkları olay hakkında konuşuyorlardı.

Jessie hâlâ kucağında Beth'le yerde oturuyordu, o da "Kalkmana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Ben ... sadece burada oturup bir süre titremek istiyorum," dedi kararsızca, kızını kendisine doğru sararken gözlerini aşağıda tutarak.

Çabucak toparlanan Beth dönüp olay yerini inceledi. "O adam çok kötü bir sürücüydü," dedi onaylamayarak.

"Çok doğru," diye onayladı Daniel. Bu lanet olası genç aptalın at arabasından atıldığında boynunu kırıp kırmadığını merak etti. Daniel adama karşı pek merhametli hissetmese de, ona bir baksa iyi olacaktı.

Ashton hanımları biraz sarsılmış ama zarar görmemiş bir şekilde ortaya çıktılar. "Beth'i götürmemi ister misiniz?" Leydi Julia sordu.

Jessie derin bir nefes aldı. "Henüz değil, teşekkür ederim, ama onun için bir buz daha getirebilir misin? Kase düştü..." Sertçe yutkundu, sonra Daniel'a baktı, akuamarin rengi gözleri donuktu. "Lord Romaine bizi güvenli bir yere çektiğinde. Size henüz teşekkür etmedim lordum. Neredeyse neler olduğunu düşündüğümde. ." Ürperdi.

Leydi Julia sessizce, "Biraz daha yavaş olsaydınız, üçünüz de ağır yaralanmış ya da daha kötü durumda olurdu," dedi. "Aferin, efendim."

Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Yeterince hızlı olduğuma sevindim. Şimdi şoförün aptallığından kurtulup kurtulmadığını görelim."

"Ben Jessie ve Beth'le kalıp onu size bırakacağım," diye cevap verdi Leydi Julia. "Sarhoş gibi yumuşak bir şekilde yuvarlandı, bu yüzden kötü yaralanmayabilir."

Düşes, "Beth'e buzunu getireyim," dedi. "Sen de ister misin, Jessie?"

Jessie gülümsemeyi başardı. "Hayır, ama bir fincan çayı çok isterim!"

"Yapılacak." Düşes dükkâna doğru ilerledi ve hızlı bir hareketle garsonu çağırıp siparişi verdi.

Daniel Jessie'den ayrılmak istemiyordu ama görev çağırıyordu.

Çimenlerin geçerek çamurlu bir yığın halinde yatan at arabası sürücüsünün yanına gitti. Adam inliyordu ve yüzüne kan , ama en azından ölmemişti. Leydi

Julia hem yumuşak iniş hem de içki konusunda haklıydı; çocuk üzerine bir şişe konyak dökülmüş gibi kokuyordu. Daniel Diz çökmek yanında onu

ve başladı a hızlı muayene.

"Tebrikler," dedi kuru bir sesle, kafatasındaki dağınık ama sık bir kesik olduğu anlaşılan kanı silmek için bir mendil kullanırken. "Olman gerektiği kadar ölü değilsin. Kırılmış gibi görünen bir şey var mı?"

Şoför gözlerini kırıştırdı. " sanmıyorum."

"Bay Shelton," dedi iğrenmiş bir ses. Bu, atları başka bir adama teslim etmiş ve soruşturmaya gelmiş olan Kirkland'dı. "Siz sadece bir aptal değil, aynı zamanda tehlikeli bir aptalsınız. Babana atlarını elinden almasını önereceğim. Atlar tanrısının merhameti sayesinde, görünüşe göre uyutulmalarına gerek kalmayacak, ama senin curricule'in yakacak odundan başka bir şeye uygun değil." Adamın sinirlerini titreten bir dil darbesiyle devam etti.

Daniel, adam muayenesini bitirip mendiliyle Shelton'ın başına kaba bir bandaj yapıştırırken onu hayranlıkla dinledi. Yaşlı bir adam onlara katıldı. "Seni eve götüreceğim delikanlı, uşağım da atları peşimizden getirecek. Şanslıymışsın."

Shelton baş dönmesiyle kendini oturur pozisyona itti. "Hak ettiğimden daha şanslıyım," diye mırıldandı, sesi titriyordu. Beth'e doğru baktı ve ürperdi. Daniel genç adamın yakın zamanda bu kadar pervasızca araba kullanmayacağından şüpheleniyordu.

Gerekeni yaptıktan sonra ayağa kalktı ve Jessie'ye baktı. Şimdi ayaktaydı, soğukkanlılığı yerine gelmişti ve dumanı tüten bir fincan çayı yudumlarken oldukça güzel görünüyordu. Yanında bir çimen-

lekeli Beth mutlu bir şekilde başka bir buzu kazıyordu. Daniel kazada ciddi bir yaralanma olmadığı için sessizce şükretti.

Belki kalbi ya da muhtemelen beyni hariç. Jessie'nin, Leydi Kelham'ın kendisi için tamamen yanlış olduğu gerçeği artık umurunda değildi. Aralarındaki farklılıklara rağmen tek bir olası hareket tarzı görüyordu.

Ona evlenme teklif etmek zorunda kalacaktı.

Bölüm 11

"Bir ziyaretçiniz var, Leydi Kelham." Ashton'ın uşağı, ortasında düzgünce yerleştirilmiş bir kart bulunan gümüş bir tepsi sundu. "Kendisi küçük salonda. Onu kabul edecek misiniz?"

Jessie kartı aldı, gelenin kendisini ısrarla arayan iki yaşlı beyefendiden biri olup olmadığını merak ediyordu. Ama onlar sabah değil, öğleden sonra geliyorlardı ve aynı anda ziyarete geldiklerinde birbirlerine temkinli kediler gibi bakıyorlardı.

LORD ROMAYNE. Sadece iki kelime bile nabzının endişe verici bir duygu karmaşasıyla atmasına neden oldu. Bir gün önce Gunter'lara yaptığı neredeyse felaketle sonuçlanan ziyaretten beri zihni çalkalanıyordu ve Lord Romaine düşüncelerinde fazlasıyla yer alıyordu. Evde olmadığını söylemek daha kolay olurdu ama ona saklanamayacak kadar çok şey borçluydu. "Onu göreceğim."

Uşak çekildikten sonra, küçük oturma odasındaki şöminenin üzerinde asılı duran aynada görünüşünü kontrol etti. Siyah bir elbise, sıkıca tutturulmuş saçlar, çok düzgün bir dul. Ama gözleri. Gözlerini nasıl kontrol edebiliyordu?

Julia ya da Mariah'dan kendisine katılmalarını istemeli miydi? Ama ikisi de bebekleriyle birlikte kreşteydi ve günün sevdikleri bir saatindeydiler. Araya girmemeliydi.

Daha fazla gecikemeyeceğini anlayınca zemin kata indi. Mariah ona küçük salonun yıllar boyunca ne kadar çok drama tanık olduğunu anlatmıştı. Jessie bugün daha fazla olmayacağını umuyordu.

Dr. Herbert -Lord Romaine- içeri girdiğinde pencereden dışarı bakıyordu. Her zamanki sahipti ama zayıf ve kaslı vücudunda bir gerginlik vardı. Kadın içeri girince döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"İyi günler Lord Romaine," dedi hafifçe. "Kimse size sabah aramalarının sabah değil de öğleden sonra yapılması gerektiğinden bahsetmedi mi? Bu, toplumun temelde irrasyonel doğasının önemli bir işaretidir."

Biraz gülümsedi. "Aslında kuralları bana açıklamışlardı ama Gunter'deki talihsiz olaydan sonra Beth'le nasıl olduğunuzu görmek istedim."

Kıkırdadı. "Bir arabanın yanına yaklaşmasına izin verilmemesi gereken sarhoş bir genç aptal tarafından neredeyse öldürülmekten mi bahsediyorsun? Beth iyi. Daha fazla buz almak için Gunter'e ne zaman dönebileceğimizi sorup duruyor. İkimizde de çürükler var ve elbisesi mahvoldu ama hepsi bu."

"O içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmayabilir ama sen farkındasın," dedi sessizce. "Dün gece kâbus gördün mü?" Onun irkildiğini gören adam hızla, "Özür dilerim. Seni tekrar üzmemiştım."

Jessie zorlukla yutkundu. "Bu olay olduğundan beri üzgünüm. O arabanın Beth'in üzerine doğru geldiğini hatırladığımda ..." Ürperdi. "Onu kurtarmak için yeterince hızlı hareket edemeyeceğimi biliyordum ama denemek zorundaydım. Eğer... eğer o ölürse, benim yaşamam için hiçbir neden kalmazdı."

Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama kızına doğru hızla ilerleyen arabanın dehşet verici görüntüsü tekrar zihnine kazındı. Beth'in tatlı, küçük, savunmasız vücudu. Çılgın atların çarpan toynakları ve çılgınca kontrolden çıkmış bir araba ...

KontROLSÜZCE HİÇKIRMAYA BAŞLADI. Hatırladığı korku onu boğuyordu, ta ki sıcak kollar onu sarana kadar. Yüzünü doktorun zarif ceketine gömdü. Doktor hiçbir şey söylemedi, sadece sırtını okşadı ve o titrerken ona sarıldı.

Korku paroksizmleri yatıştığında, onun kollarında olmanın ne kadar doğru bir his olduğunu fark etti. Adam sıcak, güçlü ve nazikti. Gözlerini kapadı ve kendini rahatlamaya bıraktı, ta ki bir gün önce onun üzerine yayıldığı zamanki keskin fiziksel farkındalığını hatırlayana kadar. Çılgınca bir an için, arzu korku kadar yoğun olmuştu.

Bir kez daha arzu alevlendi, samimi ve rahatsız edici. Özür dilercesine gülümseyerek uzaklaşmak için kendini zorladı. "Özür dilerim. Kendime ağlama izni vermedim çünkü parçalara ayrılacağımı biliyordum. Ama minnettarlığımın ne kadar güçlü olduğuna dair bir kanıtı ihtiyacın varsa, sanırım az önce bunu gösterdim."

Nefesi hızlanmıştı ama sesi sakindi: "Umarım bu gece daha az kâbus görürsün."

"İnsan umut edebilir." Gülümsemesi orantısızdı. "Lütfen oturun. Çay için zili çalayım mı?"

"Gerek yok." Tereddüt etti. "Sizi çağırmanın başka bir nedeni var. Londra'da bulunmamın bir nedeni de kendime bir eş aramak. Sizin de bir koca aradığınızı duydum. Size kur yapmama izin vererseniz büyük onur duyarım."

Nefes nefese kaldı ve bir elini ağzına bastırdı. Hiç beklemiyordu
Bu!

"Bu fikir o kadar saçma mı?" diye sordu. "Bu çok zor olmalı. ama siz hazır olana kadar bekleyeceğim."

Mariah ya da Julia, Jessie'nin koca aradığını kız kardeşi Laurel'e söylemiş olmalıydı. Ashton Evi ile Kirklandlar arasındaki yakın ilişkiyi ilk başta bilmediğine dair sessiz bir yemin mırıldandı. Belki de amaçları konusunda daha ihtiyatlı davranmalıydı ama hanımların yardımına ihtiyacı vardı. "İyi bilgilendirilmişsiniz, ama ... açık sözlü olduğum için beni bağışlayın, Lord Romaine. Aradığım türden bir koca değilsiniz."

Bakışları araştırıyordu. "Daha yaşlı bir adamı tercih edebilirsiniz Leydi Kelham ama asla ölen kocanızın yerini dolduramazsınız. Kendimi yaşlandıramasam da, başka açılardan, beni makul bir seçim olarak bulacağınızı düşünüyorum. Eksantrikliklerim var, sanırım, ama yakın zamanda önemli bir servet edindim, korkunç bir ahlaksızlığım yok ve itibarım sağlam. İsterseniz soruşturma yapabilirsiniz."

"Bir eş seçmek basit bir mantık meselesi değildir lordum," dedi çaresizce. "Çok cazip bir potansiyel koca olsanız ve size asla ödenemeyecek bir borcum olsa da, bu evlenmemiz gerektiği anlamına gelmez."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bir çocuğu kurtarmaya çalışmak her düzgün insanın yükümlülüğüdür, skor tutmanın bir yolu değil." Geri adım atmayı reddederek sordu: "Benden hoşlanmıyor musun? güçlü bir çekimin yanı sıra belirli bir zihin uyumu olduğunu , ama belki de bu benim açımdan hüsnükuruntu."

Dudağını ısırды. Gerektiğinde iyi bir yalancıydı ama bu adama yalan söylemek istemiyordu. "Haksız değilsin, ama cazibe bir evlilik için sağlam bir temel değildir."

"Bu bir başlangıç değil mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "En azından uygun olup olmadığımızı keşfetmeye çalışmamız gerekmez mi?"

"Kimse sana bir bayana seni neden kabul etmediğini sormanın centilmenlik dışı olduğunu söylemedi mi?" Jessie ani bir öfkeyle konuştu. "Basit bir 'hayır' yeterli olmalı!"

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Sabah aramalarıyla ilgili kural gibi, bunun da farkındayım ama uymayı tercih etmiyorum. Bu çok önemli. *Sen* çok önemlisin."

"O zaman daha da açık sözlü olmak zorundayım," dedi açıkça. "Siz iyi bir adamsınız Lord Romaine. Bir hekim, bir cerrah ve hayatını başkalarına yardım etmeye adanmış bir adam olarak gerçekten de kusursuz bir üne sahipsiniz. İyi Hristiyan değerlerinin bir örneği olarak gösteriliyorsunuz. Tanrı aşkına, papaz bile oldunuz! Ama sadece bu bile gurur verici teklifinizi reddetmek için yeterli bir sebep."

"Papazlardan hoşlanmadığınızı daha önce fark etmiştim," dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Babam bir papazdı," diye karşılık verdi. "Bir başkasıyla hiçbir işim olmaz!"

İrkilmedi ama ifadesi okunamaz hale geldi. Yumuşak bir sesle, "Papaz olarak atanmış olsam da, din adamı değilim," dedi. "Bristol'da konformist olmayanların bulunduğu ve ayinler düzenlediği bir şapel kurdum. Bazen kendim de vaaz veriyorum ama tıp benim için her zaman önce gelir. Beni düşük mesleğimden dolayı küçümsemek istiyorsanız, bu kilise değil cerrahlık olmalı."

"Seni hor görmüyorum." Adımları gergin bir şekilde odanın içinde volta atıyordu. "Sadece seni bir koca olarak istemiyorum. Nedenini açıklamak zorunda değilim!"

"Ama anlamam gerek." Ona doğru birkaç adım attı, pencereden giren güneş ışığına doğru ilerledi ve saçlarını cilalı altın meşe gibi parlattı. "Benden tamamen kurtulmanın en iyi yolu, itirazlarınızın ne olduğunu açıkça belirtmektir. Tıp eğitimi almış biri olarak, nedenlere ihtiyacım var. Kanıta."

Etrafında döndü, elleri yumruk şeklinde düğümlenmişti. "Çünkü siz iyi bir adamsınız Lord Romaine ve ben kötü bir kadınıyım! Erkekleri benden uzak tutmak için dul otu değil, kırmızı giymeliyim!"

Bakışları araştırıyordu. "Zalim misin? Buna dair hiçbir belirti görmedim. Yalancı mısın yoksa son derece bencil mi? Bunu da gözlemlemedim. Nasıl kötüsün?"

Ona tükürmek istedi. "İğrenç geçmişimi ifşa etmek gibi bir arzum yok lordum! Hayatta kalmak için yapmam yaptım ve buna dünyanın kınayacağı işler de dahil." Asılmasına neden olabilecek bir eylemden bahsetmiyorum bile. "Neredeyse bir aziz olan bir adama ait değilim!"

Gözleri gerçek bir öfkeyle parladı. "Ben aziz değilim!" Aralarındaki mesafeyi iki adımda kapattı, kollarını Jessie'ye doladı ve onu kemiklerini sızlatan bir acelecilikle öptü.

Arzu evlilik için sağlam bir temel olmayabilirdi ama sersemlemiş hislerini bastırıyordu. Kolları ona dolandı ve yüzünü onun sıcak, hayat dolu ağzına doğru eğdi. Göğüsleri adamın göğsüne bastırırken, adamın hızlanan kalp atışları da onunkileri yansıtıyordu.

Dudakları onunkilerin altında açıldı ve dilleri karşılıklı açlıkla birbirine dokundu. Tüketmek ya da tüketilmek istiyordu. *İkisini de*. Tutkuyu deneyimlemeyeli çok uzun zaman olmuştu ve hiç bu kadar şiddetli olmamıştı. Pelvisi

Adam sertleşti, elleri aşağı kayarak kadının kalçalarını kavradı ve onu daha da sıkı çekti.

Arzu daha da alevlendi. Kendini eriyen balmumu gibi hissediyordu, varlığı ona bağlıydı. . .

Yaklaşan teslimiyetin dehşeti onu tekrar kendine getirdi. Yüce Tanrım, onun nesi vardı? İhtiyacı olan son şey onu uçuruma sürükleyen akılsız bir tutkuydu.

Ondan uzaklaştı. "Bir azize için çok iyi öpüşüyorsun," diye soludu. "Ama artık gitme vaktin geldi!"

"Azizler genellikle bekârdır. Bu bana cazip gelmiyor." Adam onun elini tuttu, sıcaklığı ve yoğunluğu kadının kararlılığını zayıflattı. "Aramızdaki şeyi nasıl inkâr edebilirsin?" dedi, derin sesi zorlayıcıydı. "Evlen benimle, Jessie Kelham! Yemin ederim pişman olmayacaksın."

Ağzı acı bir şekilde buruştu ve elini çekti. "Belki, belki de değil. Ama siz yapardınız Lord Romayne! Bu sadece şehvet, bir yaz fırtınası kadar hızlı ve yıkıcı. Geçtikten sonra, benimle tanıştığınız güne lanet edersiniz. Sonra da hayatını mahvettiğim için beni hor görürsün."

Yüzü kızardı. "Buna inanıyorsan benim hakkımda düşük bir fikre sahipsin ve kendin hakkında daha da düşük bir fikre sahipsin. Tutku her şey değildir, ama iyi bir evliliğin hayati bir unsuru olabilir. Lütfen, başka hangi ortak noktalarımız olduğunu bulmamız için bize bir şans verin!"

Ona olan kızgınlığı azaldı ve yerini üzüntüye bıraktı. Ne kadar yanıldığını bilmeseydi, onun samimiyetinin romantik olduğunu düşünecekti.

Ama Tanrım, tutkusu ve içtenliğiyle büyüleyiciydi! Arsız kadın, onunla yatmak için can atıyordu. Yasak elmayı ikisine de zarar vermeyecek bir şekilde tatmak istiyordu. Çok uzun zamandır, çok uzun zamandır, içinde canlı bir arzu hissetmemişti.

Belki de kısa süreli, çılgınca bir tatmini göze almaya değermişti. Sertçe yutkundu, kendi yüzüzlüğünün düşüncesiyle cesareti kırılmıştı. Büyük olasılıkla onu uzaklaştıracaktı ve bu da iyi olacaktı. Ama denemesi gerekiyordu.

Onun bakışlarını yakalayarak, "Eğer tutku aklını başından alıyorsa, bir çözümüm var. Bir ilişki yaşayalım. Vahşi ve ahlaksız ama çok gizli, çünkü kızıma kötü yansıyacak bir şöhret istemiyorum. İkimiz de bundan büyük keyif alırız ve birkaç gün ya da hafta içinde aklın başına gelir. O zaman bilgeliğim için bana teşekkür edeceksin ve bu asi arzudan kurtulmuş olarak kendi yollarımıza gidebiliriz."

Onu bir mum gibi aydınlatan yoğunluk, arzusu ve umudu tükenirken kayboldu ve onu daha yaşlı ve daha gri bıraktı. "Sanmıyorum leydim."

Nefesini bir iç çekişle bıraktı, onun bilge olduğunu biliyordu ama bu nadir, tatlı bağlantının kaybından acı bir şekilde pişmanlık duyuyordu. Çünkü gerçektir ve güçlüydü ama ikisi için de tamamen yanlıştı.

Yarım düzine sessizlikten sonra renksiz bir sesle, "Planın beni uzaklaştırmaksa, başardın," dedi. Alaycı bir tavırla eğildi. "Dürüstlüğünüz ve bilgeliğiniz için teşekkür ederim. Belki bir gün beni reddettiğin için sana minnettar olurum. Ama bugün değil."

Döndü ve salondan çıktı, eli kapının tokmağını bulana kadar körlemesine çabaladı. Kapı arkasından nazikçe kapandı.

Titreyerek bir sandalyeye çöktü ve kollarını kendine doladı. Tomurcuklanan ilişkilerini yok etmekte haklıydı.

Ama haklı olmak neden bu kadar acı vermek zorundaydı?

Bölüm 12

Daniel Ashton House'un çıkışına yönelmek yerine sessizce başka bir kabul odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra arkasına yaslandı, kendine hâkim olana kadar kimsenin yüzüne bakamayacağını biliyordu. Tabii bunun mümkün olduğunu varsayarsak. Kendini bitkin hissediyordu. İçi boş bir adam, şimdi kırılmış.

Jessie'nin küstah dürüstlüğü ilişkilerinin daha fazla gelişmesini engellediği için rahatlamış hissetmesi gerekiyordu. Bu bir ilişki bile değildi, onun da kesin bir dille belirttiği gibi sadece şehvetti.

Doğasının alt tarafı umutsuzca onun ilişki teklifini kabul etmek istemişti. Hâlâ o kadar tahrik olmuştu ki beyni zar zor çalışıyordu.

Ama aynı fikirde olmak pek çok açıdan yanlış olurdu. Sanki birkaç öğleden sonra çılgınca çiftleşmeleri uygunsuz arzularını dindirecekmiş, sonra da neşeyle yollarını ayıracaklarmış gibi davranmıştı. Ama böyle bir ilişkinin iyi bir sonla biteceğini düşünemiyordu, çünkü onu istemeyeceği bir günü hayal bile edemiyordu.

Ne zamandır içi boş bir adamdı? Elbette Rose öldüğünden beri, ama tohumları daha önce, onu anlamadan oğullarıyla gurur duymak isteyen ebeveynleri tarafından ekilmişti. Ya da anlamak istemeyen. Tam olarak istediklerini yaptığı sürece üzerine titriyorlardı. Onların onayını nasıl alacağını erkenden öğrenmişti.

Kocasını terk ettiği için Laurel'i evlatlıktan reddettiklerinde onlarla olan ilişkisi neredeyse paramparça olmuştu. Ne kadar haklı olabileceği umurlarında değildi. Yaptığı ve gerçekten onayladıkları tek şey bir kontla evlenmekti ve evliliğin bozulmasından dolayı onu affedemiyorlardı.

Daniel'ı Laurel'ın tarafını tuttuğu için de gerçekten affetmemişlerdi, ama onu evlatlıktan reddetmemişlerdi. Ona karşı içten içe öfkeli olsalar bile, mükemmel oğul imajlarına ihtiyaçları vardı.

Onlarla olan ilişkisi saygılı bir şekilde devam etmişti ama içten içe boş. Onlar öldüğünde üzüntü ve pişmanlık hissetmişti ama gerçek bir keder hissetmemişti.

Her ne sebeple olursa olsun, Jessie Kelham onun boşluğunu doldurabilecek bir kadın gibi görünmüştü. Bunun sadece onun umutsuz hayal gücü olduğu ortaya çıkmıştı. Ama hayal gücü sürdüğü sürece tatlıydı....

Gözlerini kapatarak huzur için dua etti. Sonra da insan içine çıkabilecek duruma gelene kadar uzuv uzuv, kas kas kendini hareketsizliğe zorladı. Neyse ki şimdi Zion House'un küçük revirinde çalışmak üzere Doğu Yakası'na gitmesi planlanmıştı. Hastaları tedavi etmek tüm dikkatini vermesini gerektirecekti, böylece Kara Dul'u geride bırakmaya başlayabilirdi. Çok az tanıdığı bir kadın tarafından reddedilmekten daha kötülerini atlatmıştı ve bunu da atlatacaktı.

Ama kalbinin kanamasının durmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Daniel Kirkland Evi'ne döndüğünde saat geç olmuştu. Anahtarı vardı, bu yüzden kimseyi görmeyi beklemeden sessizce içeri girdi. Ama daha odasına çıkamadan Kirkland çalışma odasından çıktı. Paltosuz ve çizmesizdi ve bir elinde koyu kehribar rengi bir sıvıdan oluşan bir bardak tutuyordu. Modaya uygun casusluk müdürü evinde dinleniyordu.

Kirkland yumuşak bir sesle, "Sanırım gömleğindeki senin kanın değil," dedi.

Daniel yere bakınca bir zamanlar tertemiz olan gömleğinin ön tarafına bulaşmış kırmızımsı kahverengi lekeleri gördü. "Biraz ameliyat yapabildim. Oldukça canlandırıcıydı."

Kirkland gülümsedi. "Üzerinde çalıştığım mali belgelerden daha ilginç olmalı. Sandalyemde uyuyakalmadan önce geceyi sonlandırmaya hazırım. Brendi içmek için bana katılmak ister misin? Ya da yemek?"

"Gelecek planlarını konuşabilmek için birkaç personelle birlikte bir tavernada yemek yedik. Çok iyi insanlardı." Daniel şapkasını masanın üzerine bıraktı, kendini yorgun hissediyordu. Ama iş, şeytanların en kötüsünü uzaklaştırmıştı. "Yine de biraz konyağa itirazım olmazdı."

Kirkland çalışma odasına doğru ilerledi ve iyi stoklanmış bir dolabı açtı. Bir bardak daha konyak doldururken, "Zion House reviri için ilk fikrinizi genişletiyor gibisiniz?" dedi.

"O bölgede büyük bir ihtiyaç var. Bart'tan genç bir cerrah vakti olduğunda Zion House'da gönüllü olarak çalışıyor. Kendisi yetenekli ve çok yönlü biri, bu yüzden ona orada yarı zamanlı çalışmasını sağlayacak bir maaş sağlayacağım."

Daniel yorgun bir şekilde berjer koltuğa yerleşti ve bacaklarını uzattı. Uzun bir gün olmuştu. Jessie Kelham onun teklifini daha bu sabah mı reddetmişti? "Sokağın diğer tarafında kiralık bir bina var.

Zion House barınağından, bu yüzden Hyatt'a revir için bunu almasını söyleyeceğim. Fazladan kalan alan Zion House tarafından daha fazla barınak alanı için kullanılabilir."

Kirkland karşısındaki sandalyeye otururken gülümsedi. "Zenginliğin ve emirlerinizi anında yerine getirecek avukatların avantajlarını mı görüyorsunuz?"

"Gerçekten de öyle." Daniel konyağını yudumladı ve bir dikişte geri atma isteğine direndi. "Barınaktaki kadınlardan biri eczacı bir dul. Çok bilgili. Malzemeleri sağlarsam bir dispanser kurmaya hazır ve istekli."

"Çok verimli bir gün geçirmişsiniz gibi görünüyor." Kirkland brendisinden bir yudum aldı, bakışları kurnazdı. "Bu yüzden mi bir posta arabası tarafından ezilmiş gibi görünüyorsunuz?"

Daniel yüzünü buruşturdu. İlk dürtüsü basit bir yorgunluğun ötesinde bir sorun olduğunu inkâr etmek oldu. Ama konuşması gerektiğini hissediyordu ve kız kardeşini üzmemek istemediği için Kirkland tek seçeneği idi. "Bu sabah Leydi Kelham'dan ona kur yapmak için izin istedim. Beni geri çevirdi. Çok sert bir şekilde."

Kirkland kıpırdamadan , konyak kadehi yarısına kadar ağzına geldi. Uzun bir süre sonra sessizce, "Özür dilerim. Sanırım üzerinde uzun uzun düşünmeden ona sormazdınız."

Daniel'ın ağzı buruştu. "Tam tersine. Onun yanındayken hiç düşünemiyordum gibiyim."

Kayınbiraderi gözlerini kırptırdı. "Bu beklenmedik bir şey."

"Kadınlar söz konusu olduğunda aklımı başımda tutmakta hiçbir zaman sorun yaşamadığım için ben de öyle buldum." Daniel yarı yarıya samimi bir gülümsemeyi başardı. "Laurel'le ilk görüşte nasıl aşık olduğunuzu anlayamadığım için bu kadının bana ilahi bir ceza olduğuna inanıyorum."

Kirkland kalan konyağının hepsini yuttu ve her ikisi için de biraz daha doldurdu. "Çok beklenmedik. Nasıl hissettiğimizi anlamadığınız için sizi asla suçlamadım. Çok genç olduğumuz ve hissettiklerimizin sadece karasevda olabileceği konusunda haklıydınız. Aslında aşkımız gerçektir ama yıkılan evliliğimizi yeniden inşa etmemiz on yılımızı aldı. İlk görüşte aşkın kalıcı bir aşktan ziyade kayan bir yıldız olma ihtimali daha yüksektir."

Jessie'yi kayan bir yıldız gibi düşünmek kolaydı; hızlı, parlak ve yakalanması imkânsız. "O ve ben daha yaşlıyız ve belki de daha bilgeyiz. Neden uyuşamayacağımız konusunda oldukça netti ve bu sadece birbirimizi iyi tanımıyor olmamızdan kaynaklanmıyordu."

"Merhum kocası gibi yaşlı bir adam aradığı için mi? Eğer durum buysa, belki fikrini değiştirebilir."

"Beni reddetmesinin nedeni bu değil." Daniel bardağıyla oynadı, lamba ışığının zengin, koyu renkli konyağın içinde kırılmasını izledi. "Benim iyi bir adam, onunsa kötü bir kadın olduğunu ve ilk cazibesi geçtikten sonra bunun bir felaket olacağını söylüyor."

Kirkland'ın kaşları çatıldı. "Bu çok açık sözlüce ama haklı olabilir."

"Belki de öyledir." Acı yeniden alevlenirken Daniel gözlerini kapadı. "Ama keşke kapıyı o kadar sert kapatmadan önce biraz daha zaman tanısaydı."

"Hızlı bir ampütasyonun en iyisi olduğunu düşünmüş olabilir."

Daniel homurdandı. "Tıbbi metaforlar benim alanım, senin değil." Aklına bir düşünce geldi. "Senden onun geçmişini araştırmanı istemiştim. Kendini neden kötü bir kadın olarak gördüğünü keşfettin mi?"

"Kapsamlı bir araştırma için yaşadığı yerlere insanlar gönderilmesi gerekirdi ve bunu yapacak ne zaman ne de gerek vardı. Ancak güzelliği dikkat çekiyor, bu yüzden onu geçmişte tanıyan herkes Londra'ya geldiğinden beri dedikodu yapıyor," diye açıkladı Kirkland. "Bu da kafa karışıklığı, abartılar ve düpedüz yalanlar anlamına geliyor ki bunları düzgün bir şekilde değerlendirmek imkansız."

"Sınırlarını anlıyorum, ama bana ne duyduğunu söyle," dedi Daniel, sesi düzdü. "Belki bu beni onun reddine minnettar kılar."

"Nasıl isterseniz, ama elimizde fazla somut veri yok. Kimse onun nerede doğduğunu ya da aile geçmişinin ne olduğunu bilmiyor gibi görünüyor."

"Bana babasının bir papaz olduğunu söyledi. Anladığım kadarıyla bu, onun ırka karşı duyduğu hoşnutsuzluğun bir kısmını açıklıyor."

Kirkland'ın kaşları çatıldı. "Bu herkesin bildiğinden daha fazla. Yine de mantıklı. Her zaman iyi konuşan ve iyi yetiştirilmiş biri olarak görülmüştür. İlk kez Yorkshire'da bir aktris olarak halkın gözüne girdi. Genç ve deneyimsizdi, ama çarpıcı görünüşü onun genç kız rollerinde iyi bir iş bulmasını sağladı. Bir aktris olarak York'ta önemli dedikoduların hedefi oldu. Pek çok sevgilisi olduğu söylenir ama bu sayı muhtemelen abartılıdır."

"Ateş olmayan yerden duman çıkmaz mı?" Daniel mırıldandı.

Kirkland kuru bir sesle, "Çok küçük kıvılcımlar büyük yangınlar gibi görünebilir," dedi. "Tanıdığım aktrislerin söylediğine göre

savurgan davranışlar çok abartılıyor. Oyunculuk zor iştir ve geleneksel ahlak kurallarına uymaz, ancak kendilerini adil bir oyun olarak gören her serseriyle yatacak zamanları ya da enerjileri yoktur. Bu yüzden seçici olma eğilimindeler."

Kendini hasta hissedenden Daniel, Jessie'nin ne kadar savurgan olduğunu merak etti. "Yorkshire'daki bir tiyatrodan Kent'teki iyi bir evliliğe nasıl geldi?"

"En azından bir tane ciddi sevgilisi vardı, Frederick Kelham. Onu amcası Lord Kelham'ı ziyarete götürdü."

Daniel kaşlarını çatı. "Bir baronluğun varisinin metresini saygıdeğer yaşlı bir beyefendiyi ziyarete götürmesi akla yatkın mı?"

Kirkland, "Pek değil," diye kabul etti. "Yine de olabileceğini düşünüyorum. Lord Kelham'ın zenginliğini görünce onu evliliğe ikna ettiği söyleniyor. Frederick'in de bu konuda suç ortağı olduğuna dair bir teori var çünkü herkese o kadınla sevgili olarak devam ettiklerini ve kızının kocasından değil kendisinden olduğunu söylüyor."

Daniel yüzünü buruşturdu. "Doğruysa çirkin."

"Olabilir de olmayabilir de. Leydi Kelham tam bir edep timsaliydi ve dedikoduların farkında olmayabilir. Onu Kent'te tanıyanlar, kocasına ve kızına bağlı, nazik bir ev sahibesi ve saygın bir eş olduğunu söylüyorlar."

"Peki gerçek kadın hangisi?" Daniel düşündü. "Skandal yaratan aktris mi yoksa mütevazı, ağırbaşlı bir eş ve anne mi?"

Kirkland, "Her ikisi de doğru olabilir," diye belirtti. "Yargılamak için yeterli bilgiye sahip değiliz. Genç erkekler genellikle sorumluluklarını yerine getirmeden önce yaban yulafı ekerler ve bu tür şeyler hoşgörü ile karşılanır. Bir kadının aynı şeyi yapması daha az yaygın ve daha tehlikelidir çünkü çok daha sert bir şekilde yargılanacaktır. Ancak pervasızlık kötülükle aynı şey değildir."

Doğru, ama Daniel Jessie'nin geçmişinin ana hatlarından hâlâ rahatsızdı. Jessie'nin onu olası bir koca olarak görmeyi bile reddettiği düşünülürse, bu tartışmalı bir konuydu. "Teşekkür ederim. Geçmiş hakkında daha fazla şey bilmek neden bizim uygun olmayacağımızı düşündüğünü anlamasını kolaylaştırıyor."

Onun için tamamen yanlış olduğunu bilmesinin, onu istemesini engellememesi ne yazık.

Bölüm 13

"Böyle günlerimiz çok fazla olmayacak." Mariah limonatasından bir yudum alarak Ashton Evi'nin çardağından Beth ve diğer birkaç çocuğun sevinç çığlıkları atarak oynadıkları güneşli çimenliğe baktı. "Birazdan Ralston Abbey'e doğru yola çıkacağız. Ama istersen sen kalabilirsin. Tanrı biliyor ya, ev yeterince büyük."

Jessie bir sızı hissetti. Mariah ve Julia ile aynı çatı altında yaşamayı çok sevmişti, onlar şimdiye kadar sahip olduğu en iyi kız arkadaşlar olmuştu. Mektup yazmak aynı şey olmayacaktı. "Gerek yok. Harika bir ziyaret geçirdik ama Kent'e dönme zamanı geldi."

Mariah daha önce kendisine teslim edilmiş olan küçük bir davetiye yığınının boş boş karıştırıyordu. Daha yakından incelemek için bir tanesini çıkardı. "Dunhaven'lar gelecek hafta hasat balosu düzenliyor, o zamana kadar kal. Bu küçük sezon için güzel bir son olacak. Hâlâ kasabada olan modaya düşkün insanlar da orada olacak, böylece vedalaşabiliriz. Dunhaven'lar muhteşem ev sahipleridir."

Jessie yarı ciddi bir tavırla, "Baloya gitmem gerektiğinden emin değilim," dedi. "Davranışlarımdaki kararlılık dağılabilir ve vals yaparak kendimi rezil edebilirim."

"Böyle bir şey olursa dünyanın sonu gelmez." Mariah daveti daha sonra cevaplamak üzere bir kenara bıraktı. "Peki koca arayışınız nasıl gidiyor? Son zamanlarda bu konuda pek konuşmadın."

"Yalnız bir dudu teselli etmek isteyen pek çok erkekten uygunsuz teklifler aldım. Çoğu evliydi." Yüzünü buruşturdu. "Bir tanesi Sör Harold Truscott'tandı."

"İyi bir koca aday olarak gördüğünüz dullardan biri değil mi? Zengin, hoş ve yaşlı?"

"İyi bir seçim gibi görünüyordu, ama ne yazık ki öyle olmadı. Bana evlenme teklif ettiğinde ona evliliği düşünebileceğimi ama yasak bir ilişkiyi düşünemeyeceğimi söyledim." Jessie kıkırdadı. "Benimle evlenmek isteyebileceğini, ama önce ne elde edeceğinden emin olmak için malları denemesi gerektiğini söyledi. Ona bedava numune vererek piyasa değerimi düşürmeyeceğimi söyledim. Korkunç bir tüccarlıktı."

Mariah güldü. "Kabul edilebilir bir pazarlık yapma umuduyla görüşmelere devam etmek istediniz mi?"

"Pek sayılmaz. Elleri nemliydi." Jessie, Sör Harold'u bir evlilik teklifine ikna edebileceğinden kuşkulanıyordu, ama gerçekten

onunla evlenmek istemedi. Onu Lord Romaine ile karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Sör Harold iyi bir üne ve iyi bağlantılara sahip, rahat bir adam olmasına rağmen sıkıcıydı ve onu ne kadar çok görürse o kadar sıkıcı oluyordu.

"En azından bir teklif almamış olmana şaşırdım," diye düşündü Mariah. "Sadece bir odaya girerek bile pek çok beyefendiyi büyülediniz."

"Kalplerini ve kötü şiirlerini sunan çok genç adamları saymıyorum," dedi Jessie. "Onlardan birkaç tane vardı. Yakın zamandaki yasımı öne sürerek nazikçe ama çok, çok kesin bir dille reddettim. Sadece uzaktan akla yatkın bir teklif geldi, ama o da işe yaramazdı."

"Öyle mi?" Mariah Jessie'ye parlak gözlerle baktı. "Kim makul ama yanlıştı?"

Jessie tereddüt etti. Bir şey söylememeliydi ama onun hakkında konuşmak istediğini fark etti. "Lord Romaine bana kur yapmak için izin istedi. Elbette reddettim."

"Ne?" Mariah ona bakakaldı. "Ne demek 'tabii ki'? Daniel sevimli, zeki, çekici bir adam ve Laurel'in kardeşi ve Adam, Randall ve Kirkland'ın uzun süreli arkadaşı olarak, güvenilir bir yabancı değil, bilinen bir kişi. Yaşı dışında, sizin koşullarınıza mükemmel uyuyor. Onu Zion House revirinde gördüm ve çocuklarla harika anlaşıyor. Beth için harika bir üvey baba olur. Ayrıca sizi ve kızınızı iğrenç Frederick'ten korumaya yardımcı olacak bir unvanı ve güçlü bağlantıları var. Nasıl hayır diyebilirsiniz ki?"

Daniel. Adı Daniel'di. "Çok cazip geldi," diye itiraf etti Jessie. "Ama birbirimize uyacağımızı sanmıyorum ve ben de onu yakında pişman olacağı bir eşle yüklenmek istemeyecek kadar çok seviyorum."

Mariah dudaklarını büzdü. "Bu konunun tartışmak istediğinizden çok daha karmaşık olduğunu hissediyorum."

Jessie'nin gülümsemesi çarpıktı. "Haklısın ve daha fazla soru sormama nezaketini takdir ediyorum."

Mariah kuru bir sesle, "Başka seçeneğim olmadığında nazik olabilirim," dedi. "Anlaşılan artık yeğeniniz için Londra'ya ilk geldiğiniz zamanki kadar endişelenmiyorsunuz?"

Jessie başını salladı. "Ondan tek kelime duymadım ve şimdi tehditlerine çok sert tepki verdiğimi düşünüyorum. Öfkeliydi ama aynı zamanda oldukça tembeldi. Unvanın kendisine miras kalmamasının ilk şokunu atlattıktan sonra

Malikâneyi yönetmenin hiçbir sorumluluğunu üstlenmeden çok iyi bir servete sahip olacağını fark etti. Çalışmayı andıran her şeyden ne kadar hoşlanmadığı düşünülürse, bu ona mükemmel bir şekilde uyacaktır."

Mariah sempatik bir tavırla, "Bir anne olarak, Beth'e yönelik olası bir tehdide elbette sert tepki verdiniz," dedi. "Ama tehlike geçtiyse, yeni bir koca seçmekte acele etmene gerek yok. Elleri nemli olmayan, sevdiğin bir adam bulmak zor olmasa gerek."

İkisi de güldü. Mariah haklıydı. Jessie'nin korkuları yatıştığına göre evlenmek için acele etmesine gerek yoktu. Aslında hiç evlenmemeyi tercih ederdi. Bakışları uşağın kızıyla kıkırdayan kızına kaydı. Evlilik konusunda şüpheleri olsa da, daha fazla çocuk sahibi olmayı çok isterdi.

Belki bir gün . . .

Dunhaven balosu beklemeye değdiğini kanıtladı. İlk selamlaşmalardan sonra Jessie duvar kenarında müziğin ve cilalı zeminde dönen zarif konukların tadını çıkarabileceği bir yer buldu. Yaslı haliyle kendini şölende bir kuzgun gibi hissediyordu ama dans edemese bile eğlenebilirdi. Müziğe ayak uydurmak yas geleneklerini ciddi bir şekilde ihlal etmek anlamına gelmiyordu.

Balo salonu Jessie'nin ilk rutinine göre daha az kalabalıktı ve insanlar aylarca göremeyecekleri arkadaşlarına veda etmeye geldiklerinden rahat bir hava vardı. Mariah ve Julia kocalarıyla dans ediyorlardı ve dördü de çok mutlu görünüyorlardı. Jessie hüznüyle gülümsedi. Dans etmeyi çok severdi ama Philip dans etmemişti, bu yüzden basit bir kır toplantısına bile katılmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ama gelecek yıl Londra'ya dönebilirdi ve artık yas tutmuyor olacaktı. Mariah ona Ashton House'a açık bir davetiye vermişti ve Jessie gelecek ziyaretleri dört gözle bekliyordu, en azından Beth'in bu sofistike dünyanın bir parçası olarak büyümesi gerektiği için.

Balo salonunun bir köşesini ele geçirmiş olan bir grup yaşlı kadına katılmak üzereydi ki yeni gelenler dikkatini çekti. Lord ve Leydi Kirkland ile misafirleri Lord Romaine.

Jessie karnına tekme yemiş gibi hissetti. Neredeyse iki hafta önceki son buluşmalarından beri onu görmemişti ve bu şekilde kalmasını umuyordu.

Onu henüz görmediği için, bir çift Fransız kapısından geçerek geniş Dunhaven bahçelerine bakan bir balkona çekildi. Sonbaharın ilk günlerinde hava serindi ama sinirlerini yatıştırdı. Bu gece Londra'nın en gözde davetlileri buradayken Lord Romaine'i gördüğüne şaşırmasaydı ama onu düşünmemeye çalışıyordu.

Ellerini ahşap korkuluklara dayamış, Londra'da geçirdiği zamanı düşünüyordu. Edindiği arkadaşlar için son derece minnettar olmasına rağmen, Kent'in sessizliğine dönmeye hazırdı. Londra, Philip için duyduğu üzüntüyü hafifletmişti ve artık Beth için endişelenmediğine göre, kocaya ihtiyacı olmayan mütevazı bir dul olarak yeni hayatını kurmaya başlayabilirdi.

Lord Romaine'i bir dahaki görüşünde muhtemelen kusursuz bir üne sahip bir kadınla mutlu bir evlilik yapıyor olacaktı. Jessie karısının da nazik olmasını umuyordu, çünkü nezaket önemliydi ve o bunu hak ediyordu.

Arkasından kapılar açılıp geceye sıcaklık ve neşe yayıldığında baloya dönmeye hazırdı. Dönmesine fırsat kalmadan, iri bir erkek eli sağ elinin eldivenli parmaklarını balkon korkuluğuna sıkıştırdı. Elini kurtarmaya çalıştı ama adam onu korkuluğa sabitledi.

Zavallı bir dudu teselli etmek isteyen başka bir hödük olduğunu düşünerek döndü ve Frederick Kelham'ı görünce dehşete kapıldı.

Öfkeyle elini güçlü bir çekişle serbest bıraktı ve çıplak parmaklarının birbirine değmemesini sağlayan eldivenler için şükretti. "Bu ne *cüret*! Uzak dur benden!"

Ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırarak bir adım geri çekildi. "Bu kadar üstüme gelme Jessie! Sadece seninle özel olarak konuşmam gerekiyor." Yakışıklı bir adamdı ve şimdi olduğu gibi ona gülümsediğinde oldukça çekiciydi. Mavi gözleri ve kahve rengi Kelham saçları vardı ve Philip'in genç versiyonuna benziyordu.

Hepsinden iyisi, bu gece makul görünüyordu. Belki de unvanın varisi olmadığını öğrendiğinde geçirdiği öfke nöbeti için özür dilemek istiyordu. "Pekâlâ," dedi ihtiyatla. "Bana Philip'in vasiyetiyle uzlaşmaya vardığını söylemek ister misin?"

Cevap vermeden önce ağzı inceldi. "Şimdi bunu düşünecek zamanım oldu ve mükemmel bir çözüm buldum."

Kaşlarını çattı. "Çözülmesi gereken bir şey yok. Durum oldukça açık ve bence Philip bunu çok adil bir şekilde halletti."

"Mirasım elimden alındı!" Frederick tersledi. "Unvanın lanet olası bir baronluktan geldiğini kimse bilmiyordu ve bu konuyu açmaya gerek yoktu! Beth hâlâ bir varis olacaktı ve Leydi Kelham olmayı asla kaçırmayacaktı."

Demek Frederick öfke nöbetinden henüz kurtulamamıştı. Jessie buz gibi bir sesle, "Belki de değil, ama onun varisi olması Philip'e büyük bir sevinç verdi," dedi.

"Amcamın umurunda bile değil," diye karşılık verdi Frederick. "Ama dediğim gibi, bir çözümüm var. Evlen benimle Jessie. O zaman Kelham Hall'da birlikte bir aile olabiliriz."

Şok olmuş bir halde ona baktı. "Delirdin mi sen? Yaptığın onca şeyden sonra seninle asla evlenmem!"

"Her zaman iyi davranmadım Jessie," dedi ona hiç yakışmayan özür dileyen küçük bir çocuk gülümsemesiyle. "Ama bir keresinde benimle evlenmek istemiştin ve birlikte harika zaman geçirmiştik. Senin gibisi yok ve gitmene izin vermekle aptallık ettim."

İlişkilerinin nasıl sona erdiğine dair samimiyetsiz açıklaması karşısında ağzı bir karış açık kaldı. "İlginizden onur duydum efendim," dedi derin bir alaycılıkla, "ama reddetmek zorundayım, çünkü korkarım uyuşamayız." Kaşlarını çatı. "Philip'in yeğeni olduğunuz için bunun yasal olacağından bile emin değilim."

Bunu bir kenara bıraktı. "Kan yok, yani bu bir engel değil. Avantajlarını bir düşün Jessie!"

Onun irkilmesine aldırmadan çenesini kavradı ve boğuk bir sesle, "Sen tutkulu bir kadınsın Jessie ve bir erkeğe ihtiyacın var. Seni nasıl mutlu edeceğimi biliyorum, ha?"

İsyan ederek dokunma mesafesinin dışına çekildi. "Neden kendimi ve kızımı senin kontrolüne bırakayım ki? Kelham Malikânesi ve unvanı Beth'e ait ve benimle evlenmen bunu değiştirmeyecek, Frederick! Sana rahat bir servet miras kaldı ve bir mülkü yönetmek, Parlamento'da oturmak ya da unvanla birlikte gelen diğer sıkıcı sorumluluklar hakkında endişelenmene gerek yok. Hayatının tadını çıkar ve *bizi yalnız bırak!*"

Yakışıklı yüzü çirkinleşti. "Lanet olası amcam servetimi bir tröste bağladı, bu yüzden lanet olası bir fakir gibi üç ayda bir ödenekle yaşıyorum! Ben Kelham Hall'dan Kelham'ım ve daha iyisini hak ediyorum!"

Adam zayıflığını ve açgözlülüğünü ortaya koyarken midesi düğümlendi. İlk tanıştıklarında bu özellikler görünürde yoktu. Onun eğlenceli yüzeyinin altını göremeyecek kadar genç ve aptaldı.

Yavaşça balkonun uzak ucuna doğru ilerlerken, onun karısı olmanın nasıl bir şey olacağına dair korkunç hayaller kurdu. Kelham Hall'u ele geçirecek, içki ve kumar düşkünü arkadaşlarını davet edecekti. Mülkün parasını cebe indirmenin yollarını bulacak, nesiller boyu inşa edilen bir şeyi yok edip etmediğini umursamayacaktı. Ve kesinlikle Beth'i Philip'in meşru varisi yerine gayrimeşru kızı ilan ettirme arayışına devam edecekti, böylece unvan ona geçecekti.

Sesi yine ikna ediciydi, rahat edemeyeceği kadar yakın durarak onu takip etti. "Sen akıllı bir kızsın Jessie. Düşündüğün zaman bunun ne kadar iyi bir plan olduğunu anlayacaksın. Kelham'ı birlikte yöneteceğiz ve yatağında gerçek bir erkek olacak. Philip iyi bir ihtiyardı ama onun iyi bir sevgili olduğunu iddia edemezsin."

Korkusu yerini hızlı bir öfkeye bıraktı. "Seni zayıf, aşağılık domuz! Philip hem yatakta hem de yatak dışında senin yüz katın bir adamdı!"

Frederick güldü. "Senin ruhunu her zaman sevmişimdir, Jess. Bu yüzden harika bir metres oldun. Ama o güzel pençelerini kınına sok ve kaçınılmaz olanı kabullen, çünkü benimle evlenmezsen pişman olacaksın."

"*Cehennemde* çürü Frederick!" dedi alçak ve tehlikeli bir sesle. "Seninle asla evlenmeyeceğim. Bizden uzak dur ve bir daha Kelham Hall'a adını atma! Güçlü dostlarım var ve başımıza bela açmaya kalkarsan onlardan yardım istemekte tereddüt etmem."

"Senin hakkındaki gerçeği bilirlerse daha ne kadar arkadaşın olacaklar?" diye alay etti. "Senin bir fahişe olduğunu ve Beth'in de benim kızım olduğunu. Bizi birlikte gören herkes gerçeği anlayacaktır. Bana benziyor ve sen ve ben ayrıldıktan ancak dokuz ay sonra doğdu. Velayetini almak için dava açmak üzere tüm hazırlıkları yaptım. Bir Chancery yargıcıyla konuştum bile ve onun yasal vasisi ilan edilmesinin zor olmayacağını söyledi." Sesi bir tıslamaya dönüştü. "Cömert teklifimi kabul et Jessie, yoksa seni mahvederim ve kızını alırım. Yemin ederim!"

Kadın kaçmak için adamın etrafından dolanmaya çalıştı ama adam onu sert bir şekilde kucakladı. "Kahretsin, seni özlemişim," diye nefes aldıktan sonra ağzını dudaklarının arasına bastırmaya çalışırken dili sıcak ve ıslaktı.

Kız isyan ederek başını başardı ama adam yine güldü. Kadının sol elini yakalayarak sertleşmiş ereksiyonuna bastırdı. "Bundan ne kadar hoşlandığını hatırlıyor musun? Bana tekrar göster."

Öfkeyle elini daha aşağı itti ve testislerini yakalayarak tüm gücüyle sıktı. Adam acı dolu bir ciyaklama sesi çıkardı ve geriye düştü.

Korkuluklara doğru. Etrafından dolanarak kaçmaya çalıştı ama adamın öfkeli sözlerinden kaçamadı. "Seni *kaltak!*" diye küfretti. "Sen ve veledin bunun bedelini ödeyeceksiniz!"

O daha fazlasını söyleyemeden Jessie kapıdan balo salonuna fırladı. Kahkahalar ve müzik sarsıcıydı, sanki farklı, daha mutlu bir dünyaya düşmüş gibiydi.

Kapıları arkasından kapattı ve bir an için kapılara yaslandı, kusma arzusuyla savaşıırken başını eğdi. Deli bir kadın gibi görüldüğünü kimse fark etmeden önce kendini toparlamalıydı.

İfadenizi rahatlatın. Gülümseyin. Korkmuş bir tavşan gibi nefes nefese kalmayı bırak. Kalbi daha normal bir hıza yavaşlarken, kötü bir durumu daha da kötüleştirdiği için kendine lanet okudu. Frederick'in Beth'in mirasını kabul ettiğine inanmakla aptallık etmişti. Frederick sadece kendini düşünüyordu ve intikam arzusunun onun doğal tembelliğinin önüne geçmesinden korkuyordu.

Mahkemeyi Beth'in babası olduğuna ve velayetini alması gerektiğine ikna edebilecek miydi? Marcus Harkin öyle düşünmüyordu ama bunun imkânsız olduğunu da söylememiştir. Yüce Tanrım, Beth Frederick'in elindeyken ne kadar yaşayabilirdi?

Jessie kızını alıp o kadar uzağa ve hızlı kaçmak istiyordu ki asla bulunamayacaklardı ama Marcus bunun tehlikeleri konusunda haklıydı. Jessie Beth'i koruyacak güçlü ve nüfuzlu bir adamla evlenme planına devam etmeliydi. Sör Harold Truscott'u kendisine bir eş olarak ihtiyacı olduğuna ikna edebilir miydi? Bunu daha sonra, o kadar üzgün olmadığı zaman düşünecekti.

Başını kaldırdı ve eteklerini aşağı doğru sıyırdı, sonra Fransız kapılarından uzaklaştı. Frederick balo salonuna dönmeden önce ortadan kaybolması gerekiyordu. Arabacılarının onu eve götürmesini istese Ashton'lar için bir sakıncası olur muydu? Arkadaşları gitmeye hazır olana kadar arabada sessizce beklemeye razı olacaktı.

Huzursuz bakışları odayı taradı ve Lord Romaine'in uzun boylu, zorlayıcı figürüne ulaştığında durdu.

Bölüm 14

Lord Romaine döndüğünde ve bakışları birbirlerine çarpıp tutuştuğunda Jessie nefesini tuttu. Mariah'nın da söylediği gibi, aziz Dr. Herbert yaşı dışında onun gereksinimlerine tam olarak uyuyordu ve bu da onun suçu sayılmazdı. Beth'in iyiliği için onun azizlik eğilimlerini ve kendisi hakkında daha fazla şey öğrenmesinin tehlikelerini görmezden gelebilirdi.

bakarken gözleri kısıldı, balo salonunun genişliği boyunca yoğun bir titreşim vardı. Onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu ama onu küçümsüyormuş gibi de görünmüyordu.

En başından beri ondan etkilenmişti ve birdenbire bu çekimin onun aleyhine olduğunu fark etti çünkü arzuları uyandığında erkekler hakkındaki yargıları her zaman berbat olmuştu. Ama artık daha yaşlı ve akıllıydı ve adam geçmişte ona acı veren erkeklerden çok farklıydı. Frederick'ten çok Philip'e benziyordu. Kendi başına bir lord olmasının yanı sıra, Kirkland, Ashton ve Randall ile arkadaştı, hepsi de gerektiğinde Beth'i korumaya yardım edebilecek güçlü adamlardı.

Her şeyi riske atma zamanıydı. Elleri titreyerek, dansçıların arasından sıyrılarak balo salonunda ilerlemeye başladı. Adam onu izliyordu, yüzü soğukkanlıydı, sadece gözleri merakla keskinleşmişti. Ve şüpheleniyordu. Bunun için onu suçlayamazdı.

Dokunma mesafesinde durdu, nabızı hızla atıyordu. "Lord Romaine." Kuru dudaklarını nemlendirdi. "Sizinle konuşabilir miyim? Özel olarak?"

Kaşlarını çattı ama kibarca, "Nasıl isterseniz, Leydi Kelham. Sanırım şu koridorun dışında daha sessiz odalar var."

"Teşekkür ederim." Elini onun dirseğine sıkıştırdı ve içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. Ya da belki de bu ona dokunmaya verdiği kendi tepkisiydi.

Koridordaki ikinci kapı açıldı ve küçük, boş bir resepsiyon odası ortaya çıktı. Jessie konukların çoğunun dans etmekte ya da akşam yemeği salonundaki büfeyi yıkmakta olduklarına şükretti, böylece burası kendilerine kalmıştı. Lord Romaine kendini ayırdı ve ona döndü. Vurdumduymaz yüzünde daha önce gördüğü sıcaklıktan eser yoktu. "Nasıl yardımcı olabilirim Leydi Kelham?"

"Bunu söylemek zor." Kadın adamın kur yapma teklifini reddetmişti, adam da kadının ilişki teklifini reddetmişti ama her iki teklifin de nedeni

Aralarında yanıyordu, akılsız ve aceleci.

"Tavsiye almak istediğiniz bir rahatsızlığınız mı var?" diye sordu bir doktorun yardımsever ama nötr tonuyla.

Bedava tıbbi tavsiye istediğini mi düşünmüştü? " bir şey değil," diye cevap verdi. "Bu tamamen farklı bir konu." Ve beklediğinden daha da zor olacaktı.

Gergin bir şekilde saçlarını taradı ve koyu parlak bir tutam gevşeyerek boğazına düştü. İstemedi de olsa, adamın bakışlarının o dağınık saç tutamında nasıl perçinlendiğini görmek onu memnun etti. Bu ancak, ters yöne koşması için gereken tüm nedenlerin üstesinden gelecek kadar onu arzuluyorsa işe yarayabilirdi.

"Bir kadının fikrimi değiştirme hakkını kullanmak istiyorum." Küçük, gergin adımlarla odanın içinde volta atmaya başladı. "İki hafta önce bana kur yapmak istediğinizi belirtmiştiniz. Uygun olmayacağımızı düşündüğümü söyleyerek reddettim."

"Ben de oradaydım," dedi kuru bir sesle. "Hatırlıyorum. Farklılıklarımızı oldukça kapsamlı bir şekilde ele aldığınızı düşünmüştüm. Fikrini ne değiştirdi?"

Eğri büğrü gülümsedi. "Aklım bilge olmaya çalışıyordu ama kalbim onu bastırdı. Tanıştığımızdan beri seni düşünüyorum. Bana kur yapmandan büyük onur duyarım ve eğer bana teklif edersen, istediğin ve ihtiyacın olan türden bir eş olmak için elimden geleni yapacağıma yemin ederim."

Kadının sözleri onu gözle görülür biçimde sarstı ama soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Belki de kalplerimizi yöneten kafalarımızla kalmalıyız. Birbirimizi çok az tanıyoruz ve bildiklerimiz de evliliğin akıllıca olacağını göstermiyor."

"Hiçbir zaman özellikle akıllı olmadım," dedi alaycı bir ifadeyle. "Rahmetli kocam Philip'i seçmem dışında. Onunla evlenmek hayatımda yaptığım en akıllıca şeydi. Seninle evlenmenin de akıllıca olacağına inanıyorum."

"Ama seninle evlenmem akıllıca olur mu?" Ağzı buruştu. "Daha önce de itirazın buydu."

"O kısım değişmedi," dedi dürüstçe. "Ama birbirimizi daha iyi tanımak için zaman ayırmamız gerektiği konusunda haklıydın."

"Birbirimizi daha fazla incitebilelim diye mi?" diye sordu sinirli bir sesle. Keskin bir nefes aldı. "Umarım öyle değildir. Birbirimizi incitebilmemiz önemseyeceğimizin bir işareti değil mi?"

"Belki de. Ama pek de cesaret verici bir işaret değil."

Umutsuzluğa kapılarak, onunla olan şansını çoktan yok edip etmediğini merak etti. Elindeki tek oynamalı. "İnkâr edemeyeceğimiz bir şey var.

ortak noktaları var ve bu çok güçlü ve gerçek."

Aralarındaki mesafeyi kapattı. Sadece bir adım durdu ve çekingen bir el kaldırdı. "Sanırım şimdiye kadar birbirimizin keskin taraflarını hissetmemizin nedeni arzuydu."

Parmakları onun yüksek elmacık kemiğini sıyırıp bronz sarısı saçlarının arasında gezinirken adam kaskatı kesilmişti. Güçlü kemikleri ve derin gri gözleri, ciddiyet çizgilerinin kahkaha çizgileriyle dengelendiği yakışıklı bir yüz oluşturuyordu. Eğer bir adamın karakteri yüzünde yazılıysa, bu adam güçlü, zeki ve nazikti.

"Daniel," diye fısıldadı ve başını nazık, keşfedici bir öpücük için aşağı çekerken eli ensesinde kıvrıldı.

Onu ilk öptüğünde, ateş ve hüsrarla doluydu ve ikisini de yarı deli etmişti. Şimdi yumuşaklık ve vaat sunuyordu, kendisinin daha iyi yanlarını. Göğüsleri adamın göğsüne değene kadar öne doğru sürüklendi. Onun keşfetmek istediği harika ve güçlü bir vücudu vardı. Ama önce onu ikna etmeliydi.

"*Jessie.*" Adam boğuk bir ses çıkardı ve kolları sertçe kızın etrafına dolandı, biri sırtında, diğeri belindeydi. Sanki kendisi ölmek üzere olan bir adammış ve Jessie de hayat suyuymuş gibi onu sıkıca kendine kilitledi. "Aklımı ve duyularımı boğuyorsun!"

Dudakları aralandı ve öpücük derinleşti. Dizlerinin bağı çözülüp rahatladıktan sonra kucaklaştılar ve onun gücünün, sıcaklığının ve ne doktor ne de lord olan, ama özünde Daniel olan benzersizliğinin tadını çıkardı.

Onun hızlanan kalp atışlarını ve bir elinin kalçasını yavaşça okşamasını hissetmeyi seviyordu. Bu çok açık bir şekilde doğruyken neden ona direnmişti? Sırayla onun duyularını ve aklını boğmasına izin verdiğinde soru kayboldu. Bu kucaklaşmanın sonsuza dek sürmesini istiyordu. . . .

"*Merhametli gökler!*"

Bir kadının sesindeki şok ünlemi Jessie'yi buzlu suya dalmış gibi sarstı. Tanrım, nerede olduklarını nasıl unutmuştu?

Daniel'dan uzaklaştı ve kapıya doğru döndü. Sert, beyaz saçlı, yüzünde kötü niyetli bir öfke ifadesi olan bir kadın elmas işlemeli bir lorgnette'in ardından onlara bakıyordu. "Olması gerekenden daha iyi değil," diye tükürdü kadın, "ama sizden daha iyisini beklerdim, Lord Romaine." Küçümseyen bakışları Jessie'nin üzerinde durdu. "Gerçi erkekler çok zayıftır. Troller için kolay bir av."

Diğer konuklar kadının arkasında toplanmış, şaşkınlık ya da hoşnutsuzluk ifadeleriyle onu izliyorlardı. Tanrım, Frederick de oradaydı, yüzünde hain bir sırıtış vardı! Beth'in annesi bir sürtük olduğu için Jessie'nin mahvolmasını ve velayetinin kolayca verilmesini düşünüyordu.

Bu düşünce Jessie'nin taşlaşmış beynini harekete geçirdi. "Çok özür dilerim!" dedi soluk soluğa bir sesle. "Gücendirmek istemedik. Ama Lord Romaine ve ben evlenmeye karar verdiğimiz için kendimizi unuttuk."

Ne dedin? Daniel doğru duyup duymadığını merak ederek Jessie'ye baktı. Büyüleyici gözlerinde çılgınca bir yakarıyla ona bakıyordu. Ona her ne önemsiz değildi.

Bu iş çözülmeliydi ama herkesin içinde değil. Bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Gerçekten de hepinize bir özür borçluyuz. Nişanımız beklenmedik bir sevinç oldu." Sesinde alaycı bir ifade olmaması için elinden geleni yaptı.

Kirkland toplanan kalabalığın arkasında belirmiş, kişiliğinin gücüyle bir yol açmıştı. Laurel onun kolundaydı ve şaşkın görünüyordu.

İkili odaya girdi ve Kirkland Daniel'a elini uzattı. "Tebrikler! Bana Leydi Kelham'dan bahsettiğinden beri senin başarılı olmanı umuyordum." Jessie'ye alaycı ama kaba olmayan bir bakış attı.

Laurel öne çıktı ve Jessie'ye hafif bir öpücük verdi. "Kardeş olacağımız için çok mutluyum Jessie," dedi . Her zaman olduğu gibi onun varlığı huzur saçıyordu.

Ailenin nişanı kabul etmesiyle birlikte, ortam kınamadan iyi dileklere dönüştü. Daniel buna dayanabildiği kadar dayandı ve şöyle dedi: "Lütfen bize izin verin. Leydi Kelham'ı bahçenizde yürüyüşe çıkaracağım, Leydi Dunhaven. Konuşacak çok şeyimiz var."

Jessie haklı olarak temkinli görünüyordu ama kirpiklerini uygun bir şekilde kırıştırdı. "Ne güzel bir fikir, hayatım! Bahçeler çok romantik görünüyor."

Kesinlikle rol yapabiliyordu. Gerçeği ondan nasıl öğrenecekti ki? Bulunacak bir gerçek olduğunu varsayarsak.

Laurel altın ve koyu kırmızının zengin tonlarında yumuşak bir Hint şalını çekiştirerek çıkardı ve Jessie'ye uzattı. "Bunu al. Hava serin ve kardeşimin gelininin üşümesini istemiyorum."

Jessie şalı kabul ederken yüzünde şaşkın ve bir ifade vardı. "Çok teşekkür ederim. Sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum Leydi Kirkland."

"Laurel." Kadın sıcak bir şekilde gülümsedi; sonra Kirkland'la birlikte odadan çıktılar.

Daniel şalı Jessie'nin omuzlarına uygun bir özen göstererek örttü. Zengin deseni ve renkleri siyah yas elbisesiyle çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. Sonra Jessie'nin dirseğini sıkıca kavradı ve onları kabul salonundan çıkarıp aşağıya, gecenin içine doğru götürdü.

Serin hava canlandırıcıydı. Bahçelere giden ezilmiş istiridye kabuğu patikasını takip ederlerken Daniel Jessie'nin dirseğindeki tutuşunu bıraktı. Jessie ona sorgulayan bir bakış attığında, "Bu hayatımın en önemli konuşması olabilir ve en iyisi mantıklı olmaya çalışmam. Sana dokunduğum zaman mantığım pencereden dışarı çıkıyor."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum ve Tanrı biliyor ki mantıklı olmamız gerekiyor!" Pencerelelerin ışıkların parladığı ve dışarı bakan figürlerin görülebildiği eve baktı. "Acaba kaç kişi bizi izliyor?"

"Uygun bir pencere bulabilen herkes, sanırım. En azından bir, hatta belki iki gün boyunca heyecan verici dedikoduların kaynağı olacağız," dedi alaycı bir tavırla. "Leydi Dunhaven balosuna kattığımız renkten dolayı kesinlikle mutludur."

Jessie içini çekti. "Bu kadar ilginç bir konuk olmamayı tercih ederdim."

Taş bir kemerli geçit ana bahçelere açılıyordu. Ağaran ay loş bir şekilde görülebilecek kadar ışık saçıyor ve açık renkli istiridye kabuğu patikalarını takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Mevsim sonu çiçeklerinin ve çalıların yemyeşil, hafifçe çökmekte olan kokuları Jessie'nin yanıltıcı masumiyetini maskeleyemiyordu.

narin menekşe parfümü.

Daniel'in aklı, sabah olduğunda sözde nişanlılıklarını reddederek çekip gitmesi gerektiğini söylüyordu ama kalbi ve vücudunun diğer kısımları ikna olmamıştı. Parterin geometrik düzeninde ilerlerken, "Karanlıkta gerçeği söylemek daha kolaydır. Bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlatacak mısın? Beni evlenmek için tuzağa düşürmeye çalıştığını sanmıyorum, gerçi niyetin buysa da başarılı olamayacaksın. Eğer bir anlamaya varamazsak, centilmenlik dışı davranmaya ve seninle alay etmeye hazırım."

"Toplumsal beklentilerin esiri olmayacak olman hoşuma gitti," dedi ciddi bir şekilde. "İki insanın uygunsuz bir durumda yakalandıklarında evliliğe her zaman çılgınca bulmuşumdur. Gerçi ben bir dul olduğum için burada böyle bir şey olacağını sanmıyorum. İtibarınız, nişanlı olmadığımızı açıklarsanız affedilmenize yetecek kadar iyi ve ben de bu işin kötü adamı olarak kabul edileceğim."

"Kötü bir kadın olduğun için mi?"

"Aynen öyle." Omuz silkti ve köşeyi döndü, istiridye kabukları gece terliklerinin altında hafifçe çıtırdıyordu. "Beni ihbar eden kadınla hiç tanışmadım bile ama o benim ne olduğumdan oldukça emin."

"Ne kadar kötü olduğunu bilmem gerek Jessie. Kötü olduğunu varsayıyorum. Şimdilik bu sadece söylenti." Onunla bu kadar doğrudan konuşabilmesi tuhaftı. Bu aralarındaki fiziksel çekimin bir yönü müydü, yoksa tamamen başka bir şey mi? "Bu zamanı birbirimiz hakkında bilgi edinmek için kullanmalıyız. Tıpkı senin benim hakkımdaki gerçeğe ihtiyacın olduğu gibi, benim de senin hakkındaki gerçeğe ihtiyacım var."

Yarım düzine adım daha atmışlardı ki, ayık bir sesle, "Konuşmayacağım şeyler var ama yemin ederim yalan söylemeyeceğim. Nereden başlamamı istersiniz?"

Geçmişini öğrenmek, onun kışkırtıcı gizem havasının bir kısmını ortadan kaldırabilir, diye düşündü ve mantığının geri gelmesine izin verdi. "Nerelisin sen?"

"Ben de sizin gibi West Country'denim. Bristol'da bulundum, bu yüzden tanıdık geldiğimi düşünüyorsan, nedeni budur." Kadın ona baktı, kalp şeklindeki yüzü ay ışığında fildişi rengine solgundu. "Philip'le evlenene kadar Kent'te yaşamadım. O zamana kadar Westerfield Akademisi'nden çoktan ayrılmış olurdunuz."

Tahminlerinin doğrulanması üzerine başını salladı. "Peki ya aileniz? Babanın papaz olduğunu söylemiştin. Bu doğru muydu?"

"Evet," dedi isteksizce. "Philip dışında, bunu söylediğim tek kişi sensin. Neden anlattım acaba? Babamı düşünmemeye çalışıyorum. Asla."

"İnsanlar benimle konuşma eğiliminde," diye yanıtladı. "Sanırım her iki çağrımın da bir fonksiyonu bu."

"Sanırım bunun sizin atanmış bir din adamı olmanızdan çok kişisel olarak sizinle ilgisi var. Babam toplum içinde dindarlığıyla saygı görürdü ama Kilise'nin daha kaba, daha hoşgörüsüz bir temsilcisini bulmak imkansız olurdu," dedi açıkça. "Tanrı'nın adını çok kötüye çıkardı. Annem ben küçükken öldü. Onunla ilgili çok az anım var ama babam bana sık sık ona ne kadar benzediğimi söylerdi ve bu da benim kötü doğamın bir kanıtıydı."

Kadının sesindeki canlı acı karşısında irkildi. "Papazları küçümsemene şaşmamalı. Çoğu onun gibi değil."

"Öyle olamazlar, yoksa kimse kiliseye adımını atmazdı," dedi alaycı bir tavırla.

"Ondan uzaklaşmak için mi kaçıp aktris oldun?"

Tereddüt etti ve ona ne kadarını anlatacağına karar verdiğini tahmin etti. "Doğrudan bir yol değildi. Sevgilimle evlenmek için evden kaçtım."

Yani Philip onun ilk kocası değildi. "Babanın çatısı altında yaşamaktan daha iyi bir şey miydi bu?"

"Pek sayılmaz. Babamdan uzakta olduğum için mutluydum ama evlilik büyük bir hataydı. Çok genç ve masumdum." Eğilip yolun kenarındaki solgun bir çiçeği kopardı ve sapını hafifçe döndürdü. "Kocam gençti ve ... masum değildi. Onun ölümünden sonra beş parasız kaldım ve kendimi geçindirmek için bir yol bulmam gerekiyordu. Çaresizlik içinde York'taki Kraliyet Tiyatrosu'na gittim ve iş istedim. Görünüşümden dolayı bana küçük roller verdiler, özellikle de bacaklarımı gösteren roller."

Daniel'in bakışları istemsizce, siyah kumaşın ağır kıvrımlarıyla tamamen örtülmüş olan bacaklarına kaydı. Ama onların da kızın geri kalanı kadar mükemmel olduğundan şüpheleniyordu. "Eminim tiyatronun işleri için iyiydiniz ve aktrislerin rutin olarak aldığı türden teklifler aldınız."

"Ah, evet. Ama şanslıydım çünkü tiyatro sahibi beni kişisel koruması altına aldı."

Ağzı gerildi. Gerçeği öğrenmek istiyordu. "Anlıyorum."

"Aslında yok." Yolları, ortasında usulca şırıldayan bir fıskiye'nin bulunduğu çitlerle çevrili bir meydana açılıyordu. Jessie çeşmeye bakan banklardan birine oturmuş, etekleri zarifçe ayak bileklerine dolanıyordu. "Sahibi erkekleri kadınlara tercih ederdi. Bu arasında açık bir sırdı ama bildiğiniz gibi bu tür davranışlar yasalara aykırıdır."

Daniel onun yanına, bankın izin verdiği kadar uzağına otururken, "İdamlık bir suç," dedi. Karanlık gerçekleri konuşmak için iyiydi ve aynı zamanda paradoksal bir şekilde onun sarhoş edici fiziksel varlığının daha da farkında olmasını sağlıyordu. "Ne yazık ki bu nadiren başvurulmuş bir şey. Bu yüzden gerçek tercihlerini gizlemek için seni metresi olarak gösterdi."

"Nazik ve eğlenceli biriydi, bu yüzden anlaşma bir süre iyi işledi."

Karanlık olabilir teşvik etmek Gerçek, ama Orada oldu
Ayrıca gece havasındaki tehlikeli yakınlık. Onu net bir
şekilde göremediği için kokusunun ve alçak sesinin zenginliğinin farkına
varmıştı. "Sonra ne oldu?" "Frederick Kelham'la tiyatrodan tanıştım," dedi düz
bir sesle. "O

York yakınlarında bir malikanenin sahibi, bir baronluğun varisi, çekici, yakışıklı genç bir beyefendiydi ve benim üzerime titriyor gibiydi. I . . . Bir erkeğin üzerime titremesini çok istiyordum."

"Yani onun metresi oldun." Daniel'ın sesi sessizdi, kınama yoktu.

"Bana evlenme teklif etti, ben de kabul ettim." Sesi acıydı. "Yaşlıydım, daha akıllı olmalıydım ama bir kez daha tutku aklımı karıştırdı. Nişanlıydık ve ben dul bir kadındım, genç bir kız değil. Davranışlarım

. . aptalca."

"Yani yeminini tahmin ettin. Bu çok da kötü bir şey değil."

"Çok *aptalcaydı!*" diye karşılık verdi. "Beni amcasıyla tanıştırmaya götüreceğini söyledi. Frederick'in evliliğimiz için Philip'in onayını istediğini sanıyordum. Ama sonra ..." Sesi boğuklaştı.

Acısını dindirmek için onu kollarının arasına almak istedi ama bu kırılgan kontrolünü bozacaktı. Elini tutmakla yetindi, soğuk parmaklarını kavrayarak ısıttı. "Frederick affedilemez bir şey mi yaptı?"

Alçak ve gergin bir sesle, "Philip'i baştan çıkarmamı emretti," diye fısıldadı.

Bölüm 15

Daniel Jessie'nin eğilmiş başına baktı, güvendiği ve evlenmek istediği bir adam tarafından bir fahişe gibi muamele görmesi onu dehşete düşürmüştü. "Neden senden böyle bir şey yapmanı istedi?"

"Amcasının harçlığını artıracağını umuyordu," dedi bıkkınlıkla. "Frederick savurgan biriydi ve malikanesinden gelen gelir ve Philip'ten aldığı mütevazı üç aylık harçlık ona yetmiyordu. O zaman anladım ki aslında benimle evlenmeyi hiç istememişti. Sadece amcasından daha fazla para almak için beni kullanmak istiyordu."

Daniel başını salladı. "Frederick kulağa inanılmaz derecede aptalca geliyor. Lord Kelham onurlu bir adam olarak tanınırdı. Yeğeninin nişanlısı onu baştan çıkarmaya kalkışsa elbette dehşete düşerdi."

"Frederick hiçbir erkeğin bana karşı koyamayacağını iddia etmişti, o yüzden elbette başaracaktım." Eli Daniel'in elini sıkıca kavradı. "Düşünceleri çok karışık ama sanırım amcasının nişanı bozması için ona para vereceği ya da beni satın alacağı umuduyla beni kötü, sadakatsiz bir kadın olarak göstermeyi planlamıştı. Philip'i hiç tanııyordu."

"Dürüstlüğü olmayanlar genellikle dürüstlüğü olanları anlamazlar," diye gözlemledi Daniel. "Belli ki planı başarılı olmamış."

"Frederick bana ne yapmak istediğini söylediğinde dehşete kapıldım. Philip çok nazik ve ağırbaşlı biriydi ve hiçbir geçmişi olmayan bir aktris olmama rağmen beni müstakbel yeğeni olarak kabul etmişti. O bir beyefendiydi, Frederick ise pezevenğin tekiydi."

"O zaman nişanlılığınızı sonlandırdınız?"

Başını salladı. "Ona benden öğrendiğini söyledim ve kaçtım. Philip beni bahçede hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu. Aslında bunun gibi bir şey. Hayatın işleyişi çok garip."

"Frederick'in ne planladığını ona söyledin mi?"

"Baştan çıkarıldım, ama ... Philip yeğenini neredeyse oğlu gibi severdi. Frederick'in ne kadar alçak olabileceğini bilmesini istemedim. Bana inandığını varsayarsak, ki sadece kötü bir kadın olduğum için inanmayabilirdi." Parmakları Daniel'in elini sıktı. "Ben de Frederick'in bizim uyuşmayacağımıza inandığını ve haklı olduğunu bildiğim için onu nişanlılıktan azat ettiğimi, ama doğal olarak üzgün olduğumu söyledim. Bir anda aklıma gelen en iyi açıklama buydu."

Frederick'e amcası hakkında iftira atmamakla akıllılık etmişti. Ağırbaşlı davranışının Philip Kelham gibi bir adamın ilgisini nasıl çekeceğini fark etmiş miydi? "Böylece Philip seni teselli etti ve hiçbir erkeğin sana karşı koyamayacağı doğru çıktı."

Başını kaldırdı. "Bunu benim planladığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu, sesinde öfke vardı.

"Hayır, belki de bu senin insanlar üzerindeki sihirli gücünün bir kanıtıdır," dedi alaycı bir tavırla. "Ama Frederick Kelham hakkında duyduklarına bakılırsa, onun hem aptal hem de kötü niyetli olduğuna inanmak çok kolay. Londra'da dolaşp insanlara kızının babası ve baronluğun gerçek varisi olduğunu söylediğini biliyor muydunuz?"

Jessie tıslamaya benzer bir ses çıkardı. "Philip'in vasiyeti okunduğundan beri bunu iddia ediyor. Bu balonun bir başka konuğu ve akşamın erken saatlerinde beni balkonda köşeye sıkıştırdı ve onunla evlenmezsem Beth'in babası ve vasisi ilan edilmesi için dava açacağını söyledi." Sesi kesildi. "Beth'i benden almak istiyor!"

Daniel alçak sesle ısıklık çaldı. "Sanırım bu akşam olanları şimdi daha iyi anlıyorum. Bu yüzden mi beni aradın ve kur teklifimi yenilememi istedin?"

"Evet," diye fısıldadı. "Umarım benden nefret etmiyorsundur. Londra'ya Beth'i kendi kızımıymış gibi sevecek ve onu Frederick'ten koruyacak güce sahip bir koca bulmak için geldim."

"Ve elbette sizi de korumak için?"

"Beth çok daha önemli. O benim hayatımın neşesi, tıpkı Philip'in olduğu gibi. Onu korumak için her şeyi yaparım."

"Sevmediğin bir adamla evlenmek de dahil mi?" Daniel kuru bir sesle söyledi. Bu konuşma onun tahammül ve anlayış sınırlarını zorluyordu.

"Elbette değer verdiğim ve Beth'e değer veren bir erkek olmalı ama ben daha yaşlı ve bilge bir koca istedim. Öfke ve kıskançlığa daha az eğilimli," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Genç erkeklerle deneyimlerim pek iyi olmadı. Bu yüzden seni daha önce bir olasılık olarak düşünmemiştim."

"Ama bu gece yeniden düşünecek kadar çaresizdin." Ağzı kıvrıldı. "Kendimi aşırı gururlu biri olarak görmüyorum, ki bu iyi bir şey, çünkü sahip olduğum gurur bir dayak yiyor."

"Gerçeği istedin," diye hatırlattı ona. "Frederick'in pençesinden kurtulup balo salonuna döndüğümde seni gördüm ve anladım ki

her yönden doğru adam olduğunu fark ettim. Muhtemelen beni hor gördüğünü de fark ettim ama . . . Fikrini değiştirip değiştiremeyeceğimi görmek zorundaydım. Bu da bizi buraya getirdi." "Nişanlı olduğumuzu söylemen ilginç bir sürpriz oldu," dedi. "Yine de sanırım ikimizi de kurtarabilecek tek şey buydu.

öpüşürken yakalandığımızda skandaldan."

"Çok korkmuştum çünkü Frederick de kapıda toplanan grubun içindeydi. Kına yakıyordu çünkü Beth'in velayetini almak için eline koz vermiştim."

"Babası mı?"

Jessie tereddüt etti. "Neredeyse kesinlikle hayır."

Karanlıkta onun yüzünü daha net görmeye çalıştı. "Bu ilginç bir cevap. Ben düz bir inkâr beklerdim."

"Sana dürüstlük sözü verdim." Titreyen bir nefes aldı. "Frederick'ten ayrıldığımda, ben kaçamadan bana tecavüz etti. Beklenmedik bir şey olduğu için hamileliği önlemek için herhangi bir önlem almamıştım. Sanırım bu ona Beth'in babası olabileceğini düşünmesi için bir neden veriyor."

Daniel nefesini içine çekti, Jessie'nin vahşi bir hayvan tarafından saldırıya uğradığı düşüncesinden nefret ediyordu. "Şeytan diyorsun! Ve sen amcasına söylemedin mi?"

"Bunun hiçbir anlamını göremiyordum. Philip bana inansaydı yıkılırdı, inanmasaydı her şey çok daha kötü olurdu. Bunun yerine Frederick'in benimle evlenmemekle aptallık ettiğini söyledi ama Philip aptal değildi ve ondan gelecek bir teklifi değerlendirsem bundan büyük onur duyacaktı. Onu tanıdığım andan itibaren sevmiştim ve bana güvenli bir liman gibi görünmüştü." Titreyen bir nefes aldı. "*Güvende* olmayı o kadar çok istedim ki."

"Çok çabuk mu evlendiniz?"

"Bir hafta sonra, özel izinle." Gözlerini kaçırdı, utanmıştı. "Ama o hafta derslerim vardı, bu yüzden Frederick'in Beth'in babası olmasının mümkün olduğunu sanmıyorum. Gerçi biraz erken doğmuş, bu da konuyu bulanıklaştırıyor. Philip'e benziyor ama Philip ve Frederick'in aile benzerlikleri var." Eli Daniel'in elinin etrafında düğümlendi.

"O kesinlikle Philip'in kızı," dedi kararlılıkla. "Evliliğinizden makul bir süre sonra evlilik içinde doğdu ve Lord Kelham tarafından tamamen onaylandı. Sanki Frederick sizi evlenmeniz için korkutmaya çalışıyormuş gibi geliyor.

Çünkü gerçeklerle kazanamayacağını biliyor. Özellikle de güçlü dostlarınız olduğunu kanıtladığınızdan beri."

"Umarım haklısındır," diye fısıldadı. "Beth'le risk almaya cesaret edemem."

"Haklıyım." Elini sıktı, onu rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekme dürtüsünü yine kontrol etti. "Sana bu kadar çok acı verici soru sorduğum için özür dilerim. Burada, karanlıkta gördüğüm şey kötü bir kadın değil, cesur bir kadın ve kendini tutkuyla adamış bir anne."

"Cesurdan çok çaresiz. Ama benden bahsettiğimiz yeter. Londra'ya bir eş aramak için geldiğinizi söylemişsiniz. Ne tür bir kadın?"

Laurel'e ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Bu bir ömür önce olmuş gibiydi. Şimdi Jessie hayal gücünü dolduruyordu. "Ben olgun bir kadın istedim, kıkırdayan bir kız değil. Anlayış güzellikten daha önemlidir. Aslında özellikle güzel bir kadın istemedim, çünkü böyle kadınlar talepkâr olabilirler."

"Ben kıkırdayan bir kız değilim. Bu da bir şeydir," diye gözlemledi. "Ve özellikle talepkâr olduğumu sanmıyorum. Başka ne gibi istekleriniz var?"

"Koyun beslemek ya da ekin yetiştirmekten çok cerrahlıkla ilgilendiğim için mülklerinizi denetleyebilecek bir kadın." Adam onun saf, solgun profilini inceledi. "Arazi yöneticisi olarak deneyiminiz olduğunu sanmıyorum."

Jessie, "Aslında öyle," diye cevap verdi. "Her şeyle ilgilenirim ve Philip Kelham Hall'u sevdiği için bana mülk yönetimini öğretmekten mutluluk duydu. Sağlığı bozuldukça işlerin giderek daha fazlasını ben devraldım. Bir uzman olduğumu iddia etmiyorum ama ne yapılması gerektiğini ve hangi soruların sorulması gerektiğini biliyorum."

"Bu gerçekten çok yardımcı olur," dedi, şaşırmış ve memnun olmuştu. "Alçak, centilmenlikten uzak bir meslek olan cerrahlığı sürdüren bir kocaya karşı çıkar mıydınız?"

"İnsanlara yardım eden bir kocaya neden karşı çıkayım ki? Bu tür davranışlar teşvik edilmeli." Kıkırdadı. "Ayrıca, eğer meşgulseniz, bu sizi ayak altından uzak tutar. Peki ya siz, Lord Romaine? Ben konuşmanın çoğunu yaptım, şimdi sıra sizde. Sizi bir azize dönüştüren şey nedir?"

Kaşlarını çattı. "Keşke bana öyle demeseydin. Ben aziz değilim. İhtiyacı olanlara yardım etmek çok ödüllendirici. Özel bir övgüyü hak etmiyorum."

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Diğer erdemlerine alçakgönüllülüğü de ekliyorsun."

Gölmek zorunda kaldı. "Niyetim bu değildi. Benim hayatım sizinkinden daha az dramatik oldu. Tıbbı ve şıfaya ilgi duyarak doğdum ve bölgedeki hekimlerle, kemikçilerle ve cerrahlarla olabildiğince çok zaman geçirdim. Babam yerel bir beydi, bu yüzden arkalarından dolaşmama izin verdiler."

Jessie düşünceli bir ifadeyle, "Tanıdığım doktorlar ve ebeler bu erken tutkuyu paylaşıyor gibi görünüyor," dedi. "İyileştirmek için doğmuşlar."

"Ben de aynısını buldum. Doktorluk zor iş, bazen yürek parçalayıcı ve bazen de tehlikeli," diye düşündü Daniel. "Bu bir çağrı, sadece bir iş değil. Ayrıca oldukça demode. Oldukça genç bir yaşta Edinburgh'a gidip cerrahi okumak istediğimi söylediğimde ailem dehşete düşmüştü."

"Westerfield Akademisi'ne bu şekilde mi geldiniz?"

"Oh, hayır," dedi eğlenerek. "Tıpla ciddi olarak ilgilendiğime inanmadılar. Dine olan ilgim onları çok daha fazla endişelendiriyordu. Doğal olarak ailem İngiltere Kilisesi'ne uygun bir inancı teşvik etti, düzenli katılım ve hak eden yoksullara bağışlarla."

"Ama köyde bir Metodist kilisesi vardı ve oradaki cemaati çok daha fazla sevdim. Okuma yazma öğretmek gibi pratik yollarla yaşamları iyileştiriyorlardı ve yoksulların hak edip konusunda endişelenmiyorlardı. Ben de bazı dersler verdim, ancak ailemin bunu öğrendiğini hiç sanmıyorum. Öğrenmeye aç olanlara öğretmek büyük bir zevk."

"Demek düzgün, sıkıcı bir İngiliz beyefendisine dönüştürölmek üzere Leydi Agnes'e gönderildin." Sesinde bir gülümseme vardı. "İşe yaramadığına sevindim."

"Ben de öyle." İlk başta daha büyük bir okul yerine oraya gönderilmesine içerlemişti ama Leydi Agnes ve öğrencilerinin kendisine ne kadar uygun anlaması uzun sürmemişti.

"Şimdi acı verici soruları yanıtlama sırası sizde lordum," dedi Jessie, neşesi kaybolmuştu. "Sizin hakkınızda ne bilmeliyim? Hangi sevinçler ve trajediler sizi bugün olduğunuz adam haline getirdi?"

Kendisine gösterdiği dürüstlüğü ona borçluydu. "Papaz olarak atanmış olmama rağmen hiçbir zaman tam anlamıyla bir din adamı olmadım. Ailemi memnun etmek için, felsefe ve teoloji ilgimi çektiği için Oxford'a gidip Kilise için çalışmaya razıydım. Babamın Belmond'daki görevlerini devralma zamanı gelene kadar bunun beni meşgul ve saygın tutacağını düşündüler."

Malikane." Birkaç yıl boyunca rahatça sürüklenmişti. Sürüklendiğini fark etmemişti bile. "Sonra her şey değişti."

"Ne şekilde?"

"Yakın arkadaşım Kirkland'ı ziyaret için eve getirdim ve o ve küçük kız kardeşim delirip evlendiler, bu da birçok yönden rahatsız ediciydi." Sessizliğe gömüldü, eski acılarıyla savaşıyordu. "Ve ... kısa bir süre sonra, nişanım Rose, ben Oxford'dayken aniden öldü."

Jessie içten bir sempatiyle, "Çok üzgünüm," dedi. "Bu çok yıkıcı olmalı. Nasıl biriydi?"

"Tatlı, altın sarısı ve güneşli huylu." Kızın görüntüsü zihnine kazındı, hiç yaşlanmayan, gülen bir genç kız. "Aile mülklerimiz bitişikti ve birlikte büyüdük. Evleneceğimizi ve ailelerimizle aynı rahat taşra hayatını yaşayacağımızı hayal etmek dünyanın en doğal şeyiydi. Ama sonra o öldü."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jessie, "Ve?" diye sordu.

"Bunu kimseye söylemedim, Laurel'e bile," dedi yavaşça, "ama hep merak etmişimdir, orada olsaydım Rose'u kurtarabilir miydim diye. Şiddetli ve ani bir ateşten öldü. Yapılabilecek ama yapılmayan şeyler vardı. Belki de ..." Sesi kısıldı.

Jessie onların kenetlenmiş ellerini kalbine götürdü. "Ve o zamandan beri, onu kurtaramadığın için mümkün olduğunca çok insanı kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

İç çekti. "Belki de. Ona yardım edememiş olabilirim ama bunu asla bilemeyeceğim. Yine de en büyük değişiklik Laurel Kirkland'ı terk ettiğinde oldu. Nedenini söylemeyi reddetti. Hayatımda ilk ve tek kez, Kirkland ve ben çok yakın arkadaş olsak da, birini öldürmek istedim. Ailemin Laurel'i evlatlıktan reddetmesi ve eve dönmesine izin vermemesi durumu daha da kötüleştirdi."

Jessie'nin nefesi kesildi. "Kendi kızlarına böyle bir şeyi nasıl yapabildiler?"

"Ben de inanmadım." Yüzünü buruşturdu. "O zamandan beri çok bencil olduklarını ve çocuklarının hiçbirini birey olarak görmediklerini fark ettim. Onları iyi yansıttığım için benimle gurur duyuyorlardı. Laurel'le pek ilgilenmediler ama bir kontu koca olarak seçtiğinde çok sevindiler. Bu da onu terk ettiğinde her şeyi daha da kötüleştirdi, her ne kadar her şeyin kendi hatası olduğunu söylese de."

"Ve öyle miydi?" Jessie merakla sordu.

"Evet ama ayrılmalarının nedenini yıllar sonra öğrenebildim. O zamanlar önemli olan Laurel'i evlatlıktan reddettikleri için aileme ne kadar kızgın olduğumdu. O hayal edilebilecek en tatlı ve en sevgi dolu kızdı ve sonra terk edildi!" Şimdi bile bu olay kanını kaynatıyordu.

"Yani birlikte bir revir mi açtınız?"

"Sonunda. Önce ortak bir ev kurduk. Benim mütevazı bir mirasım, onun da Kirkland'dan gelen cömert bir geliri vardı, bu da işimizi kolaylaştırdı. Ben hastalarım için bir tehdit oluşturmayacak kadar öğrenene kadar tıp ve cerrahi eğitimi alırken o da ev işlerini yürüttü. Zion House onun özel projesiydi ama yapılması gereken her şeyde birlikte çalıştık. Papaz olarak atanmış olmam, vaftiz, düğün ve cenaze törenlerini gerçekleştirebilmem anlamına geliyor ki bu da benim için kolaylık sağladı."

"Ailen bu konuda ne hissetti?" Jessie merakla sordu. "Seni de evlatlıktan reddettiler mi?"

"Hayır, ama ilişkimiz neredeyse kopma noktasına kadar gerilmişti." Ve bir daha asla eskisi gibi olmadı. Daniel anne ve babasının erken ölümlerine üzülüyordu ama onların yasını tutmuyordu. Bu pek Hristiyan'a yakışan bir davranış değildi ama aksini iddia etmek de yalan olurdu. Yine de tuhaf bir şekilde, ailesinin hoşgörüsüzlüğü ona fayda sağlamıştı çünkü tıp okumaya karar vermesine yol açmış ve kız kardeşiyle yakın ilişkisinin temelini atmıştı. "Saygın bir toprak sahibi olmamı istediler. Belmond Malikanesi'nde büyürken temel becerileri öğrendim, ama bu ihtimal hapse atılmak gibi bir şey."

"Ve şimdi sadece aile mülkünüzden değil, tüm Romaine mülklerinden sorumlusunuz. Hepsini denetlemek için gerçekten iyi bir yönetici istemenize şaşmamalı. Neyse ki böyle insanlar işe alınabiliyor."

"Ya da evli, belki." Kaşları çatıldı. "Emlak yönetiminden hoşlanırmısınız?"

"Seviyorum," diye itiraf etti. "Emir vermekten hoşlanıyorum ve iyi yönetilen bir çiftlikte refah içinde yaşayan insanların verdiği tatmin duygusunu seviyorum. Ama evlilik birlikte iyi çalışmaktan daha fazlasıdır." Döndü ve elini yüzüne götürdü, parmakları hafifçe dudaklarını okşadı. "Aynı zamanda güvendir. Samimiyettir. Tutku."

Onun parmak uçlarını öptü. "Birbirimize güveniyor muyuz leydim?"

"Beth'e göz kulak olacağına güveniyorum ve bu benim en önemli şartım." Parmaklarını onun saçlarına doladı. "Umarım sen de benim

iyi ve sadık bir eş olmak için elimden geleni yapacağımı söylediğimde sana doğruyu söylüyordum."

". " Yanağına dokundu, onun pürüzsüz, görkemli yüzüne karşı koyamadı. Cilt.

"Samimiyet zamanla ve konuşmayla gelir." Yanağını yanağına bastırdı Elini. "Yatak, yemek ve tutkuyu paylaşmak."

"Tutku, leydim, kolaydır." Artık karşı koyamayan adam onu kucağına aldı. Onun sıcak, kadınsı yumuşaklığı onu sarhoş etti.

Tutku *çok* kolaydı.

Bölüm 16

Jessie Daniel'ın kucağına yerleşirken sakın mantık dağıldı. Daniel'ın kucağı onu hiçbir Hint şalının ısıtamayacağı kadar ısıttı. Daniel sessizce yüzünü Jessie'nin başıyla boynu arasındaki açığa gömdü, nabızı hızla atıyordu. Gözlerini rahat bir iç çekişle kapattı, onun kaslı erkek vücudunun gücünü ve şeklini öğrenirken kendini güvenli bir liman bulmuş yelkenli bir gemi gibi hissediyordu. Güçlü, kendine özgü.

"Sana sarılmayı ve senin tarafından sarılmayı seviyorum. Tüm bu mantıklı konuşmalara ihtiyacımız var mıydı?" diye nefes aldı. "Tutkuya geri dönüp duruyoruz, bu da kelimelerin olabileceğinden daha dürüst."

Nefesini verdi, nefesi sıcak bir şekilde kızın kulağını gıdıklıyordu. "Bu konuşmanın aramızda bir köprü kurulmasına yardımcı olduğunu düşünmek istiyorum. Tanıştığımızdan beri seni istiyorum ama evlilik daha fazlasını gerektiriyor."

Onun sözleri karşısında usulca nefes verdi. "O zaman evlenecek miyiz?"

Okşayan elleri duruldu. Bir düzine kalp atışından sonra daha ağırbaşlı bir ifadeyle, "Eğer gerçekten evlenmek istiyorsan, evet. Ama Frederick Kelham'ın sana ve Beth'e yasal olarak zarar verebileceğini sanmıyorum, o yüzden belki de güçlü bir koruyucuya ihtiyacın yoktur."

Ürpererek başını kaldırdı ve karanlıkta adamın yüz ifadesini anlamaya çalıştı. "Bu benimle evlenmek istemediğin anlamına mı geliyor? Bu gece seni imkânsız bir duruma soktum, ama birkaç haftayı bir açıklama yapmadan geçirirsek, ilgilenen herkese uygun olmadığımıza karar verdiğimizizi söyleyebiliriz. Bu çok da skandal olmaz."

"Belki de düşündüğüm kadar uygunsuz değilizdir. Son bir saat içinde birbirimiz hakkında bir sezon boyunca balolar, geziler ve Venedik kahvaltılarıyla öğrenebileceğimizden çok daha fazlasını öğrendiğimiz kesin," dedi düşünceli bir şekilde. "Sen benim sandığım gibi şımartılmış bir güzel değilsin ve umarım beni aziz gibi görmeyi bırakmışsındır. Yeterince ortak noktamız var mı, bilmiyorum. Bence evlilik her zaman umudun korkuya karşı zaferidir. Ama seninle evlenmek istiyorum, eğer hem kendin hem de Beth'in iyiliği için eminsen."

Biraz titrek bir nefes aldı. "Olabildiğince eminim. Frederick'in tehditleri olmasaydı bu kadar erken evlenmeyi asla düşünmezdim. Ama seninle tanıştıktan sonra, zamanlama değil diye seni kaybetmek istemiyorum."

"Bu durumda ..." Ağzı onu buldu, samimi ve buyurgan.

Jessie tutkunun ne kadar harikulade bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Şimdi evlenmeye karar verdiklerine göre, kendilerine bahşedilen ender karşılıklı tutkuyla birlikte sürüklenebilmek için önceki kuşkularının dağılmasına izin verdi. Dudaklar, dil, dokunuş ve sonsuz, bereketli bir öpücükte sıcak, sert talep.

Kollarından birini destek için sırtına dolayarak onu kucağında çaprazlamasına tuttu. Böylece diğer elini okşamak için serbest bıraktı. Eli şalın altından kayarak kadının göğsünü kavradı. Adam tepe noktasını okşarken, kadın boğazından mırıltılı bir ses çıkardı ve avucunun içine bastırdı; keşke korse, kombinezon ve önlük katmanları sihirli bir şekilde yok olsaydı da ten tene olabilselerdi.

Eli karnından aşağıya doğru sıcak ve büyüleyici bir şekilde okşadı, kalçası boyunca ilerledi ve dizinin üzerinde durdu. Ateşli bir şekilde kalçalarını onun kucağında döndürdü. Vücudunun her zerresi hareket halindeydi, acilen canlıydı.

Eli elbisesinin eteğinin altından kayarak çıplak dizini buldu ve başparmağı uyluğunun iç kısmını okşadı. Nefes nefese kaldı ve ağzını çekerek şöyle dedi: "Yere. Şimdi! Daha iyi olacak."

Adam dondu kaldı ve kadın adamın içinde bir gerginlik hissetti. Sonra eteğini bıraktı ve onu kucaklayarak hareketsiz bıraktı. "Bu kadar uzun süre bekledim," dedi sesi titreyerek. "Uygun bir yatak için beklemeye niyetliyim."

Nerede olduklarını hatırlayınca sertçe yutkundu ve arzusunu dizginlemek için elinden geleni yaptı. "Sanırım haklısın, ama daha ne kadar beklememiz gerekiyor?"

"Londra'dayız, bu yüzden özel bir lisans almak kolay olacaktır." Ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı. "Üç gün mü? Arkadaşlarımız Londra'dan ayrılmadan önce."

"Sanırım alev almadan üç gün hayatta kalabilirim," dedi alaycı bir şekilde.

"Uzun bir üç gün olacak." Eteklerini fırçalamasına ve elbisesini düzeltmesine yardım etti. "Bana alışabilmesi için Beth'le biraz zaman geçirmem gerekiyor. Sabah arayayım mı, üçümüz parkta bir gezintiye çıkalım mı?"

"Beth bundan hoşlanacaktır. Nerede yaşayacağımız gibi temel konulara da karar verebiliriz."

Sıcak elini kızın sırtına koydu ve onu eve doğru yönlendirdi, istiridye kabukları ayaklarının altında çıtırdıyordu. "Bu karmaşık bir soru. Sizin Kelham Hall'unuz var, benim Belmont Manor'um ve henüz ziyaret etmediğim birkaç Romaine mülküm var. Gitmeyi düşündüm

Londra'dan ayrıldığımda Romaine Kalesi'ne gitmeyi planlıyordum çünkü orası ailemin koltuğu. Bunu bir düşün gezisi olarak düşünmeye istekli ?"

"Bu ilginç olurdu ama yarına kadar tüm pratik düşünceleri bir kenara bırakalım." Onun kolunu sıktı. "Bu gece sadece *olmak* istiyorum."

Eve girdiklerinde daha fazla toparlanmaları gerekiyordu. Neyse ki antrede kimse yoktu. Eteğindeki ezilmiş otları fırçaladı. "İkimizin de siyah giymesi iyi oldu. Ne yaptığımızı daha az gösteriyor."

"Yeni nişanlandığımız için diğer konukların çoğunun hoşgörülü davranacağını düşünüyorum." Kızın dirseğini tutabilmesi için dirseğini bükte. "Balo neredeyse bitmiş olmalı. Yukarı çıkalım ve ilgilenen herkese anlaşılmaya vardığımızı gösterelim mi?"

Elini onun koluna doladı. "Özellikle de iğrenç Frederick. Belki artık pes etme zamanının geldiğini kabul eder."

"Umut edebiliriz." Daniel'in ses tonu ikna edici değildi. Jessie de ikna olmamıştı ama yine de umut etmekten kendini alamıyordu.

Balo salonuna girdiklerinde müzisyenler bir vals çalıyordu. Daniel sesindeki muziplikle, "Bu vals yaparak uyum içinde olduğumuzu ilan edelim mi?" dedi.

Jessie'nin ilk düşüncesi yas tutma durumuydu. Dans etmek skandal olurdu.

İkinci düşüncesi *evet* oldu! "Lütfen! Dans etmeyi seviyorum, Lord Romaine."

Daniel gülümseyerek onu vals pozisyonuna çekti ve müziğe ayak uydurdular. Yüz ifadesi son derece neşeliydi. Onu gülümserken ve hatta ara sıra gülerken de görmüştü ama altında yatan ciddiyet her zaman mevcuttu.

Bu gece değil. Mutluydu ve bu belli oluyordu. Bir tutam koyu sarı saç alnına düşmüştü ve neredeyse çocuksu görünüyordu. Yine de boyu ve geniş omuzlarıyla arzu edilen bir erkekti. Bahçede bastırdıkları tutku, derin ve sarhoş edici bir şekilde aralarında dolaşıyordu. Sadece birkaç gün daha...

Mükemmel bir dansçıydı, sadece çocukluk derslerinden değil, pratikten doğan bir yeteneği vardı. Kaybettiği Rose ile dans etmeyi sevmiş, onun ölümünden sonra daha ciddi uğraşlar uğruna dans etmeyi bir kenara mı bırakmıştı? Bu onun yapabileceği bir şey gibi görünüyordu. Azizler genellikle neşeli olmalarıyla bilinmezler.

Kendisi de bir süredir pek neşeli değildi ama gece umudun büyüünün tadını çıkaracaktı. Kendini ve kızını

iyi bir adamın ellerine. Tanrım, bu onun üçüncü kocası olacaktı! Şimdiye kadar birkaç şey öğrenmiş olmalıydı.

Sadece ilk evliliği ateşli aşk ilanlarının sonucuydu ve o da bir felaket olmuştu. Philip ona hoşlanma, saygı ve karşılıklı evlenme arzusuyla başlamanın daha iyi olduğunu öğretmişti. Bu, aşkın büyümesi için bir şans verirdi. O ve Daniel aşık değillerdi ama birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve aralarında kesinlikle bir çekim vardı. Bu yeterliydi.

Daniel onu etrafında döndürdü ve Leydi Julia'nın parlak, onaylayan bir ifadeyle onu izlediğini gördü. Diğer yüzlerin çoğunda hoşgörölü gülümsemeler vardı ama istisnalar da vardı. Onları öpüşürken yakalayan kadının ağzı açık ve öfkeliydi. Frederick'ten iz yoktu, bu da rahatlatıcıydı.

Mariah kocasının arkasından Jessie'ye muzip bir başparmak işareti yaptı. Balo salonunun ışıkları etrafında dönerken Jessie başını arkaya attı ve Daniel'in güçlü kollarında güvenle tutularak güldü. Yarın hayatındaki değişiklikler ve zorluklar hakkında endişelenecekti. Ama bu gece *dans ediyordu*.

Frederick Kelham, sürtük ve son martısı eve geri dönene kadar öfkeli küfürlerini kontrol etmeyi başardı. Romaine'in kendisiyle evleneceğini iddia ettiğinde, Romaine'in bunu ilk kez duyduğu, gözleri olan herkes için açıktı.

Jezebel'i onunla konuşmak için dışarı çıkardığında, Frederick Romaine'in onu ihbar edeceğinden emin olarak onları gölgelemişti. Ama hayır, bu aptal da kaltağın oyunlarına kanacaktı. Onunla gerçekten evlenecekti. Ona yaptıracağı ilk şey, velayeti için başvurmak olacaktı. Romaine'in güçlü dostları da vardı. Frederick onu ne zaman görse, yanında bir dük ya da kont oluyordu. Daha da kötüsü, kız kardeşi tehlikeli bir piç olarak bilinen Kirkland ile evliydi.

Öfkesini bastırmaya çalışan Frederick başka neler duyduğunu düşündü. York'a gelmeden önce bile evli olması ilginçti. Bunu *ona* hiç söylememişti. Bu gece ilk kocası hakkında belirsiz konuşmuştu. Belki de ölmemiş. Belki de sadece kaçmış ve yasal kocasını geride bırakmıştı, bu da Philip Amca'yla olan evliliğinin geçersiz olduğu ve çocuğun gayri meşru olduğu anlamına geliyordu.

Muhtemelen bunu ummak için çok fazlaydı ama araştırmaya değerd. Onun hakkında, geldiği yerden daha fazlasını bilmeye ihtiyacı vardı.

West Country'de yaşıyordu. York'ta Frederick evlenme teklif ettiğinde gerçek adını vermiş ? Yoksa bu da başka bir yalan mıydı? Söylemesi ama isim, belki izini sürebileceği kadar sıradışıydı. Denemeye değerdı.

Frederick ağzı sıkı bir şekilde bahçeden çıktı ve eve doğru yola koyuldu. Amcasıyla evlenen entrikacı sürtük hakkında daha çok şey öğrenebilirdi ve öğrenecekti de. Ve bunu yaptığında, kendisine ait olanı geri almanın bir yolu olabilirdi.

Laurel atılmadan önce üçünün Kirkland arabasında yalnız kalmasını bekledi. "Yani gerçekten Leydi Kelham'la evlenecek misin?"

Daniel kız kardeşi ve kocasının karşısındaki arkaya bakan koltuğa yerleşti. "Görünüşe göre." Kendini tutamadı, yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı.

"Onu bu kadar kısa süredir tanıyorken bu akıllıca mı?"

"Kirkland'la nişanlanmadan önce birbirinizi ne kadar zamandır tanıyordunuz?" diye karşı çıktı.

Kirkland karısının elini sıkarken güldü. "Hatırladığım kadarıyla yaklaşık dört saat. Daha önce de sorabilirdim ama çok aceleci görünmek istemedim."

Laurel da kahkahalara katıldı. "Anlaşıldı. İnsan bizim gibi hissettiğinde, zamanın olağan ölçüsü sayılmaz. Aşk çok sabırlı değildir."

Daniel ona kendi evliliğinin onunki gibi aşka dayanmadığını söylese romantik kız kardeşi ne derdi acaba? İnsanın böylesine mutlak bir açıklık ve bağlılıkla aşık olabilmesi için çok genç olması gerektiğinden şüpheleniyordu. Rose'u da böyle sevmişti. Laurel ve Kirkland'ın da böyle bir aşkı vardı, yoksa on yıllık ayrılıklarını atlatamazlardı.

Ama bu onunla yapmak istediği bir tartışma değildi. Laurel gerçekten şok olurdu. Muhtemelen ona ders de verirdi. En iyisi dolaylı yoldan cevap vermektı. "Kendi aklımızı bilecek yaştayız, bu yüzden beklemeye gerek yok."

Laurel Daniel'ın ne söylemediğini fark etmedi ama Kirkland ona dar gözlerle baktı. Fark etmişti ama ders verme olasılığı daha düşüktü. Muhtemelen.

Laurel, "Leydi Kelham inanılmaz derecede güzel olmasına rağmen çok alçakgönüllü görünüyor," dedi.

"Güzelliğı bir lütuftan çok bir felaket oldu," dedi Daniel ciddiyetle. "Bu onu pratik biri yaptı."

Defne muzip bir tavrıyla, "Güzel bir kadınla evlenmek istemediğinden emindin," dedi. "Fikrini değiştirmek mantıklı mı?"

"Benim mantıksız davrandığımı ne sıklıkla gördün?" diye sordu eğlenerek. Defne'nin kaşları birbirine çatıldı. "Aklıma hemen hiçbir durum gelmiyor." Daniel kendini küçümseyen bir mizahla, "Ne yazık ki doğru," dedi. "Suçsuz doğruluk oldukça sıkıcı. Sanırım son derece mantıksız bir şey yapmamın zamanı geldi."

Kirkland kuru bir sesle, "Evlilik, mantıksızlığı denemek için yüksek riskli bir oyundur," dedi. "Leydi Kelham'ın kökeni hakkında daha fazla şey öğrendiniz mi?"

"Yeterli. Hâlâ bilmediğim çok şey var ama önemli noktaları ele aldık." En azından öyle umuyordu.

Laurel, "Bir eş için başlangıçta belirlediğin şartlar listesini nasıl göz ardı ettiğini görmekten kardeşçe bir zevk alıyorum," dedi. "Ortalama görünüşlü bir kadın konusunda ısrar etmedin, bu yüzden bir toprak kahyasıyla evlenme planından da vazgeçtiğini varsayıyorum."

"Doğru değil. Kocasının sağlık durumu kötüleştikçe Jessie emlak yönetimine yardım etmeye başladı. Sadece bilgili olmakla kalmıyor, aynı zamanda bu tür işlerden de keyif alıyor."

"Gerçekten de hayalindeki kadını bulmuşsun!" Laurel hayranlıkla söyledi. "Ve bonus olarak da sevimli bir kızı var. Ne zaman evlenmeyi planlıyorsun?"

"Çok yakında. bir anlamı yok, bu yüzden özel bir lisans alacağım. Kirkland, benimle birlikte ayağa kalkar mısın?"

"Onur duyarım. Sanırım burada ya da Ashton House'da bir ayın yerine bir kiliseyi tercih edersiniz." Kirkland kıkırdadı. "İkiniz de şu anda Hanover Meydanı'ndaki Aziz George Kilisesi'nde ikamet ediyorsunuz, burayı son derece şık bulabilirsiniz ama yakınlarda başka kiliseler de var."

Daniel bunu henüz düşünmemişti bile. "Bunu yarın sabah Jessie'yle konuşmamız gerekenler listesine ekleyeceğim."

"Milton Malikânesi balayı için hoş bir yer olabilir," dedi Laurel.

"James'in koltuğu İskoçya'da olduğu için, malikâneyi kolay bir kır kaçamağı olarak satın aldı. Londra'ya sadece bir saat uzaklıkta. Son derece özel bir yer."

"Bu iyi bir düşünce," dedi Kirkland. "İkiniz de çok meşguldünüz. Londra'da. Milton Malikanesi huzurlu bir yer. Rahatlayabileceğiniz ve kesintisiz olarak birbirinizin arkadaşlığından keyif alabileceğiniz bir yer."

"Jessie'yle konuşacak başka bir şey daha var." Daniel kaşlarını çatı. "İnsan balayına çocuk götürür mü? Evlilik giderek daha karmaşık bir hal alıyor."

her dakika!"

"Beth'i birkaç günlüğüne ağırlamaktan mutluluk duyarım ama bu ayrıcalık için Mariah ve Julia ile mücadele etmem gerekecek. İkisi de onun üzerine titriyor." Laurel elini genişleyen karnının üzerine koydu. "Bebeğimizin örnek alacağı tatlı bir kız kuzeni olması hoşuma gidiyor."

Evliliğin sadece iki insanın değil, iki ailenin bir araya gelmesi olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyordu. Eğer Daniel hâlâ çok fazla gizem barındıran bir kadınla evlenerek hata yapıyorsa, bunun zararı Jessie ve onun ötesine geçecekti.

Ki bu mantıklı bir düşünceydi. Ve Jessie Kelham'ın söz konusu olduğu yerde hâlâ kendini hiç de mantıklı hissetmiyordu.

Bölüm 17

Daniel Kirkland Evi'ne döner dönmez iyi geceler dileyip odasına çekildi ama uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Ceketini ve kravatını çıkardıktan sonra bir kadeh bordo şarap doldurdu ve ara sıra yudumlarken odada volta attı.

Hayatı büyük ölçüde değişmek üzereydi. Ama Jessie'nin de bunun bir parçası olmasıyla artık geleceğini korkuyla değil beklentiyle düşünüyordu. Zamanlarının çoğunu nerede geçirecekleri en büyük zorluk olacaktı çünkü Jessie'nin Kent'te de onun Bristol'de olduğu gibi sorumlulukları vardı. Romaine Kalesi'nden bahsetmiyorum bile.

Çok zaman geçireceği her yerde bir revir veya yazlık hastane kurması gerekecekti. Çoğu kasaba ve köyün daha iyi tıbbi tesislere ihtiyacı vardı, bu yüzden bunu yapmak hem iyi bir iş olacak hem de ikamet ettiği zamanlarda ona çalışabileceği bir yer sağlayacaktı. Bu fikir saçma, mümkün ve canlandırıcıydı.

Bir iki saat volta attıktan ve ikinci bir kadeh bordo şarabı içtikten sonra yatmayı düşünecek kadar rahatlamıştı. Yine de yıllarca doktorluk yaptıktan sonra kapı sessizce çalındığında şaşırmadı. Kapıyı açtığına Kirkland'ın hâlâ giyinik olduğunu gördü. "Laurel iyi değil mi?" Daniel hemen sordu.

"O iyi, ama eğer dikkatiniz çok dağınık değilse gece yarısı ilacı kullanmanız gerekiyor."

"Elbette." Daniel ceketine uzandı. "Nereye?" "Hasta burada, mutfağımızda."

"Uygun." Daniel hedefini ceketinden tıbbi çantasına çevirdi. "Kayınbiraderim konuklarını eğlendirmek için tıbbi eğlenceler düzenlediği için ne kadar şanslıyım. Durum ne kadar ciddi?"

"Kolun üst kısmında bir kurşun. İltihaplanmadığı sürece hayati tehlike arz etmiyor ama tedavi edilmesi gerekiyor."

"Mutfağınızda düzenli olarak yaralı adamlar bulunduruyor musunuz?"

"Düzenli olarak değil ama bilinmeyen bir şey de değil." Kirkland arka merdivenlerden mutfığa doğru ilerledi. Oda iyi aydınlatılmıştı ve ocağın üzerinde bir çaydanlık tütüyordu. Beyaz-sarı saçlı bir adam, temizlenmiş masanın yanındaki yığılmıştı. Ceketini başka bir sandalyenin üzerine atmıştı ve gömleğinin sol kolu kana bulanmıştı. Kolunun üst kısmına kaba bir bandaj bağlanmıştı.

Daniel mutfağı geçerken adımlarını hızlandırdı. Adam başını kaldırıp baktı. Bronzlaşmış teninin altında solgundu ve tanıdık bir yüzü vardı. Kirkland, "Sanırım başka bir isimle de olsa Yüzbaşı Gordon'u hatırlayacaksınız," dedi.

Leydi Agnes'in tek başarısızlığı, Kirkland'ın mutfağında hayatta ve nispeten iyi durumda. Bu muhtemelen Daniel'in hayatının en ilginç günüydü, yine de Jessie'nin arkadaşlığını Gordon'unkine tercih ediyordu. "Gordon aslında senin uzun isim dizinden biri, değil mi?" Tıbbi çantasını masanın üzerine koydu ve keskin kenarlı bir makas çıkardı. "Seni bir daha görürsem idam sehpasında göreceğimi sanıyordum ama bir kurşun yarası da işimi görür."

Gordon bir kahkaha attı. "Bütün bu isimleri hatırlayacağına güveniyorum, Herbert. Kirkland artık Romaine olduğunu söylüyor. Artık daha büyük bir ölçekte dürüst olabilirsin. Okuldayken sen bana Hristiyan hoşgörüsüyle davranmak için elinden geleni yaptın, ben de seni sinirlendirmek ve kötü davranman için elimden geleni yaptım."

"Kirkland, biri ılık suyla dolu, diğeri boş iki leğene ihtiyacım var. Sonra temiz bezler ya da havlular ve biraz konyak." Daniel kaba bandajı dikkatle kesti. "Bunu tam olarak başaramadın Gordon, ama yaklaştın. Buraya nasıl geldiğini sorabilir miyim?"

"Bir süre önce soylu okul arkadaşımız Ashton Dükü'ne rastladım, bu da ona hayırseverlik pratiği yapma fırsatı verdi." Bandaj soyulduğunda Gordon'un nefesi kesildi.

Kirkland çaydanlığa kaynar su doldururken kuru bir sesle, "Ashton'ın onu son buharlı gemisi *Britannia*'nın kaptanı yaptığını kastediyor," dedi. "ok minnettar olduğum bir gerçek."

Gordon omuz silkti, sonra acıdan yüzünü buruşturdu. "Biraz mühendislik biliyorum ve biraz da denizcilik deneyimim var. Bu yaygın bir beceri çifti değil, bu yüzden daha nitelikli bir kaptan bulana kadar geminin sorumluluğunu ben aldım."

Kirkland'ın gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ashton kalmanı istediğini söyledi, ama sen ona bir sürü değersiz denizciye emir vermektense yalnız çalışmayı tercih ettiğini söyledin."

Daniel gömleğın kolunu kesip çıkarırken Gordon, "O da var," diye mırıldandı.

Kirkland leğenleri ve kısa bir temiz giysi yığınının tıbbi çantanın yanındaki masanın üzerine koydu. Onları hazırlama hızı, mutfağın ilk kez revir olarak kullanılmadığını gösteriyordu.

Daniel hâlâ kan sızan yaranın girişini yıkadı. "Top kemiği ıskaladı, bu iyi bir şey ama hala kolunda,

Bu da pek iyi değil. ıkarması çok zor olmasa gerek ama acıtacaktır. ay hazır mı? Büyük miktarda şeker ve brendi ile bir fincan yardımcı olacaktır."

"Bütün gece duyduğum en iyi öneri bu." Gordon boştaki eliyle Kirkland'ın hazırladığı dumanı tüten bardağı aldı ve derin derin yuttu. Daniel kurşun topu ararken gözlerini kapattı.

Topu bulmak zor olmadı ama çıkarmak için birkaç deneme yapmak gerekti. Daniel topu kanlı paavraların bulunduğu leğene atarken, sohbet edercesine, "Kolunda bir tabanca mermisiyle buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Gordon'un gözleri kapalı olduğu ve yüzü terden boncuk boncuk olduğu için Kirkland cevap verdi. "Benim için bazı işler yapıyor. Bunun avantajı ona tek başına çalışmasına izin vermesi, ve dezavantajı bazen tehlikeli olabiliyor."

"İşi hallettim, değil mi?" Gordon tersledi.

Kirkland, "Gerçekten de öyle ve karşılığını fazlasıyla alacaksın," diye cevap verdi. "Eğer herhangi bir gizli soruşurmaya ihtiyacın olursa, Daniel, Gordon senin adamin." "İşin , bu genellikle ihtiyacım olan bir şey değil. , bu da çok acıtacak." antasından bir şişe cin çıkardı ve yarayı iyice temizledi. Gordon irkildi ama ses çıkarmadı.

Daniel kolunu tekrar sararken, "Senin için bir askı hazırlayacağım. Sakin ol ve sargıyı birkaç günde bir değiştir."

Gordon anlayışla başını salladı. "Teşekkürler, Doktor. Sana borçluyum."

Daniel aletlerini temizlemeye başlarken omuz silkti. "Bunun için endişelenme. Ben skor tutmam."

"" Gordon'un gri gözleri elik gibi parlıyordu.

"Bazı hastalarım tavukla ödeme yapıyor. Ya da belki güzel bir torba patates veya elma," dedi Daniel eğlenerek.

Gordon'un tek cevabı bir homurtu oldu. Sarkmıştı ve yüzü bembeyazdı ama genel olarak şanslıydı. Kurşun birkaç santim yan tarafa isabet etseydi, kalbine isabet edebilirdi.

Kirkland Gordon'un ayağa kalkmasına yardım ederken Daniel, Jessie'yle evleneceği için gizli bir dedektifin hizmetlerine ihtiyaç duyabileceği düşüncesine kapıldı. Hayır, ona her şeyi anlatmamış olabilirdi ama geçmişiyle ilgili önemli gerçekleri ortaya çıkarmıştı.

En azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Jessie'nin arkadaşları Lord Romaine ile nişanlanmasına çok sevinmişlerdi. Arkadaşlarının bu haberden daha az memnun olduklarından şüpheleniyordu.

O gece uyumaya çalışırken kendi şüpheleri vardı. Daniel'ın kendisi hakkında çok fazla şey bilmesini engellemek için onunla arasına mesafe koymuştu. Nedenleri hâlâ güçlüydü ve onunla evlenmek onu çok ince bir buzun üzerine koymuştu. Ama Daniel ona sunduğu gerçeğin bir kısmını kabul etmişti ve belki de bu yeterli olacaktı. Öyle olmasını umuyordu, çünkü o uzak geçmişin dönüştüğü kadınla hiçbir ilgisi yoktu.

Bir o yana bir bu yana dönüp dururken, kendi kendine zamanla yakınlaşacaklarını söyledi. Tüm gerçek ortaya çıkarsa bu onun yargısını yumuşatabilirdi. Fikrini değiştirmek için çok geçti.

Sabah çok erken gelmişti. Lily Beth'i Jessie'nin odasında kahvaltıyı paylaşmaya getirdiğinde küçük kızın parlak neşesi Jessie'nin kendini yaşlı hissetmesine neden oldu. Philip de erkenden kalkıyordu, bu da onun bile mükemmel bir koca olmadığını kanıtlıyordu.

Yemek ve demli çay onu canlandırdı. Jessie Beth'in tostuna marmelat sürerken, "Bu sabah Lord Romaine ile gezintiye çıkıyoruz. Gunter'den hatırladın mı?"

Beth kaşlarını çatı. "Buz tabağımı bitirmeden kıran adam." "Ayrıca seni o arabanın altında ezilmekten de kurtardı," dedi Jessie. ona hatırlattı. "Ve düşesten yedek bir buz aldınız." "Mmmmmmm."

Rahatlayan Beth marmelatlı tostı kabul etti.

Jessie kızına söz konusu beyefendiyle evleneceğini söylemeyi düşündü, sonra Daniel'ı beklemeye karar , böylece birlik içinde bir cephe oluşturabileceklerdi.

Kahvaltıyı henüz bitirmişlerdi ki uşak gelip Lord Romaine'in geldiğini haber verdi. Nabzı hızlanan Jessie kızının yanağındaki marmelatı yıkadı, yeni yeşil kadife pelerinini giymesine yardım etti, sonra onu aşağı indirdi.

Küçük salona girdiklerinde Daniel başıyla selam verdi. Yas siyahını bırakıp koyu lacivert bir ceket ve geyik derisi giymişti ve korkunç derecede yakışıklı görünüyordu. "Leydi Kelham ve Leydi Kelham," dedi. "İkinizi de görmek büyük bir zevk."

Beth kıkırdadı. Leydi Kelham diye çağrılmak hâlâ gerçeklikten çok oyun gibi görünüyordu. Küçük, düzgün bir reverans yaptı. "Annem bizi gezmeye götüreceğini söyledi?"

"Gerçekten de öyleyim ve hava da çok güzel." Bir yetişkinle olduğu kadar bir çocukla da doğrudan konuşabilme yeteneğine sahipti. "Parka gidip ördekleri besleyebileceğimizi düşündüm."

"Oh, evet!"

Daniel sessizce Jessie'ye bakarak Beth'in planlarından haberdar olup olmadığını sordu. Jessie başını hafifçe salladı. Artık zamanı gelmişti. "Beth, arabayla gezintinin yanı sıra sana bir sürprizimiz var," dedi. "Lord Romaine ve ben evleneceğiz, böylece yeni bir baban olacak."

Beth'in küçük çenesi düştü. "Benim bir babam var!"

Daniel Beth'in önünde tek dizinin üzerine çöktü, böylece Beth'in üzerine çıkmamış oldu. "Evet ve seni çok sevdi. Her zaman kalbinde seninle olacak." Nazik bir parmağıyla Beth'in göğsünün ortasına dokundu. "Ama bir baba yanında kalamadığında, bazen çocuğuna göz kulak olması için bir üvey baba gönderir. Annenin beni üvey baban olarak kabul etmesi benim için büyük bir onur."

Beth kaşlarını çatarak geri çekildi ve Jessie'nin elini tuttu. Beth'e kara kara düşünmesi için zaman vermemenin en iyisi olacağına karar veren Jessie, "Şimdi araba sürme zamanı," dedi.

Beth Jessie'nin elini tutmaya devam etti ve Daniel'a dikkatle baktı. Daniel kapıyı tutup onları dışarı çıkarırken rahattı, kendini sevdirmeye çalışmıyordu.

Yakışıklı bir at arabası ve arkasına tünemiş canlı bir seyisi vardı. Kirkland'ın izniyle, diye tahmin etti Jessie. O ve Daniel arkadaşları konusunda şanslıydılar.

Jessie Beth'in arabaya binmesine yardım etti; sonra Daniel Jessie'ye yardım etti. Sıralı koltuk üçü için de yeterince genişti, ama Beth Jessie'nin kucağına tırmandı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Daniel arabaya bindi, sonra arkasından katlanmış bir battaniye çıkardı. "Güneş ışığı çok güzel, ama hava sert, o yüzden bu battaniyeyi kullanabiliriz."

Jessie battaniyeyi kendisinin ve kızının üzerine örterken, "Üç kelebekli bir koza gibi," diye gözlemledi. Beth buna kıkırdadı.

Yerleştikten sonra Daniel at arabasını Ashton House arazisinden Hyde Park'a giden cadde boyunca ustalıklı yönlendirdi. Diğer araçların yanından geçerken, "Beth, atları sever misin?" diye sordu.

Ona şüpheyle baktı. "Ben Leydi Kelham. Siz bana Beth diyorsanız, ben de size gerçek adınızla hitap etmeliyim."

"Beth!" Jessie azarlarcasına konuştu. Bazen zeki küçük kızı fazla erken gelişmiş oluyordu.

Daniel sadece güldü. "Bu adil. Benim adım Daniel. Sana Beth dememe izin verirsen sen de bana öyle hitap edebilirsin."

Beth muzaffer bir edayla başını salladı. "Buna izin vereceğim, Daniel." "Teşekkür ederim. Şimdi, atlar hakkında ..."

"Atları severim!" Beth Jessie'nin kucağında dikkatle doğruldu. "Bir midilli istiyorum ama annem izin vermiyor." Bu eski bir şikâyetti.

"Bir midilli şu anda senin için fazla güçlü olabilir," dedi, "ama belki daha sonra?"

Jessie, "Daha büyük ve iri olduğunda Beth," dedi.

"Bugün Londra'ya geldiğimizden daha yaşlı ve daha iriyim!" Beth reddedilemez bir mantıkla söyledi.

"Ve yarın yine daha büyük ve iri olacaksın," dedi Daniel eşit bir şekilde. "Ne zaman hazır olacağına annen karar verecek. Ne tür bir midilli istersin?"

"Güzel," dedi kararlı bir şekilde.

"Şuradaki iyi adam gibi bir doru ister misin?" Kırbacıyla eliyle işaret etti.

"Bir kestane." Beth, Jessie'nin kucağından iki yetişkinin arasındaki boşluğa doğru kıvrıldı. "Ya da gri. Bir doru değil."

"İlk midillim kestaneydi," dedi Daniel. "İki beyaz çorabı ve alnında bir alevi vardı."

"Adı neydi?" Beth sordu.

"Rascal. İçinde biraz yaramazlık vardı ama büyük bir midilliydi," dedi Daniel nostaljik bir şekilde.

"Öldü mü?"

"Evet, ama uzun yıllar boyunca değil. Onu büyüttüm ve sonra kız kardeşimin midillisi oldu."

Beth düşünceli bir ifadeyle, "Bir kız kardeşim olsun isterdim," dedi.

"Annenle evlenmemizin avantajlarından biri de bu." Daniel gözlerinde sıcaklıkla Jessie'ye baktı. "Belki küçük bir erkek ya da kız kardeşin olur."

"Ben bir kız kardeş istiyorum, erkek kardeş değil!"

Jessie, Daniel'in kızını bu kadar çabuk kazanmasından etkilenerek, "Seçme şansımız , hayatım," dedi. "Ama en büyükleri olarak, sen

genç bir hanımefendi olana ve kardeşlerini geride bırakana kadar kreşini yönetirdi."

Beth'in bu fikirden hoşlandığı belliydi. Jessie'nin bir kız kardeşi olması hoşuna giderdi. Mariah ve Julia ona kız kardeşlerin ne kadar muhteşem olabileceklerini göstermişlerdi. Kadınlar Jessie'den genellikle hoşlanmazlardı, belki de kocalarını kendilerinden uzaklaştırmaya çalışacağından korkarlardı. Jessie'yi bir tehdit olarak görmeyecek kadar kendilerine ve evliliklerine güvenen kadınlarla birlikte olmak harikaydı.

Philip'i ve sakın taşra hayatlarını seviyordu ama şimdi hayatı birçok yönden açılıyordu. Daha heyecanlı mı yoksa endişeli mi olduğuna karar veremiyordu.

Bölüm 18

Hyde Park'a girdiler ve Daniel arabayı Serpentine'e, parkın başlıca özelliklerinden biri olan uzun, kavisli göle doğru sürdü. Yol suya en yakın noktaya geldiğinde arabayı durdurdu ve inerek dizginleri aracın arkasına binmiş olan seyise verdi.

Beth'e "Ördek gibi uçmak ister misin?" diye sordu.

"Evet!"

"Uç, küçük ördek, !" belinden yakaladı ve yere bırakmadan önce iki kez etrafında döndürdü. Kız zevkle ciyakladı.

Daniel Jessie'ye daha fazla zaman ayırdı, onun gözlerinin içine baktı ve yere inmesine yardım ederken elini sıcak bir şekilde sıktı. Jessie gülümsedi. "Küçük insanlar konusunda deneyimli olduğumu görebiliyorum."

"Pratik. Bir çocuk düşüp başını yaraladığında ve bolca kanaması olduğunda, belli bir incelik gerekir." At arabasının koltuğunun arkasına uzanıp küçük bir kanvas çanta çıkardı, sonra da seyise atların üşümemesi için onları ileri geri yürütmesi için izin verdi. Çantayı Beth'e uzatırken, "Şimdi sıra ördeklerde!" dedi. "Burada onlar ve gelebilecek kuğular için ekmek parçaları var."

"*Vak vak!*" Beth kısa bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde göle doğru yola çıktı.

Daniel, "Kızınızın yarış atı olarak bir geleceği olabilir," diye gözlemledi.

Jessie gülerek Daniel'ın koluna girdi ve Beth'i daha sakın bir tempoda takip ettiler. "Bir noktada ona 'hanımefendi' kavramını açıklamam gerekecek, ama tüm bu coşkuyu bastırmaktan nefret ediyorum."

"Eminim büyüleyici bir şekilde coşkulu genç bir hanımefendi olabilir." Kıkırdadı. "Ama bu bir gecede olmayacak."

Suyun kenarında Beth'in yaşlarında sarışın bir kız yürüyordu, yanında da bakıcı gibi giyinmiş genç bir kadın vardı. Beth koşar adımlarla diğer kıza yaklaştı ve çantasından bir avuç ekmek çıkardı. "Ben Beth, Leydi Kelham. Ördekleri beslememe yardım etmek ister misin?"

Sarışın kız parladı. "Ben Leydi Lydia Hambly, ve evet!" Geç de olsa izin almak için hemşiresine baktı. "Lütfen?"

Hemşire düşünürken Jessie ve Daniel'ı inceledi. Sonra iki kadın başlarını sallayarak birbirlerini onayladılar. "Buyurun, Leydi Lydia."

Hemşire izlemek için bir banka yerleşirken, geveze kızlar suyun kenarına doğru ilerledi ve ekmek parçalarını küçük parçalara ayırmaya başladı. Leydi Lydia ekmeğini her seferinde bir parça fırlatırken, Beth aynı anda birkaç parça fırlatmaya meyilliydi. Ördekler birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyor, kalabalık içinde vakvaklıyorlardı.

"Kızların ikisinde de güzel bir eşitlik duygusu var," diye gözlemledi Daniel. "Bütün ördeklerin biraz ekmek almasını nasıl sağlamaya çalıştıklarını görüyor musun?"

"Beth her zaman diğer çocuklarla paylaşmak ister." Jessie kıkırdadı. "Görünüşe göre Leydi Lydia ile burada ömür boyu sürececek bir dostluk kuracaklar. Bence Beth zamanı geldiğinde harika bir abla olacak."

Daniel ona baktı ve birdenbire, yeni kardeşin nasıl yaratılacağına şiddetle farkına vardı. Yüzü kızararak, "Bu sabah pratik konuları konuşacaktık, değil mi?" dedi.

"Ördekler ve pratikler," diye kabul etti Daniel. "Bu öğleden sonra özel bir ruhsat için Doctors Commons'a gideceğim. Tam adınıza ve doğum yerinize ihtiyacım olacak. Jessie senin Hristiyan adın mı, yoksa Jessica, Jessamine ya da Janet'in takma adı mı?"

Jessie içini çekti, iyi mizahının bir kısmı kayboluyordu. "Jezebel'in kısaltması." "Ciddi misin?" Daniel şaşırılmış bir halde, "Ciddi misin?" dedi.

"Sana babamın kadınlardan nefret ettiğini söylemiştim. İzebel, dindar kocasını gerçek Tanrı'dan döndürmeye çalışan kötü kadın," dedi acı acı. "Adı aile İncil'inde yazılı."

"Jezebel aynı zamanda 'prenseler' anlamına da gelir," dedi Daniel sessizce, elini kızın kolunu kavradığı yere koyarken. "Bu sana daha çok yakışıyor."

"Teşekkür ederim." Sertçe yutkundu, nazık bir koca istediğini ve bulduğunu düşündü.

"Babanızla ilgili duygularınızı göz önünde bulundurarak, kilisede evlenmek ister misiniz, yoksa özel bir tören mi tercih edersiniz?" diye sordu. "Özel bir ruhsatla, dilediğimiz zaman ve yerde evlenebiliriz."

Tereddüt etti. Babası onu kiliseye karşı son derece temkinli yapmıştı ama nezaket her iki taraf için de geçerliydi. Kilisede evlenmenin Daniel için, kilisede evlenmemenin onun için olduğundan daha önemli olacağından şüpheleniyordu. "Siz ve arkadaşlarımız orada olduğunuz sürece, kilise evlenmek için iyi ve uygun bir yerdir."

"Teşekkür ." Özür dileyerek gülümsedi. "Bir salonda evlenmiş olsaydık bana gerçek gibi gelmezdi."

İlk evliliği bir salonda, ikincisi ise bir kilisede olmuştu. İkinci evlilik çok daha iyi sonuçlanmıştı. Belki de bu kilise düğünlerini onaylayan bir şeydi.

"Doğum adımın yanı sıra evlilik adıma da ihtiyacınız olacak." Daniel'a bile geçmişiyile ilgili bu kadar çok şey açıklamaktan hoşlanmıyordu. Ama bu onun özel bir ruhsatla yaptığı üçüncü evlilikti, yani bir nevi uzmandı. Tam yasal adım Jezebel Elizabeth Braxton Trevane Kelham. Bunları sizin için yazsam iyi olur."

"Bu çok yardımcı olur," diye kabul etti, kibarca evlilik isimlerinin sayısından bahsetmedi. "Elizabeth bir aile adı mı?"

"Evet, annem Elizabeth'ti. Bana Jezebel denmesinden nefret ederdim ve annem de bunu onaylamazdı, bu yüzden küçükken bana genellikle Lisbet derlerdi." Annesiyle ilgili çok az anısı olsa da, olanlar da güzeldi. Bazen annesi ölmemiş olsaydı hayatının ne kadar farklı olacağını merak ediyordu. "York'a taşındığımda yeni bir isme ihtiyacım vardı, ben de Jessie'yi Jezebel'in takma adı olarak kullanmaya karar verdim."

"Eminim anneniz aile adının devam ettirildiğini bilmekten onur duyardı," dedi. "Şimdi, farklı bir pratik konu için. Kirklandlar, Romaine Şatosu'na gitmeden önce sakın bir balayı geçirmek istersek, Londra'ya sadece bir saat uzaklıktaki malikânelerini kullanmayı teklif ettiler. İster misiniz?"

"Londra'da geçirdiğim onca zamandan sonra bu kulağa harika geliyor." Kaşları çatıldı. "Gerçi Beth'in orada olması sessizliği azaltacaktır."

"Laurel onu almayı teklif etti ve Düşes ile Leydi Julia'nın da aynı şeyi memnuniyetle yapacağını söyledi. Beth'i onlardan birine bırakırken rahat olur musunuz? Eğer değilse, tabii ki bizimle gelmeli."

"Ondan hiç ayrı kalmadım." Jessie tereddüt etti. Beth onun bir parçası olsa da, bir koca da farklı bir şekilde aynı derecede önemli olmalıydı. "Ama sadece ikimiz için birkaç gün bir evliliğe başlamak için iyi bir yoldur."

Konuşurken, kendisinin de bu özel zamanı istediğini fark etti. Uzun vadede ne kadar iyi anlaşacaklarından emin değildi ama aralarındaki çekimin derecesine bakılırsa balayı muhteşem geçecekti.

Daniel hâlâ ekmek fırlatan ve saksâğanlar gibi gevezelik eden kızlara baktı. Bir çift görkemli beyaz kuğu da kalabalığa katılmıştı ve açgözlülükle korna çalıyorlardı. "Karar sizin."

Jessie kararlı bir tavırla, "Beth o kadar arkadaş canlısı ve dışa dönük ki arkadaşlarıyla kalması sorun olmaz," dedi. "Ashton'lar ve Randall'lar

ama ikisi de batıda yaşıyor. Zaten o yöne doğru seyahat edeceğimize göre, Romaine Kalesi'ne giderken Beth'i de alabiliriz."

"Bu işe yarayacaktır." Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Ayrı kalmak senin için Beth'ten daha zor olacak, sanırım."

Gülümsemesinin karşılığı düzensizdi. "Eminim haklısındır. Ama sadece seninle bir hafta kadar sessiz zaman geçirme fikri gerçekten hoşuma gidiyor."

"Güzel," dedi, gözlerinde derin bir sıcaklık vardı.

Yine kızardı, gergin bir bakire gibi davrandığı için kendine kızdı.

Daniel onun aklından geçenleri okumuş olacak ki, "Okuldaki masum kızlardan biri olmamana rağmen çok çekici bir şekilde kızarıyorsun," diye mırıldandı.

Sözleri rahattı ama bunun konuşulması gereken bir konu olduğunu fark etti. "Üçüncü kocam olacak olman seni rahatsız ediyor mu? Bu benim açımdan çok *aşırı* görünüyor!"

Daniel'in kaşları çatıldı. "*Son* kocan olduğum sürece üçüncü koca olmak umurumda değil."

Güldü, kıskançlık belirtisi görmediği için rahatlamıştı. İlk kocası Ivo'nun en büyük zaafı buydu ve onun da hiç eksik olmamıştı. "Olacaksın! Pratik nedenler olmasa ikide dururdum."

Gözleri biraz soğudu. Belki de bu kadar dürüst olmamalıydı. Ne diyeceğini düşünürken göz ucuyla bir adamın Yılanlı Yol'un kenarına doğru kararlı adımlarla yürüdüğünü gördü. Bir elinde bir şey taşıyordu. Suyun kenarına ulaştığında, küçük bir çuvalı suya atabildiği kadar uzağa fırlattı. Göle düşmeden önce çuvaldan yüksek bir kedi feryadı geldi.

Leydi Lydia çığlık attı. Beth - Yüce Tanrım, Beth suyun içine daldı! Batmakta olan çuvala doğru sıçrayarak ilerliyordu ki, çuvalın dibi ayaklarının altından kayıp gitti. Beth aniden boyundan büyük bir işe kalkışmış, su sıçratıyor ve çılgınca bağırıyordu.

Jessie dehşet içinde soluk soluğa kalırken, Daniel onun yanından fırlayıp doğruca suya atladı. Serpentine sakın görünse de Westbourne Nehri'nden oluşuyordu ve yavaş, sabit bir akıntı Beth'i kıyıdan uzaklaştırıyordu.

Dipten uzaklaşınca Daniel güçlü kulaçlarla Beth'e doğru yüzmeye başladı. Onu yakaladı, ama Beth ağlıyordu ve

Tekmeliyor. Jessie'yi şaşırtan bir şekilde hemen kıyıya dönmedi ama Beth bir kolunun altında yüzmeye devam etti.

Çuvaldaki kedi. Onu bir eliyle tutup Beth'e verdi, o da Daniel tek kolunu kullanabildiği için daha yavaş hareket ederek kıyıya doğru yan adımlarla dönmeye başlarken onu kavradı.

Felçten kurtulan Jessie arabaya doğru koştu ve koltuğun arkasına sıkıştırılmış olan battaniyeyi tekrar kaptı. "Arabayı geri döndür," diye emretti damada. "Hemen Ashton Evi'ne dönmemiz gerekecek."

Daniel'ın Beth'i kucağına aldığı ve ikisinden de su aktığı su kenarına doğru koştu. Bir nehir tanrısına benziyordu, görkemli bir şekilde güçlü ve koruyucuydu. Beth'i göğsüne bastırırken yüzündeki şefkat Jessie'nin yüreğini burktu.

Beth sıırıslıkla olmuş çuvalı tutuyordu. "Kedicik!" diye ağlıyordu. "O kötü adam kediyi boğmaya çalıştı."

Daniel bir doktorun yatıştırıcı ses tonuyla, "Ben bir bakayım," dedi. "Önce seni bir battaniyeye saralım."

Jessie kollarındaki battaniyeyi açtı. "Onu ben alırım."

Daniel Beth'i Jessie'nin kucağına yatırdı, ıslak çuvalı ustalıkla aldı, sonra battaniyenin kıvrımlarını küçük kızın etrafına sardı. Jessie titreyen kızını kendine yaklaştırmak için havanın ne kadar soğuk olduğunu fark etti. "Donuyor olmalısın," dedi Daniel'a.

Omuz silkti. "Ben yaparım." Katlanabilir bir çakı çıkardı ve çuvalı bağlayan ipi kesti. İçinde boğulmuş bir fareye benzeyen yarı yetişkin gri bir tekir vardı.

"Kedicik!" Beth kediye doğru uzandı.

"Bir dakika." Daniel tekiri sol kolunun üzerine uzattı ve birkaç saniye boyunca sırtına hafifçe bastırdı. Bastır, bırak. Bastır, bırak. Küçük kedi su öksürdü ve dehşet içinde etrafına bakmak için başını kaldırdı. Sonra küçük iğneli pençeleriyle Daniel'ın göğsünden omzuna doğru tırmandı ve çılgınca ağladı.

"Zor bir gün geçirdin, değil mi?" diye mırıldandı pahalı, harap paltosunun omzundan çekerken. Keskin rüzgârdan korumak için onu paltosunun altına soktu. Ona doğru sokuldu, sadece küçük çizgili yüzü ve kabarık bıyıkları görünüyordu. Daniel tek parmağıyla başını okşadı.

Beth'in bonesi kaybolmuştu, bu yüzden Jessie kızının ıslak buklelerini öptü. Jessie titrediğini fark etti. Sesini sakın zorlayarak, "Beth, çok cesurdun ama aynı zamanda çok da aptaldın. Sakın ama sakın suya öyle koşma!"

Beth neşeli bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Ama kedicik de ben de iyiyiz."

"Akıntı daha güçlü olsaydı ya da etrafta seni sudan çıkaracak biri olmasaydı boğulabilirdin," dedi Daniel, sesi sertti. "Bir daha böyle aptalca bir şey yapma."

Beth geniş, masum, çıkarıcı gözlerle yukarı baktı. "Hayır, Dandy," dedi ciddiyetle. "Smoky'yi alabilir miyim?"

Kaşları çatıldı. "Dandy?"

"Daniel Baba için," diye açıkladı ellerini küçük kediye uzatırken.

Daniel onun eğlenen bakışlarından bir usta tarafından yönlendirildiğini anladı ama küçük kediye paltosunun altından çıkardı, sakinleştiğinden emin olmak için birkaç kez okşadı ve sonra Beth'in hevesli ellerine bıraktı. "Smoky'yi destek için kolunu altına alarak dikkatlice tut," diye emretti.

Açıkça görüyordu ki Daniel bir çocuğu yavru kediden ayırmaya çalışmanın hem zalimce hem de imkânsız olduğunu görüyordu. Özellikle de çoktan isim verilmiş bir yavru kediden. Jessie, "İkinizi de ısıtmamız ve doyurmamız gerek. Zavallı küçük kedi açlıktan ölüyor gibi görünüyor."

"Ekmeği alabilir." Leydi Lydia da onlara katılmıştı ve ekmek torbasından ciddiyetle bir avuç kırık ekmek kırıntısı çıkardı.

"Çok düşüncelisin," dedi Daniel kırıntıları düz avucuna koyup Dumanlı'nın önünde tutarken. Küçük kedi vahşice onlara daldı. Tercihen ekmek yiyen biri olmayabilirdi ama şu anda alabileceği şeyi alırdı.

Tereddütlü bir ses, "Efendim? Leydi Lydia sizin için araba bornozumuzu getirmemi istedi," dedi. bakıcıydı, elinde koyu yeşil yünlü bir araba battaniyesi vardı.

"Teşekkür ederim." Daniel battaniyeyi açtı ve omuzlarına doladı. "İkiniz de çok nazıksınız. Bu battaniyeyi daha sonra nereye götüreyim?"

"Hambly House, efendim. Mount Caddesi'nde."

Mount Sokağı Ashton Evi'nden çok uzakta değildi. Jessie, "Belki sen ve Beth ileride birlikte oynayabilirsiniz," dedi. "Bu hoşuna gider mi?"

İki kız da "Evet!" diye seslendi.

Daniel bakıcıya kartını verdi. Ham-bly'ler de yakında Londra'dan ayrılacaklardı ama gelecek sezonlar da olacaktı.

"Artık her şeyi hallettiğimize göre eve gitme vakti geldi," diye duyurdu Daniel. "İkinize de iyi günler."

Bekleyen arabalarına dönerlerken Jessie, "Kıyafetlerini mahvetmişsin," dedi.

Daniel omuz silkti. "Kirkland'a beni modaya uygun gösterme çabalarının başarısızlığa mahkum olduğunu söyledim. Beth'i almamı ister misin? Ağırlaşıyor olmalı."

Gerçekten de öyleydi. Dört yaşında olan ve beş yaşına basmak üzere olan Beth'in kucak dolusu ağırlığı vardı. Neyse ki kedi fazla ağırlık yapmıyordu. Jessie kızını Daniel'a teslim etmekten memnundu.

Kendilerini bir aile gibi hissediyorlardı. Jessie geleceğin de böyle sorunsuz devam edeceğine inanabilmeyi diliyordu.

Bölüm 19

George's, Hanover Meydanı, etkileyici bir kiliseydi. Nispeten yeniydi, yüz yıldan daha az bir geçmişi vardı ve altı devasa sütunla desteklenen büyük bir revağı vardı. Daniel bu kilisenin Tanrı'nın yüceliğini mi yoksa hizmet ettiği zengin Mayfair bölgesini mi kutlamak için yapıldığından emin değildi.

Damat tarafı dışarıda arabalarından inerken Kirkland, "Kaçmaya hazır görünüyorsunuz," diye gözlemde bulundu.

Laurel Daniel'ın kolunu okşadı. "Sadece biraz gerginim. Ne de olsa bugün önemli bir gün."

Sadece birkaç haftadır tanıdığı bir kadınla evleneceği bir gün. "Siz ikiniz evlendiğinizde, mutlak bir kesinlik vardı. Keşke ben de öyle olsaydım."

Laurel alaycı bir tavırla, "İnsan gençken ve işlerin yanlış gidebileceği pek çok yolu görmemişken emin olmak kolaydır," dedi. "Daha yaşlı ve bilge olduğun için olasılıkların ve risklerin daha çok farkındasın."

"Ama aynı zamanda ortaya çıkabilecek sorunlarla başa çıkmak için daha hazırlıklısınız." Kirkland Daniel'a araştıran bir bakış attı. "Leydi Kelham'la evlenme konusunda şüpheleriniz varsa, fikrinizi değiştirmek için çok geç değil."

Hayır! "Onunla evlenmek istiyorum," dedi Daniel sert bir sesle. "*Benimle* evlenme konusunda fikrini değiştirmiş olabilir mi diye merak ediyorum." İkinci bir evliliğin, umudun deneyim üzerindeki zaferi olduğu söylenirdi. Peki bu üçüncü evliliği ne yapıyordu?

Laurel, "Görünüşe göre bir daha düşünmemiş," dedi. "Şurada iki Ashton arabası görüyorum, demek ki gelin partisi geldi."

Daniel rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Karşılıklı belirsizlikleri göz önüne alındığında, yeniden evlenmeye hazır olmadığına kolayca karar verebilirdi.

İç mekân hem sade hem de görkemliydi; daha fazla sütun ve yüksekte kemerli bir beşik tonoz tavan vardı. Ölümlüler için oldukça ürkütücüydü. Laurel'in org ve orgcunun bulunduğu batı galerisine baktığını gören Daniel, "Org çalan kişinin sen olmasını mı isterdin?" diye sordu.

Kıkırdadı. "Cazip geldi ama kilisede arkam dönük bir şekilde durmaktansa tek kardeşimin düğününü görmek istiyorum."

O ön sıralardaki küçük konuk grubuna katılırken, Daniel ve Kirkland sunağın önündeki yerlerini aldılar. Orada

belki de iki düzine arkadaşı. Onun tarafındakiler çoğunlukla eski okul arkadaşları ve eşleriydi.

Gordon bile gelmişti, kilisenin arka tarafındaki sıralarında oldukça saygın görünüyordu. Daniel muhtemelen Gordon'dan sağdıç olmasını istemeliydi, çünkü bu görev bekâr bir erkeğe verilmeliydi ve Gordon orada evli olmayan tek eski arkadaşıydı. Ama Kirkland onun en yakın arkadaşıydı ve Gordon muhtemelen bu kadar görünür dehşete düşerdi.

Daha geride tanımadığı bir avuç kadın vardı ama onların düğünleri sevdiklerinden şüpheleniyordu. Bir kilise herkese açık olduğu için, çoğu cemaatin düğün törenlerine düzenli olarak katılan üyeleri vardı, böylece kıyafetlere ve çiçeklere hayran olabilir ve mutlu bir evliliğin şansı hakkında spekülasyon yapabilirlerdi. Bu özel düğün epeyce konuşulmuştu, bu yüzden yabancıları görmek sürpriz değildi.

"Sakin ol," diye mırıldandı Kirkland. "Yakında burada olur."

Daniel alaycı bir ifadeyle, "Kaçması için çok geç değil," diye mırıldandı.

Müzik değişti ve düğün ekibi tören alanına girdi. Işıl ışıl parlayan Beth elinde bir buket çiçekle önden gidiyordu. Söylentilere göre Duman'ı da getirmek istemişti ama annesinin kesin emirleri buna engel olmuştu.

Leydi Julia ve Ashton Düşesi refakatçilerdi. İkisi de çekici kadınlardı. Aslında düşes beau monde'un en büyük güzellerinden biri olarak kabul ediliyordu. Yine de Ashton Dükü'nün kolunda onu takip eden Jessie'nin yanında sönük kalıyorlardı. Elinde bir demet beyaz gül taşıyordu ve kesinlikle İngiltere'nin, hatta muhtemelen dünyanın en güzel kadınıydı. Daniel'ın kalbi merakla çarpıyordu.

Yarı matem rengi olan güvercin grisi, sessiz ve zarif bir elbise giymişti. Bu renk açık tenine çok yakışıyor ve onu ruhani bir şekilde güzel gösteriyordu. Parlak siyah saçları toplanmış ve çiçeklerden oluşan bir şapkayla tutturulmuştu; soluk dantel bir duvak ise elbisesinin eteklerine kadar uzanıyordu.

Kız ona doğru yürürken bakışları kilitlendi. Açık renk gözleri hem endişe hem de kararlılık gösteriyordu. Ortak noktaları olduğunun kanıtı.

Sonra kız onun yanındaydı. Neredeyse onun.

Tören garip bir şekilde bulanıktı, belki de Daniel'ın kendisi de birçok çifti evlendirdiği için. Alışılmadık tek unsur, birbirlerine

Yüzükler. Jessie ona hem Mariah'nın hem de Julia'nın kocalarına yüzük verdiklerini ve eğer sakıncası yoksa bu fikrin hoşuna gittiğini söylemişti. O da aldırmamıştı; bu adil görünüyordu. Kadın onunsa, adam da onun olmuştu.

Bu hazırlık günleri boyunca birbirlerine karşı doğal olmayan bir kibarlık içindeydiler, birçok yönden neredeyse yabancı gibiydiler. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Papaz yuvarlanan bir sesle, "Sizi karı koca ilan ediyorum!" diye mırıldandı.

Bitti. Kefareti ödenmiş bir evlilik. Rahatlamış bir şekilde nefes verdi ve öpmek için elini dudaklarına götürerek fısıltıyla, "Benimle evlendiğiniz için teşekkür ederim leydim," dedi.

Karşılığında gülümsemesi titrekti. "Lordum," dedi saygıyla.

Müzik neşeli bir marşa dönuştü. Jessie onun koluna girdi ve koridorda ilerlemeye başladılar. Aptal gibi gülümsediğinden kuşkulanıyordu. Bu evlilik hayatının en büyük hatası olabilirdi ama umurunda değildi.

Artık karar verilmişti, Jessie rahatlamış ve gülümsüyordu. Davetliler alkışlamak ister gibi görünüyorlardı ve sadece ciddi ortam tarafından kısıtlanmışlardı. Eğer bir evliliğin başarı şansı aile ve arkadaşların iyi niyetiyle değerlendirilebiliyorsa, Daniel ve Jessie sonsuza dek mutlu yaşamalıydı.

Kapıya yakın bir yerde düğünü izleyenlerden biri ayağa kalkmış Jessie'ye bakıyordu. Bir eliyle ağzını kapatmıştı ve gözyaşlarının eşğinde görünüyordu.

Jessie onu görünce koridorda durdu, eli Daniel'ın kolunu bir mengene gibi sıktı. "O kadın," dedi boğuk bir sesle. "İşte!"

Daniel nefesini tuttu. Kadın peçeliydi ama yine de aynı çarpıcı kemik yapısı ve koyu renk saçlarıyla Jessie'nin ablasına benziyordu. Sadece ela gözleri farklıydı. Benzerlik o kadar belirgindi ki akraba olması gerekiyordu.

Onların dikkatini çektiğini görünce yüz ifadesi dehşete dönuştü. Etrafında döndü ve uygunsuz bir aceleyle kilise kapılarına doğru yöneldi.

Kaçışı, kapıda önünü kesmek için hızla sıraların etrafından dolaşan Gordon tarafından kesildi. "Ailenin bir dostu mu?" diye nazikçe sordu.

Bir yemin mırıldandı ve yana doğru kaçmaya çalıştı ama Gordon bileğini yakaladı. "Elbette mutlu çifte iyi dileklerinizi sunmak istersiniz, madam."

Daniel ve Jessie, Gordon ve gizemli kadına ulaşmışlardı ve diğer konuklar da koridorda onları takip ediyordu. Teslim olan kadın onlara doğru döndü. Jessie'den biraz daha kısa ve yuvarlak hatlı olan ve abanoz rengi saçlarının arasında birkaç gümüş rengi saç teli bulunan kadın yine de çarpıcı bir çekiciliğe sahipti.

Jessie boşta kalan eliyle burnundaki sümbülü ezdi. Daniel'in koluna sanki onu dik tutan tek şeymiş gibi tutunarak, bir çocuğun acılı sesiyle, "Anne?" diye fısıldadı.

Bölüm 20

Düğün davetlileri Daniel ve Jessie'nin arkasında birikmeye başlamıştı. Bu onun *annesi* miydi? Gelini solgun ve çökmeye hazır görünürken Daniel, "Madam, Ashton House'daki düğün kahvaltısında bize katılın. Arabamıza binebilirsiniz." Gordon'a baktı. "Umarım siz de kahvaltıya geliyorsunuzdur."

Gordon'un gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım." Yaşlı kadının direnmeyen koluna girdi ve Daniel ile Jessie'yi Ashton House'a götürecek olan dört beyaz atın çektiği gelin arabasına kadar ona eşlik etti.

Gordon onu arabaya bindirdikten sonra nefesinin altından, "Yolculukta size katılabileceğimi sanmıyorum. İlginç olacağı benziyor."

Daniel, Jessie'nin içeri girmesine yardım ederken hoş bir sesle, "Hayatta olmaz," dedi. "Ashton'da görüşürüz." Arabacıya bir göz attı. "Yavaş bir yolculuk olsun lütfen."

"Evet, lordum." Arabacı hoşgörüyüyle gülümsedi.

Daniel arabaya tırmanırken Kirkland ve Ashton'ın diğer konuklarla olağandışı bir şey olmadığını ima eden bir rahatlıkla sohbet ettiklerini gördü. Onlar da en az Gordon kadar meraklıydı, ama suları sakinleştirmek için onlara güvenebilirdi.

Şimdi şeytanın neler çevirdiğini öğrenelim.

Jessie karşıdaki, arkaya bakan koltukta oturan kadına bakmaktan kendini alamıyordu. Kadın peçesini geri çekmişti ve Jessie'ye aynı yoğunlukla bakıyordu. Ağırbaşlı lacivert bir elbise giymişti ve iyi beslenmiş ve bakımlı görünüyordu. Aralarındaki benzerliği inkâr etmek mümkün değildi ama Jessie'nin annesi olacak kadar yaşlı görünmüyordu. Bilinmeyen bir kuzen ya da teyze olabilir miydi?

Araba hareket etmeye başladığında Daniel sakince, "Sanırım benim Romaine olduğumu biliyorsunuz. Ve senin adın ... ?"

Kadın tereddüt etti. "Beni Jane Lester olarak tanırlar," dedi. "Bayan Lester."

Jessie kadının Jane Lester olarak tanındığını söylediğini, aslında adının bu olmadığını fark etti. Jessie kırılgan bir sesle, "Annemin adı Elizabeth'ti," dedi. "O öldü."

"O yaşlı şeytan sana böyle mi söyledi?" Jane Lester başını salladı. "Elizabeth Jane Shelby olarak vaftiz edildim ve küçük bir kızken bana Lizzie derlerdi. Baban bunun onur kırıcı olduğunu düşündüğü için bana hep Elizabeth derdi. Gördüğünüz gibi, oldukça canlıyım." Öne doğru eğildi, gözlerinde yaşlar vardı. "Benim küçük Jessie'm," diye nefes aldı, "bunca yıldan sonra!"

Jessie kendini bir tahta gibi kaskatı hissetti. "Ama benim annem *öldü!* Sen o olmak için çok gençsin."

Jane, "Sen doğduğunda ben sadece on altı yaşındaydım ve ailemizdeki kadınlar görünüşlerini korurlar," diye açıkladı. "Ama ben senin annen sayılırım."

Daniel Jessie'nin sol elini büyük, sıcak tokasıyla kavradı. "Sanırım bize bütün hikâyeyi anlatsanız iyi olur, Bayan Lester. En başından itibaren."

Jane hızlıca, "O zaman kısa bir yolculuk olduğu için hızlıca konuşmam gerekecek," dedi. "Ne kadar geriye gitmemi istiyorsun?"

"Nerelisin sen?" Jessie sordu. "Eğer gerçekten annemsen, benim halkım kim?" Sesi çatallaştı. "Hiçbir yerden gelmedin ve sonra da öldün. Senin hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum!"

Jessie'nin ne kadar tedirgin olduğunu gören Daniel onun elini sıkarak, "Birinin hayat hikâyesini anlatırken, doğduğu yerden başlamak adettendir," diye sordu.

Jane ikisine de sert bir bakış attı. "Siz yalın gerçeği isteyen tiplerdensiniz, değil mi? Pekâlâ, gerçi bazıları hoş değil." Düşünürken bir tutam siyah saçını gözlerinden uzaklaştırdı. Beth de sık sık aynı hareketi yapardı.

"Ben Londra'da doğdum. Annem bir opera kumpanyasının korosundaydı. Şarkı söyler, dans eder ve beyefendileri eğlendirirdi." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Babamın kim olduğunu bilip bilmediğini hiç söylemedi, bu yüzden sana geçmişimden ne kadarını anlatabileceğimin bir sınırı var Jessie. Ne olursa olsun babamın bir beyefendi olduğunu söylemişti."

Jessie zor yutkundu. Tiyatro kanında akıyor olabilir miydi? Çaresiz kaldığında oraya kaçardı. "Eğer bu doğruysa, babamla nasıl tanıştın? O tiyatroyu küçümserdi."

"Gerçekten de öyle. Sahne arkasında elimden geldiğince yardım ederek büyüdüm. Kostümleri onarır, temizlik yapar, ne gerekiyorsa yapardım. Opera korosunda çalışacak kadar iyi bir dansçı değildim. Annem öldüğünde sadece on beş yaşındaydım ve bana ne olacağı konusunda çok korkuyordum."

Kız sustuğunda Daniel, "Senin görünüşündeki kadınlar genellikle hayatta kalmanın bir yolunu bulabilirler," dedi.

Ona kaşlarını çattı. "Fahişe olmak gibi bir niyetim yoktu ama zengin bir adamın metresi olma teklifini kabul etmek zorunda kalacaktım gibi görünüyordu. Sonra Peder Cassius Braxton çıkageldi."

Jessie'nin babası. "Bir opera binasında ne işi vardı?" diye sordu.

Jane kuru bir sesle, "Bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu teyit etmek istedi," dedi. "Tam olarak emin olmak için kızları daracık kostümleri içinde yakından görmesi gerekiyordu, bu yüzden yeşil odaya geldi. Beni orada opera sanatçılarınin olarak gördü. Düzgün giyindiğim için kurtarılması gereken bir masum olduğuma karar verdi."

Daniel sordu, "Öyle ?"

"Masumiyeti nasıl tanımladığınıza bağlı. On dört yaşımdayken bir sarhoş beni kuliste yakaladı ve kaçamadım. Braxton bakire olmadığım için beni asla affetmedi." Ağzı buruştu. "Ruhumu kurtarmak istediğini iddia etti ama aslında istediği eteklerimi savurmak ve benimle dalga geçmekti. Birkaç kez hayır dedikten sonra bana evlenme teklif etti."

"Neden böyle korkunç bir adamı kabul ettin ki?" Jessie patladı. "Kadınlardan, zevkten ve sefil olmayan her şeyden nefret ederdi!"

Jane iç çekti. "O zamanlar o kadar da kötü değildi. Bir kere çok yakışıklıydı. Ama aynı zamanda *evlenmek* istiyordu. Bunun benim gibi bir kıza ne kadar iyi geldiğini hayal edebiliyor musunuz? Yoksulluk ve utanç dolu bir hayatla yüzleşen bir piç? Eğitimliydi, iyi bağlantıları ve parası vardı. Yeşil odada dinleyerek nasıl düzgün konuşulacağını öğrenmişim, bu yüzden evlendikten sonra beni iyi doğmuş bir yetim olarak tanıttı ve Pulham'a götürdü."

"Londra'dan bir köye gitmek zor olmalı," diye gözlemledi Daniel.

"Şaka yapmıyorsun, ördeler," dedi Jane, aksanı kasıtlı olarak Cockney aksanıydı. Düzgün İngilizceye dönerek devam etti, "Ama yeterince yemek, güzel bir ev ve giysiler karşılığında sıkılmaya razıydım. Pulham'da yaşamak o kadar da kötü değildi. Arka koridorlarda sarhoşlardan kaçmak zorunda kalmıyordum. Bazı kadınlar beni bir papaz karısı için çok genç ve çok güzel olmakla eleştirdiler ama ben rolümü o kadar iyi oynadım ki cemaattekilerin çoğu bana iyi davrandı."

Jessie artık Jane'in annesi olduğundan kuşku duymuyordu. Hiçbir sahtekâr Braxton ailesiyle ilgili bu kadar çok şey bilemezdi. "Sen on altı yaşında olduğuna göre ben çok erken doğmuş olmalıyım."

Jane başını salladı, yüzü yumuşadı. "Öyleydin ve sana sahip olduktan sonra Jessie, her şeye değdi. Bahçede yaptığımız yürüyüşleri hatırlıyor musun? Ya da

giysilerimle oynadığın zamanki gibi mi?"

Jessie'nin yüzü gerildi. "Hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Sonra sen gittin ve babam öldüğünü söyledi. Bana yeni kazılmış bir mezarı gösterdi ve senin olduğunu söyledi. Çok geçmeden eski hemşiremi kovdu ve Chillingham'daki kiliseye taşındık ve bir daha senden hiç bahsetmedi."

"Çok genç olduğun için sana herhangi bir yeni mezarı gösterebilirdi," dedi Daniel.

Jessie ağlamış ve ham toprağın üzerine çiçekler bırakmıştı. Burayı her kim işgal ettiyse, sahte bahanelerle çiçekleri umursamadığını umuyordu. "Babamı terk etmeye nasıl geldin?"

"Braxton'ı terk etmedim. O beni kovdu," dedi Jane acı acı. "Onu ölümcül bir günaha sürüklemeye kararlı aşağılık bir fahişe olduğumu söyledi."

Jessie kaşlarını çatı. "Bununla ne demek istedi?"

"Karı kocanın Şabat'ta, kilise tatillerinde ya da bir kadının kursları olduğunda ayrı kalması gerektiğine dair tuhaf fikirleri vardı. Ama benden uzak duramıyordu ve bunun *benim* suçum olduğunu iddia ediyordu!" Jane

Daniel'a ters ters baktı. "Senin bir papaz olduğunu söylüyorlar. Böyle bir saçmalığa inanıyor musun?" "Hayır, ama inanan erkekler . Bir kadını

arzulamak, onun üzerinde gücü olduğunu kabul etmek demektir," diye yanıtladı Daniel. "Böyle erkekler kadınları hor görürler çünkü

bu güçten korkun."

Jane şiddetle başını salladı. "O Braxton'dı. Şehvetine yenik düşer, sonra da onu baştan çıkardığım için böğürür ve beni döverdi. Bir gece beni papaz evinden at kırbaçıyla kovana ve bir daha görürse öldürmekle tehdit edene kadar öfkesi daha da arttı."

Jessie elini ağzına bastırdı. "Korkunç bir öfkesi vardı," dedi çiğ bir fısıltıyla. "Korkunç biriydi."

"Seni yanıma almayı o kadar çok istedim ki Jessie, ama o evi kilitli ve korumalı tuttu. Ve ben ondan çok korkuyordum." Jane'in sesi titredi. "Köydeki bir arkadaşıma sığındım. Bana birkaç giysi ve Londra'ya gitmeme yetecek kadar para verdi. Oraya vardığımda, Richmond'da bir hanımefendiye refakatçi olarak iş bulmak için sahte referanslar aldım."

"Böyle bir pozisyona gelebilme şaşırdım," dedi Daniel. "Birçok kadın evde çekici bir genç kadının sorun yaratacağını düşünür."

Jane sırtı, çok genç görünüyordu. "Genellikle bu doğrudur, ama bu özel hanım, Bayan Lester, zengin bir tüccarın dul eşiydi ve oğlunu uzun süre çalışmayı bırakmaya teşvik edecek genç bir kadın istiyordu.

evlenecek kadar. Yeterince kibar olduğuma karar verdikten sonra beni oğlunun yoluna koydu. Şimdi benim kayınvalidem ve oğluna bir eş bulduğu için çok memnun."

Ve böylece Bayan Braxton, Bayan Lester oldu. Hayatta kalmak için gerekeni yapmış dirençli bir kadındı. Jessie de aynısını yapmıştı. Aslında yaşamları arasında ürkütücü benzerlikler vardı.

"Şimdi bana inanıyor musun Jessie?" Jane yaramazca gülümsedi. "Sana kocandan başka kimsenin, hatta belki onun bile görmemesi gereken bir doğum lekenden söz edebilirim. Küçük bir kalbe benzediğini düşünmüştüm. Sen benim küçük sevgilimdin."

Jessie Jane'neden bahsettiğini bilmiyordu ama vücudunun hiç görmediği kısımları vardı. "Babamın bana Jezebel adını vermesine neden izin verdin?"

Jane özür dileyerek, "Güzel bir isim olduğunu düşünmüştüm, oldukça büyük," dedi. "O zamanlar hiç Kutsal Kitap dersi almamıştım, bu yüzden Jezebel'in kötü bir kadın olduğunu bilmiyordum. Bu Braxton'ın şaka anlayışıydı, domuz." Bir an için onun daha derin, daha sert bir tarafı göründü. Zalim koşullarda hayatta kalmasını sağlayan yanı.

Jessie geçmişi tarafından hırpalanmış bir halde gözlerini kapadı. Yarım kalmış bir iş için duyduğu pişmanlıkla karışık tuhaf bir rahatlama hissetti. Bazen babasının evine dönüp onunla öfkesi ve hatalarıyla yüzleşmeyi hayal ederdi. "Yani babam öldü ve annem yaşıyor."

Jane tedirgin bir şekilde, "Sanırım ölmüş olmalı, ama emin değilim," diye itiraf etti.

Daniel'ın bakışları delici bir hal aldı. "Yani iki eşli bir evlilik yaptınız."

"Braxton onun karısı olmadığımı haykırdı!" Jane meydan okurcasına söyledi. "Ben onun karısı değilsem, o da benim kocam değildi, öyle mi?"

"Çok pragmatik," diye mırıldandı Daniel.

Jane kaşlarını çattı. "Ve sen benim cehennemde yanacağımı düşünüyorsun. Belki öyle, ama dünyada cehennemde olduğumu biliyorum."

Daniel sakın bir sesle, "Ebedi adaletle Tanrı karar verir, ben değil," dedi. "Ama Bay Braxton hayattaysa ve senin başka bir koca aldığını öğrenirse, ortalık karışır."

"Asla öğrenemeyecek," dedi Jane kararlılıkla. "Bayan Lester'a beni işe aldığında dul olduğumu söyledim. George'um hiçbir zaman farklı bir şey bilmedi."

"Jessie'yi bulduğuna göre şimdi ona nasıl açıklayacaksın?" Daniel sordu.

Jane oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "George iyi bir adam, ama her şeyi doğru ve düzgün yapmaya alışkın. Geçmişimi bilmek hoşuna gitmez ve sen de bunu ona söylersen aptallık etmiş olursun. Beni evden atarsa büyük kızımın yaşamak zorunda kalırım, o yüzden bu konuda hiçbir şey bilmemesi daha iyi, değil mi?"

"Kocanızın peşine düşüp ona karısının karmaşık bir geçmişi olduğunu söylemek benim görevim değil," dedi Daniel. "Jessie'ye gücünü ve direncini siz verdiniz ve bunun için teşekkür etmeliyim. Ama kocanız onu tanımazsa kızınızla nasıl bir ilişkiniz olabilir?"

Jane daha da rahatsız görünüyordu. "Sen şehirdeyken ara sıra ziyaret edebilirim. O asla bilmek zorunda kalmayacak."

Daniel'ın eli Jessie'ninkini sıkıca kavradı. "Bu kulağa sınırlı ve tatmin edici gelmiyor."

Jessie onun elini sıktı, kirli aile geçmişini bu kadar iyi kabul etmesinden memnundu ama Jane'in söylediği başka bir şeye takıldı. "En büyük kızın olduğumu söyledin. Başka çocukların var mı?"

"Oh, evet," dedi Jane gururla. "İki oğlan, iki kız, en küçüğü de liderlik dizilerinden yeni çıktı. Tanrı'nın hediyeleri, sanırım beni affetmiş olmalı."

Jessie için bir başka büyük şoktu bu. Dört üvey erkek ve kız kardeş. Bu konuda ne hissettiğini bilemeyecek kadar uyumuştular. "Bir gün onlarla tanışmak isterim."

"Hayır!" Jane başını sertçe salladı. "George bir kızımın varlığını gizlediğimi öğrenirse çok kızar. İyi olmana sevindim ama şimdi konuştuklarımıza bakılırsa gerçek hayatımda sana yer yok."

Jessie şaşkınlık ve öfkeyle ona baktı. "O zaman neden beni yalnız bırakmadın? Beni nasıl buldun? Neden düğünüme geldin?"

"Seni Bond Caddesi'nde iki kadınla birlikte alışveriş yaparken gördüm ve benim kızım olduğunu anladım. Çocuklarım arasında bana bu kadar çok benzeyen tek kişi sensin. Kim olduğunu öğrendim. Romaine'in teklifini kabul ettiğinde çok konuşuldu. Seni ve güzel torunumu görmek istedim, bu yüzden kiliseye gittim. Herkes kiliseye gidebilir," dedi Jane savunmacı bir tavırla. "O arkadaşın beni köşeye sıkıştırmasaydı törenden sonra sıvışıp giderdim! Asla bilemezdin."

Jessie kendisine hayatını vermiş olan kadına baktı. "Belki de yapmasaydım daha iyi olurdu."

Jane'in ağızı gerildi. "Belki öyle, ama o at ahırını terk etti." Pencereden dışarı baktı. "Arabayı durdur. Ashton Evi'nin hemen dışındayız, o yüzden buradan çıkmam gerek."

Daniel sessizce şoföre işaret etti ve araba gürültüyle durdu. İfadesi yumuşayan Jane öne doğru eğildi ve Jessie'nin eline dokundu. "Mutlu ol, küçük tatlım." Peçesini yüzüne çekti, kapıyı açtı ve yere atladı, sonra hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı.

Jessie onun ardından bakakaldı. "Halüsinasyon görmüyorum, değil mi? Bu gerçekten oldu mu?"

Daniel kapıyı çekti, sonra arabacıya Ashton Evi'nin kapılarından geçmesini işaret etti. "Gerçekten de öyle." Bir kolunu onun omuzlarına dolayarak rahatlatıcı bir şekilde kucakladı. "Eğer düğün kahvaltısında oturmak istemiyorsan, konuklarımıza kendini iyi hissetmediğini söyleyebilirim. Çok fazla heyecan var."

Yüzünü onun omzuna gömdü ve titremesini durdurmak için kendine emir verdi. "Kendi düğün kutlamamı kaçırmak çok tuhaf olurdu," dedi sesi boğuklaşarak. "İyi olacağım." Ne de olsa iyi bir oyuncu olmayı öğrenmişti.

"Milton Malikanesi'ne gitmek üzere hemen yola çıkacağız," dedi. "Herkes nedenini bildiğini varsayacaktır."

Buna biraz güldü. "O zamana kadar annemle tanışmanın şokunu atlatmış olmalıydım. Ama şimdi babamın ölü mü yoksa sağ mı olduğunu merak ediyorum." Kısa süreli neşesi kayboldu. "Evden kaçtığımdan beri onu düşünmemek için elimden geleni yaptım. Özür dilerim Daniel. Geçmişim sandığımdan da tuhafmış."

Derin bir sıcaklıkla gülümsedi ve parmak uçlarını kızın yanağına dokundurdu. "Hayat seninle asla sıkıcı olmayacak, canım."

Yanağını onun eline yasladı ve Daniel gibi bir adam bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Şimdi Daniel'ın onunla evlendiğine pişman olmamasını sağlamak onun göreviydi.

Bölüm 21

Ashton House'da düzenlenen tüm etkinlikler gibi düğün kahvaltısı da muhteşemdi. Güzel yiyecek ve içecekleri kadeh kaldırmalar, şakalar ve büyük bir iyi niyet izledi. Beth kutlamaya küçük kedisi Smoky'yi kurdeleli bir sepetin içinde taşıyarak katıldı. Kedi pek memnun görünmüyordu ama düzenli olarak verilen yiyecekler ve kurdelelerin tadını çıkarma fırsatı onu yatıştırdı.

Daniel, Jessie'nin öldüğünü sandığı annesiyle karşılaşmanın şokuna rağmen bu kadar nezaketle ilgi odağı olmasından etkilenmişti. Ama ayağa kalkıp ayrılacaklarını duyurduğunda Jessie'nin gözlerinde minnettarlık gördü.

Jessie Beth'e sarılarak veda etti: "Yakında seni Ralston Abbey'den almaya geleceğiz, küçük ispinoz. Düşes için uslu durduğundan emin ol!"

"Öyle yapacağım," dedi Beth umursamazca. "Smoky de uslu duracak!"

Mariah kıkırdadı ve Beth'in buklelerini okşadı. "İyi vakit geçireceğiz. Onu geri almak için acele etmeye gerek yok."

Jessie Mariah, Julia ve Laurel'e sarılırken Daniel arkadaşlarıyla tokalaştı ve kız kardeşine sarıldı. "Mutlu ol Daniel," diye fısıldadı Laurel. "Bizim kadar mutlu ol."

Bu evliliğin çok daha sarsıcı bir temel üzerine inşa edildiğini bilmesini istemediği için gülümsedi. "Denerim ama seni ve Kirkland'ı birlikte gördükten sonra bunun mümkün olduğundan emin değilim."

Yaramazca sıırttı. "Muhtemelen hayır, ama dene."

Jessie Daniel'ın koluna girdi ve iyi dilekler yağmuru altında ayrıldılar. Onları Milton Malikânesi'ne götürecek olan lüks arabaya yerleşirken Jessie,

"Haklıymışsın. Beth ayrılığımıza daha az üzülüyor!"

Daniel onun soluna otururken güldü. "Çok uyumlu bir genç bayan." Bunun Jessie'nin ailesinden gelen bir özellik olduğunu gözlemlemişti.

İçindeki gerilim sarmalı çözülmeye başladı. Sonunda zarif geliniyle yalnız kalmıştı. Ona Gordon'u Rahip Cassius Braxton'ı araştırması ve adamın ölü mü diri mi olduğunu öğrenmesi için görevlendirdiğini söylemeli miydi?

Hayır, bu sonuçlar çıkana kadar bekleyebilirdi. Jessie'nin düğün gününde daha fazla dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Ya da düğün gecesinde.

Araba hafif bir sallanma hareketiyle kapılardan caddeye çıkarken Jessie rahat bir nefes alarak derin döşemeli koltukta gevşedi. "Bizi çıkardığınız için teşekkür ederim. Neredeyse tüm nazik olma yeteneğimi kullanmıştım."

Daniel gülümsedi. "Hâlâ çekiciydin ama alışılmadık derecede yorucu bir düğün günü geçirdin. Şimdi rahatlama zamanı."

"Evlenmek, iki eşli ölü annemle tanışmakla kıyaslandığında kolaydı." Jessie sözlerini hafifletmeye çalıştı ama başaramadığından kuşkulandı. "Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama onun yerinde olsaydım çocuğumu *asla* terk etmezdim." Beth'i terk etme düşüncesi bile onu hasta hissettiriyordu.

Daniel, "Hayır, kızınızı geri almanın bir yolunu bulurdunuz," diye onayladı. "Ona ulaşmak için papaz evini yakmak zorunda kalsan bile. Ama annen hiçbir kaynağı olmayan zor bir durumdaydı. Yaptığı seçimler çaresizlikten kaynaklanıyordu."

Jessie kısık bir sesle, "Sen benden daha naziksin," dedi. "Aklım söylediklerine katılmıyor değil, ama kalbim beni terk ettiği, yasadışı bir evlilik yaptığı ve daha fazla çocuk sahibi olduğu için ağlıyor, böylece ben Artık bir önemim yok." Acısını gizlemek için gözlerini sıkıca kapattı. "Beni sadece hayatında yerim olmadığına karar vermek için aradı."

Daniel onun elini tuttu, sakın sıcaklığı onun içine akıyordu. "Sahip olduklarını kaybetmekten korkuyor. George Lester evliliğinin iki eşli olduğunu ve çocuklarının gayrimeşru olduğunu öğrenirse kaybedebilir de. Ama Braxton ölürse ve bu korku ortadan kalkarsa, seni tekrar görmek isteyecektir."

Jessie içini çekti. "Bugün merakını giderdi ve bu kadarı yeterli." "Bir gün çocuklarımız olursa Beth'i daha az mı seveceksin?"

Jessie ona baktı. "Saçmalama. Beth doğduğundan beri kalbimin sahibi oldu. Başka çocuklarımın olması bunu değiştirmeyecek."

Cevap vermedi ama kaşları soruyla kalktı. Kadın alaycı bir şekilde gülümsedi. "Demek istediğinizi anlıyorum. Ama annem yirmi yılı aşkın süredir bensiz idare ediyor."

"İstediği için değil. Beth'i de unutma. Bir büyükanne ona nasıl karşı koyabilir ki?" Gülümsedi. "Ben kesinlikle edemem."

Beth'i düşünmek rahatlatıcıydı. "Bir annenin kalbine giden yolu biliyorsun."

"Annenizin kalbinde eşit derecede yer alıyorsunuz. Yıllarca senin kaybın için ağladığına dair istediğin kadar bahse girerim. Şimdi seni bulduğuna göre

Seni hayatına dahil etmenin en iyi yolunu bulmak için zamana ihtiyacı var," dedi Daniel. "Yasal olarak evli olduklarını düşünen bir adama yaşayan bir kocayı açıklamak imkansız olurdu, ama baban öldüyse, ilk çocuğunu nasıl kaybettiğini açıklamak için mutlaka bir hikaye bulabilir."

Jessie bunu düşündü, dikkatinin dağılmasına minnettar oldu. "Aslında bu kolay. İlk kocası doğum zamanı yaklaşırken ölmüş. Çılgına dönmüş, erken doğum yapmış ve doğum sıtmasından neredeyse ölüyormuş. İyileştiğinde çocuğu ölmüş ve kayınvalidesi üzülerək bebeğin öldüğünü çünkü hain kadının bebeği kendisi için istediğini söylemiş. Böylece Jane dul ve çocuksuz kaldığını düşünerek uzaklara gitti ve sonunda yaşlı Bayan Lester'ın yanında iş buldu ve George hikayenin geri kalanını biliyor."

Daniel gözlerini kırptırdı. "Bu işte çok iyisin."

Ağzı buruştu. "Yalan söylemekten mi bahsediyorsun? Babamın dizinin dibinde öğrendim. Ondan o kadar korkuyordum ki, gerçeği söylemekten hep kaçtım çünkü neyin onu öfkeliendireceğini bilmiyordum. Gerçek, riske atılamayacak kadar kırılgan ve değerliydi. Philip'le birlikte gerçeği söyleyebileceğime ve vurulma riskini göze almayacağıma güvenmeyi öğrendim ve şimdi mümkün olan her durumda dürüstlüğü tercih ediyorum. Ama güvenlik için yalan söyleme içgüdüğü hala var."

"Sevgili kızım!" dedi usulca. "Tahmin ettiğimden çok daha fazla şeye katlanmak zorunda kalmışsın."

Gözlerindeki anlayış hem dokunaklı hem de sinir bozucuydu. Hiç kimse onu bu kadar iyi anlamamıştı, karanlığı anlayamayacak kadar nazik bir ruha sahip olan Philip bile.

Bakışlarını indirdi ve kendini toparlarken eldivenlerini çıkardı. Bugün onun düğün günüydü ve geçmişi hakkında sızlanmak Daniel'a haksızlıktı. "Şansım çok yaver gitti. Benimle evlendiğin için teşekkür ederim, Daniel."

"Ve *benimle* evlendiğin için sana teşekkür ederim." Gülümsemesi derinlerden geliyordu. "Nihayet tam bir saygınlık içinde birlikte olabiliriz."

Yeni kocasını inceledi. Yalın bir gücü ve ustalığı vardı ve sakinliği annesiyle olan görüşmesinin tam bir felakete dönüşmesini engellemişti.

Bu gece aynı yatağı paylaşacaklardı. Bu düşünce sarhoş ediciydi ama şaşırtıcı derecede de korkutucuydu. Bunu itiraf etmesi gerektiğini düşünerek, "Sonunda bir yatağı paylaşmayı dört gözle bekliyorum, ama on yedi yaşında gergin bir bakire olsaydım daha kolay olabilirdi. O zaman düğün gecemizde seni memnun edemezsem bir bahanem olurdu."

"Jessie." Bakışları sabitti. "Ne Roma ne de evlilik bir günde kurulmaz. Birbirimizi en iyi şekilde nasıl memnun edeceğimizi öğrenmek zaman alacak ama aramızda yadsınamaz bir çekim var ve ikimiz de aklı başında yetişkinleriz. Üstesinden geleceğiz."

Bakışları kilitlendi ve dünyanın geri kalanı yok oldu. Bugünden itibaren Daniel resmen onun hayatındaki en önemli adamdı. Ve bireysel olarak ne kadar özel şüpheleri olursa olsun, bir çift olarak güçlü bir karşılıklı arzuyla birbirlerine bağlıydılar.

Birbirlerine baktıklarında arabadaki atmosfer daha da yoğunlaştı. Hâlâ onun bakışlarını tutan kadın elini kaldırdı ve aracın kendi tarafındaki pencerenin perdelerini çekti. O da aynısını kendi tarafında yaptı ve arabayı alacakaranlığın gizemine gömdü. Güçlü yüz hatlarıyla bir Yunan tanrısı gibi efsanevi görünüyordu.

Adamın onu öpeceğini umdu ama onun yerine çiçekli başlığını dikkatle çözdü. "Seni ilk gördüğümde, hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm." Neredeyse topuklarına kadar inen duvaktan çiçek halkasını kurtardı ve karşı koltuğa bıraktı. "Artık dünyanın en güzel kadını olduğunu *biliyorum*. Işıltılı ve büyüleyici."

Adamın sözleri büyüleyiciydi ama kadın kararsızca, "Güzel olarak görülmek iyidir ama umarım hepsi bu değildir, çünkü güzellik kaybolur," dedi.

Daniel'in elleri durdu ve cevap vermeden önce uzun süre onun yüzünü inceledi. "Sokaklarda erkekleri durduracak kadar güzelsin. Bunun olduğunu gördüm," dedi, her sözcüğü özenle seçerek. "Ama başka güzel kadınlarla da tanıştım. Ashton Düşesi yeryüzüne inmiş gülen bir melek gibi ama beni asla sizin kadar etkilemedi. Sizde güç, kırılganlık ve zor deneyimlerin getirdiği bilgelik var. Bunlar olmasaydı, sadece güzel olurdunuz, tıpkı büyük bir heykelin güzel olduğu gibi. Hayran olunacak ve unutulmayacak bir kadın. Sen, Jezebel Elizabeth Braxton Trevane Kelham Herbert, unutulmazsın."

Gözyaşlarının eşiğinde dudağını ısırды. "Senden güven verici bir çiçek istemiştım ve sen bana büyüleyici bir buket verdin. Teşekkür ederim, Daniel. Sözlerini asla unutmayacağım."

Cevap gülümsemesi utangaçtı. "Bu iyi, çünkü bir daha o kadar güzel konuşabileceğimden emin değilim. Ama düğün günümüzden daha iyi ne olabilir ki?" Saçlarına döndü, hassas bir hassasiyetle tokaları çıkardı.

Adam saçlarını resmi şeklinden kurtarıırken dikkati dağılmış bir , adamın becerikli ve güçlü cerrah elleri olduğunu düşündü. Her bir toka, koyu renkli, ağır bir sarmalı serbest bırakıyordu.

Saçları omuzlarına dökülerek aralarındaki yakınlık hissini artırdı.

"Tanıştığımızdan beri saçlarını görmek istiyordum. Vahşi ipek gibi," diye mırıldandı bir avuç saç telini göğsünün üzerinde yumuşakça okşarken. Kat kat kumaşlar ve korseler arasında bile, bu hafif dokunuş göğüs uçlarının gerilmesine neden oldu.

Son iğneyi de çıkardıktan sonra parmak uçlarıyla kafa derisine hafifçe masaj yapmaya başladı. Bir kedi gibi mırlamak istiyordu. "Bu *harika bir his*. Başımın bu kadar zevk alabileceğini bilmiyordum."

"Vücudun çoğu bölgesi dokunulmaktan hoşlanır ve birbirimizin en sevdiği yerleri keşfetmek için koca bir haftamız var. Uygulamalı anatomi dersleri." Parmak ucuyla kulağının kıvrımını takip ederek gösterdi. Bu his o kadar lezzetliydi ki kızın ayak parmakları kıvrıldı.

"Kulağa ne kadar da akademik geliyor," dedi nefes nefese. "Yeni şeyler öğrenmekten her zaman keyif almışımdır."

Ona doğru eğildi ve ceketinin altından güçlü gövdesini okşadı. Nefesi hızlanıyordu ve oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Milton Malikânesi'ne ne kadar kaldı?"

"Bana söylenene göre bir saatten biraz fazla. Ne yazık ki yolun yarısından daha az yolumuz var." Başını eğdi ve kadının boğazı ile omzu arasındaki hassas birleşim noktasını yaradı.

Sıcak arzu doğrudan beline vurdu. "Ciddi bir öpüşme için yeterince zaman var." Yüzünü kaldırdı ve kendi dudaklarıyla onun dudaklarını buldu. Bir öpücük için can atıyordu ama bunun yerine bir ateş fırtınasını tetikledi.

"Jessie." Daniel ona hızlı, ağzı açık bir şehvetle karşılık verdi. "Yüce Tanrım, *Jessie!*"

Şimdiye kadar dokunuşlarında ve keşiflerinde nazik davranmıştı ama artık değil. Kontrolü dağıldıkça, bu şiddetli arzunun her zaman onun bir parçası olduğunu, sakın yüzeyinin altında güçlü bir akım olduğunu fark etti. Bu yoğunluğu her zaman hissetmişti; bu onun çekiciliğinin bir parçasıydı. Şimdi adam onun çırasına alev olmuştu ve kadın paramparça olarak ateşe dönmüştü.

Bir kolu onu kendine yakın tutarken, diğer eli vücudunu okşuyor, yoğuruyor ve her bir lifini ısıtıyordu. Omzundan göğsüne, kaburgalarının üzerinden sıyrılıyor, kalçasını yuvarlıyor, bacağından dizine kadar okşuyordu. Etek ucunu çekiştirdi ve sıcak avucu ipek çorabının üzerinden yukarıya, hassas iç uyluğuna doğru süzüldü.

Keşfeden parmakları onun nemli, gizli kıvrımlarına ilk dokunduğunda boğuk bir çığlığa dönüşen bir nefes verdi. Duygular neredeyse

dayanılmaz derecede tahrik ediciydi ve bacaklarını ayırarak adamın daha da derine inmesine izin verdi.

Çılgınca bir güçle onun sırtını tırmaladı. Onunla birleşmek, kendini ona gömmek istiyordu. Onun da kendisini kendisine gömmesini istiyordu. Sağ eli, resmi kıyafetinden kurtulmak için kendini zorlayan şiddetli ereksiyona doğru hareket etti.

Kadın sıkı ve adam inledi, derinden gelen ses kadının kalan kısıtlama parçalarını da eritti. Pantolonunun paçasını açmak için sabırsızlanan kadın, kumaşı çekiştirdi. İplikler ve düğmeler koparak arabanın zemininde takırdadı.

İstekli eli, ısınmış erkek etinin ipeksi gücünün üzerine kapandı. Adam elinin altında sarsıldı ve nefes almak için çaresizmiş gibi tekrar inledi.

Aceleyle, akılsızca, kendini koltuktan kaldırdı ve sağ bacağına onun üzerinde salladı, kucağına binerken denge için omuzlarını yakaladı. Sonra kendini alçalttı, bir eliyle onları birbirine yönlendirdi. Tek bir yumuşak hareketle birleştiler. Kilit ve anahtar, erkek ve dişi, mükemmel bir şekilde çiftleştiler.

Adam içinde zonklarken şehvetli bir ihtiyaçla inledi. Daniel nefesini tuttu ve kalçalarını yukarı doğru iterken onu sertçe kendine doğru bastırdı. Kontrolden çıkmış bir şekilde titriyor, serbest kalırken tekrar tekrar ona doğru itiyordu. Daniel son bir kez onun içine daldı, sonra hareketsiz kaldı, nefesi kesilmişti.

Birbirlerine o kadar sıkı kenetlenmişlerdi ki, onun nabzını kendi nabzından ayırt edemiyordu. Derisinin yüzüldüğünü hissediyordu, o kadar yoğun bir şekilde canlı ve hassastı ki buna zorlukla dayanabiliyordu.

Yanağını onunkine yasladı ve onun nefes almak için çırpınışını, "Bir yatak için beklemeyi planlamıştım," diye hayıflanarak mırıldandığında çenesinin hareketini hissetti.

Yakaladığı kahkaha onu kendine getirdi. Bir yolcu otobüsündeydiler, evlilikleri düşündüklerinden çok daha kısa sürede tamamlanmıştı. "En azından artık yasalız. Karı koca, tam olarak yatağa girmesek de evlendik."

Kucaklaması hafifledi. "Umarım bu araba yolculuğunun sonunda bizi bekleyen bir yatak vardır. Neredeyse Milton Malikânesi'ne varmış olmalıyız."

"Sanırım." Onun kucağına yerleşirken kemiksiz bir memnuniyetle nefes verdi. "Birbirimizi memnun etmeyi öğrenmenin zaman alacağını söylemiştin ama hiç zaman almadı."

"Seni memnun ediyor muyum, Jessie?"

Şaşırtıcı bir şekilde, sesinde bir belirsizlik notası vardı. Belki de arabada çiftleşme konusunda deneyimsizdi. O da öyleydi ama az önce olanlara bakılırsa, bunu aşk hayatlarının kalıcı bir parçası haline getirmeye hazırdı. "Gerçekten öyle. Bir daha asla hareket edemeyebilirim. Çok uzun zaman oldu. . .

." Memnuniyetle mırıldandı. "Ne kadar oldu?" diye sordu.

Bazı mahremiyetler paylaşılamayacak kadar kişiseldi ama bunu açıklamakta bir sakınca görmüyordu. "Philip benden neredeyse elli yaş büyüktü. Evlendiğimizde bazı çevrelerde büyük bir skandal oldu. Ama birbirimize gerçekten değer veriyorduk ve onun için bu ikinci bir bahardı. Uzun ve mutlu bir evliliği olmuştu ve bir eşin nasıl memnun edileceğini biliyordu. Aramızda öyle bir tatlılık vardı ki."

Daniel yumuşak bir sesle, "İkiniz için de bir lütuf ve Beth'i doğuran bir lütuf," dedi.

"Hayatımın en büyük nimeti." Biraz iç çekti. "Ama o çok daha yaşlıydı. Tatlılık hiç solmadı ama bahar zamanı soldu."

"Mevsimlerle ilgili güzel bir şey de tekrar tekrar gelmeleridir." Eli kadının sırtını okşadı. "Ve tüm mevsimler kendi tarzlarında güzeldir."

Gözleri kapanırken kendi kendine gülümsedi. Yakında hareket etmesi gerekecekti ve onlar da kıyafetlerini düzelterek daha az ahlaksız görünmeye çalışacaklardı.

Sonra bir haftalığına Milton Malikânesi'ne yerleşebilir ve hayatlarının yeni bir dönemini kutlayabilirlerdi.

Bölüm 22

Milton Malikânesi Palladyan tarzı dingin orantılı bir binaydı ve araba ağaçlarla çevrili yol boyunca yaklaştıkça Jessie yapıya daha çok hayran oluyordu. Arabaları porte cochere'in altında durduğunda, "Ne güzel bir ev!" dedi. "Bahçeler de çok güzel görünüyor. Kirkland'ların tam zamanlı olarak burada yaşamamalarına şaşırdım."

"Kirkland'ın sık sık Londra'da olması gerekiyor ama ikisi de taşranın huzurunu ve sessizliğini seviyor. Asıl mülkü İskoçya'da olduğu için burayı uygun bir sığınak olarak satın aldı," diye açıkladı Daniel arabadan yardım ederken. "Ben ziyaret etmedim ama kız kardeşim buranın tüm modern kolaylıkların eklendiği bir mücevher kutusu olduğunu söylüyor."

Merdivenlerden çıkarken Jessie onun koluna girdi. "Balayı için mükemmel. Rahatlamaya çok hazırım."

Daniel ona özel bir gülümseme verdi ve o da Daniel'in sonunda paylaşacakları yatağı düşündüğünü biliyordu. Bu rahatlatıcı olmayabilirdi ama kesinlikle canlandırıcı olacaktı.

Genç ama son derece ağırbaşlı bir uşak onları selamlayarak evin içine aldı. İki katlı fuaye, krem ve açık mavinin huzur verici tonlarıyla dekore edilmişti ve muhteşem bir merdivenle üst kata çıkılıyordu.

"Lord Romaine. Leydi Romaine. Milton Malikanesi'ne hoş geldiniz. Ben Martin." Oldukça dağınık görünümlerine göz kırpacak kadar bile tepki vermedi. "Personel ve ben her türlü ihtiyacınızı karşılamaktan mutluluk duyarız."

Jessie hemen, "Banyo," dedi.

"Ben de bir tane istiyorum," dedi Daniel. "Ve sonrasında hafif bir akşam yemeği. Düğün kahvaltısındaki yemekler birinci sınıftı ama ben neredeyse hiçbir şey yemedim. Konuklarla konuşmakla çok meşguldüm."

"Ben de öyleydim." Jessie kıkırdadı. "Ashton House'un kahyasından bizim için bir sepet hazırlamasını istemeliydik."

Martin kılını bile kıpırdatmadan onaylamaz görünmeyi başardı. "Milton Malikânesi'nin mutfağını kabul edilebilir bulacağınıza eminim."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Daniel sakince. "Şarap mahzeninin de olağanüstü olduğuna eminim."

Martin sakinleşerek, "Lord Kirkland'ın şarap ve içki konusunda mükemmel bir zevki var. İzin verin ben size eşlik edeyim odalarınıza şimdi böylece siz yenileyebilirsiniz."

kendiniz."

"Umarım banyoda uyuyakalmam," dedi Jessie büyük merdiveni tırmanırken. "Yorucu bir gün oldu."

Daniel kışkırtıcı bir şekilde, "Ve henüz bitmedi," diye mırıldandı.

Odaları da evin geri kalanı gibi görkemliydi ve sonbahar çiçeklerinden oluşan parlak buketlerle süslenmişti. Geniş oturma odasında Martin, "Leydi Romaine, giyinme odanız sağ tarafta. Lord Romaine, sizinki solda. Her ikisinde de banyo var ve sıcak su hemen getirilecek. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa arayın." Bir selam daha verip gitti.

Jessie soyunma odasına baktı. "Bütün bavullarım sihirli bir şekilde burada belirdi ve ne muhteşem, geniş bir kalça banyosu! Odayı ısıtmak için şöminede yanan bir ateş var. Belli ki bizim için hazırlamışlar."

"Kirklandlar her zaman burada olmadıkları için personel muhtemelen sıkılıyor, bu yüzden meşgul olma fırsatını memnuniyetle karşılıyorlar." Daniel soyunma odasına baktı. "Bir başka büyük kalça banyosu ve ateş. Bir de içki masası. Sende var mı?"

Jessie bir kez daha baktı. "Evet, şişeler ve bardaklarla dolu bir masa var. Hayatımda hiç bu kadar şımartılmamıştım!"

Daniel güldü. "Laurel henüz gömme banyo küvetleri yerleştirmedikleri için özür diledi ama bu bana gayet iyi görünüyor. O ve ben sık sık Bristol'daki mutfakta yemek yedik. Hizmetçilerimizin çoğu askere gitmek için eğitim aldığından, sonuçlar bazen düzensiz olabiliyordu. Milton Malikanesi belli ki Kirkland'ın standartlarına uygun."

"Yatak odasını görmek için sabırsızlanıyorum." Jessie oturma odasını geçti ve bitişikteki yatak odasını ortaya çıkarmak için çift kapıyı açtı. "Aman Tanrım! Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak," dedi, devasa dört direkli yatak karşısında dehşete düşmüştü. Gölge ve kontrplak altın ve bordo brokarla zengin bir şekilde dokunmuştu. Kraliyet ailesine yakışırdı.

Daniel onun arkasından geldi. "Etkileyici." Sıcak elini kızın kolunda gezdirdi. "Deneyelim mi?"

Güldü ve omzunun üzerinden yukarı baktı. "Cazip ama o banyoyu ve akşam yemeğini istiyorum!"

Kızın poposunu takdirle okşadı. "Sonra görüşürüz o zaman."

Jessie soyunma odasına döndüğünde hizmetçiler koridora açılan bir kapıdan girmiş küveti dolduruyorlardı. Neşeli genç bir hizmetçi reverans yaptı. "Ben Elsa, leydim."

kalacağınız süre boyunca. Banyo suyunuza hangi kokunun eklenmesini istersiniz?" Küçük şişelerden oluşan bir koleksiyonu işaret etti.

Doğal olarak Jessie her birini koklamak zorunda kaldı. Kokular muhteşemdi. Bu kokuların Westerfield'in bir başka eski delikanlısının karısı ve yetenekli bir parfümcü olan Leydi Kiri Mackenzie tarafından mı harmanlandığını merak etti. Jessie zorlukla da olsa gül kokusunda karar kıldı ama diğer hafif kokular da mevcuttu.

Elsa elbisesinin bağcıklarını çözerken kız, "Gelişinizi beklemek üzere bir hediye gönderildi. Onu fırçalayıp gardıroba asma cüretini gösterdim. İçinde bir de not vardı." Jessie'ye üzerinde Ashton arması bulunan katlanmış bir kâğıt uzattı.

Jessie mührü kırdı ve notu okudu.

*Sevgili Jessie,
Toplum içinde yarım yas giymeye devam edeceğini
söylemiş olsan da, Julia ve ben Daniel için giyeceğin lezzetli
ve çökmekte olan bir şeyin hoşuna gidebileceğini düşündük.
Umarız ikiniz de beğenirsiniz!
-Mariah*

Kafasını kaldırdığında, Elsa büyük gardırobun kapısını törenle açtı. İçeride görkemli, kırmızı saten bir elbise asılıydı. Yanında zengin desenli kırmızı ve siyah bir şal asılıydı ve kırmızı işlemeli düzgün çocuk derisi terlikler altına yerleştirilmişti.

"Aman Tanrım!" Jessie daha yakından bakmak için bir adım öne çıkınca nefesi kesildi. Gelinlik yatak odası için tasarlanmıştı, etekleri dolgundu ve içinde bir tren vardı. Korse önden bağcıklı olduğundan bir kadın yardım almadan giyebilir, bir erkek de aynı kolaylıkla çıkarabilirdi. Yakanın etrafındaki gizli bir büzgü ipi, dekolte miktarının omuzlardan düşecek şekilde ayarlanmasını mümkün kılıyordu.

"Bu Londra'da yeni bir moda mı?" Elsa kısık bir sesle sordu. "Hiç böyle bir elbise görmemiştim!"

"Ben de öyle. Baştan çıkarma için tasarlandı, halka gösterilmek için değil." Jessie avucunun altında duygusal bir şekilde dalgalanan ağır sateni okşadı. "Bunu giymeye cesaret edebileceğimden emin değilim!"

"Bu kırmızı, siyah saçlarınızla muhteşem görünecek leydim." Elsa muzipçe gülümsedi. "Ve hangi yeni koca gelinini kırmızılar içinde görmek istemez ki?"

Bu mu?"

Elsa haklıydı. Evlilik zaten arabada gerçekleşmişti, o halde neden gerçek düğün gecesi için muhteşem bir şey giymeyelim? "O zaman akşam yemeğinde giyerim."

Elsa başıyla onayladı ve gül banyosu yağını kalça banyosuna döktü. Jessie pamuklu bornozunu çıkardı ve elinde bir bardak şeri ile güzel kokulu banyo suyuna daldı. Kendini fevkalade çökmüş hissediyordu. Babası onu şimdi görebilseydi kalp spazmından ölürdü.

Şarabını içerken yüzünü buruşturdu. Annesinin şok edici ziyareti ona babasını düşündürmüştü ve ikisini de düşünmek istemiyordu. Bu gece Daniel ve onun içindi, başka kimse için değil.

Daniel. Gözlerini kapatıp kalça küvetinin arkasına yaslandı ve arabadaki çılgın, muhteşem çiftleşmelerini hatırladı. Ne düşünüyordu acaba? Kendi kendine usulca güldü. Ne düşündüğü çok açıktı.

Bu gece istedikleri kadar zaman geçirebilir, sonra birbirlerinin kollarında uyuyabilir ve bunu tekrar yapmak için uyanabilirlerdi. Düğün gezisinin bal ayı olarak bilinmesine şaşmamalı.

Banyodan yeni çıkmış ve saçları zarif bir şekilde omuzlarına dökülmüş olan Jessie yeni, muhteşem elbisesini giydi. Danteller uçlarına oval inciler tutturulmuş siyah ipek kordonlardı. Bağcıkları ona kum saati figürü verecek kadar sıktı, bu da kolaydı, çünkü kabarık etek ve dökümlü korsaj bu şekle uygundu. Ama kordonları yemek yemesini engelleyecek kadar sıkmadı. Uzun bir gün olmuştu ve acıkmıştı, ama bir şeyler atıştıracak durumda değildi. Belki Daniel hariç.

Yeni kocasının ortaya çıkarması için birkaç sürpriz bırakması gerektiğinden dekoltesini nispeten mütevazı tuttu. Dönerek uzun aynada görünüşünü kontrol etti. Bir korsan fahişesine ya da gerçekten pahalı bir fahişeye benziyordu.

Arkasından Elsa kısıp bir sesle, "Çok güzelsiniz leydim! Şal ister misiniz? Hava karardığında koridorlar serin olacak."

Şal, erkek hizmetkârların onu gördüklerinde kalp krizi geçirmelerini de önleyecekti. "Evet, lütfen."

Şalı omuzlarına doladı. Altın küpelerinin parlak ışıltısı dışında, tamamen kırmızı ve siyahtı. Kötü bir kadın için mükemmeldi.

"Lord Romaine aşağı indi mi?" Elsa başını sallayınca Jessie, "O halde görkemli bir giriş yapmak için hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsatım var," dedi. Teşekkür ederim, Elsa."

Etek mükemmel bir orana sahipti; önü siyah terliklerini ve siyah ipek çoraplarını gösterecek kadar kısaydı ve arkasındaki uzun etek sessizce arkasından fısıldarken rahatça yürümesine izin veriyordu. Heyecanla büyük merdivenin tepesine doğru yürüdü ve "Daniel?" diye seslendi.

Yemek odasından çıktı ve yukarı baktı. Muzipçe gülümseyerek merdivenlerden inmeye başladı, bir eli tırabzandan aşağı kayıyordu, böylece takılıp yeni kocasının ayaklarının dibine romantik olmayan bir şekilde düşmeyecekti.

Neredeyse dibe ulaşmıştı ki Daniel'ın gözlerinin kamaştığını değil, sersemlemiş görüldüğünü fark etti. Korkulukları sıkarak durdu ve kendini aptal gibi hissetti.

Tanrı aşkına, o bir papazdı! Bunu nasıl unutmuş olabilir? "*Orospu!*"

Babasının öfkeli sesi zihninde yankılandı. "*Sen de annen gibi kötü bir sürtüksün! Pis bir rezilsin! Sonsuza dek cehennemde yanacaksın!*" "Babil

Fahişesi gibi görünüyorum," diye fısıldadı aşağılanmış bir halde. "I-Çok özür dilerim. Üzerime daha saygın bir şeyler giyeceğim." Kaçmak için arkasını döndü ve uzun etek ucuna takıldı. Panik içinde bir an için düşüyordu.

O anda Daniel oradaydı, bir kolunu kızın beline dolamış, diğer eliyle de onları tırabzana sabitlemişti. "Yüce Tanrım, böyle bir şeyi asla düşünme!" diye haykırdı. "Sadece afalladım. Ne zaman bir kadının daha güzel olamayacağını düşünsem, sen dönüp daha da güzel oluyorsun ve beynim uyuşuyor."

Sesi kararsızdı. "Dehşete düşmüş görüldüğünü sanmıştım."

"Şaşırdım ama iyi anlamda." Onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Umarım bu kadar güzel olmana biraz alışırım, yoksa hayatımın geri kalanında bir işe yaramayacağım." Aşağıya indi ve sanki camdan yapılmış gibi son basamakları inerken ona yardım etmesi için elini uzattı.

Sesindeki samimiyetten şüphe etmek imkânsızdı ama sinirleri hâlâ şiddetle geriliyordu. "Elbise Mariah ve Julia'dan bir hediye idi,

ve ne için tasarlandığı da oldukça açık," diye özür dileyerek açıkladı. "Bunu benden biraz sıkılana kadar saklamalıydım."

"Bunun olabileceğini hayal bile edemiyorum." Yan yana, personelin mükemmel bir romantik akşam yemeği yaratmak için elinden geleni yaptığı yemek odasına girdiler. Ateş sessizce çıtırdıyor, mumlar gurur verici bir nezaketle parlıyor ve çiçek aranjmanları havayı hafif kokularla dolduruyordu. Masadaki iki yemek takımı dik açıdaydı ve ikisinin dokunabileceği kadar yakındı.

Daniel sandalyesini çekerken Jessie, "Normal hayata döndüğümüzde bize ne kadar yavaş geleceğini şimdiden görebiliyorum," dedi.

Daniel yerine otururken, "Daha normal hayatın ne ve nerede olacağını bile çözemedik," dedi. "Ama ben boş bir hayat için tasarlanmadım. Beni meşgul edecek birkaç hastane inşa etmem gerekecek."

"Bu bir şaka mı? Sanmıyorum," dedi merakla.

Martin ve uşak yemek tepsileriyle içeri girince sohbete ara verildi. Çeşitli yemekler, kırmızı ve beyaz şarap şişeleriyle birlikte kolayca ulaşılabilecek şekilde masaya yerleştirildi. Uşak, "Size geleneksel bir hizmet sunabiliriz, ama Leydi Kirkland mahremiyet içinde kendinize hizmet etmekten hoşlanabileceğinizi düşündü," dedi.

"Kız kardeşim beni iyi tanır." Daniel bardağına biraz beyaz şarap doldurdu ve tadına baktı. Kaşları kalktı. "Kayınbiraderim de öyle. Sanırım kendi başımıza iyi iş çıkaracağız." Jessie için de şarap doldurdu.

"Başka bir isteğiniz olursa zili çalın, leydim, lordum." Hizmetçiler geri çekildi ve onları kutsanmış bir şekilde yalnız bıraktılar.

Jessie'nin daha önceki sorusunu yanıtlayan Daniel, "Yeni hastaneler açmak şakaya gelmez. Önceki Lord Romaine keskin ve yetenekli bir finansal spekülâtördü ve çok büyük bir servet bıraktı. Şimdi bu serveti nasıl harcayacağıma karar vermek gibi hoş bir görevim var. Londra'da bir Zion House reviri ve dispanseri açtım ve çalıştığım ve ihtiyacı gördüğüm kırsal bölgelerde yazlık hastaneler kurmak istiyorum. Zenginler kendi evlerinde tıbbi bakım alabiliyorlar, ancak pek çok kişi ihtiyaç duydukları kaynaklara sahip değil. Bacağı kırık bir adamı rutubetli, küçücük bir kulübede merdivenden çıkarmaya çalıştığınızı hayal edebiliyor musunuz?"

Jessie yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki, yapabilirim. Aslında Kelham köyünde bir yazlık hastane işimize yarayabilir. Bunu düşündüm ama nereden başlayacağımı bilemedim. Bu konuda nasıl bir yol izlersiniz?"

"Hastalar için zemin katta birkaç oda ve hastalara bakacak eğitimli hemşireler ve hizmetliler için üst katta odalar olan iyi büyüklükte bir evle başlayacağım," diye açıkladı, gözleri coşkuyla parlıyordu. "Pek çok kadın zaten temel hemşirelik becerilerine sahip. Leydi Julia ve ben, kadınların daha deneyimli hemşirelerin yanında çıraklık yaparak gerekenleri öğrenebilecekleri eğitim programları oluşturmayı tartıştık."

"Kulağa harika ve uygulanabilir geliyor, ama yemek yememiz gerekiyor." Jessie tereyağlı bir karides sapladı ve çatalı dudaklarına götürdü.

Gülümsedi ve karidesini yedi. "Çok pratik bir kadınsınız, Leydi Romaine." Bir karides daha mızrakladı ve Jessie'ye ikram etti. Bütün karidesler bitene kadar tartışma sürdü.

Sonuncuyu da bitirdikten sonra Jessie dudaklarındaki tereyağını yaladı ve Daniel'in bakışlarının bu hareketine kilitlendiğini görmekten memnun oldu. Şarabını yudumladığında Daniel başını hafifçe sallayarak, "Vaktini nasıl geçirmek istersin Jessie?" diye sordu.

Düşünürken lezzetli ve hafif peynirli suflesinden bir ısırık aldı. "Muhtemelen yönetmem gereken üç ya da dört ev olacak, emlak işlerini denetlemekten ve elbette Beth'le geçireceğim zamandan ve ara sıra Sisters Vakfı'nda çalışmaktan bahsetmiyorum bile." Ve ileride çocuk sahibi olma ihtimali, kendi kendine sarıldığı lezzetli bir ihtimaldi. Şarabının son damlasını da yuttu ve biraz daha içmek için kadehini uzattı. "Gelecekte çok keyifli problemler çözeceğimi tahmin ediyorum."

Daniel ikisi için de biraz daha şarap doldurdu. "İkimizin de meşguliyet sıkıntısı çekeceğini sanmıyorum." Ayağını hafifçe onunkine sürterek, içinde şarap ve mantar soslu küçük tavuk parçaları olan bir tabağı kaldırdı ve ikisine de birer parça servis etti.

Kendini çok evcimen hissedenden Jessie, hardalla hoş bir şekilde tatlandırılmış yumurta ve soğan karışımından bir kaşık ekledi. Daniel'in tabağına biraz koymak için öne eğildiğinde, bol korsesi öne doğru düştü.

Daniel sertçe yutkundu. "Belki de başka iştahları doyurmanın zamanı gelmiştir."

Şarap kadehinden içti, sonra kasıtlı olarak kadehi ve ona uzattı, böylece onun içtiği yerden içebildi. "Tatmamız gereken birkaç yemek daha var."

Kadehinden bir yudum aldı, bakışları onunkileri tutuyordu. Kadehi iade ettikten sonra eli tesadüfen göğsüne değdi. Göğüs uçları anında gerildi ve zihinsel olarak yemeğin ucunu yaklaştırdı.

Çılgınca flört ederek diğer yemeklerin tadına baktılar, hepsi mükemmeldi ve düğün gecelerinde onları çok fazla ağırlaştırmamak için oldukça hafifti.

Jessie aniden sabırsızlanarak ayağa kalktı. "Üst kattaki yatağın görüldüğü kadar rahat olup olmadığını görmek için can atıyordum. Yapabilirsen beni yakala!"

Gülerek döndü ve kapıdan çıkıp antreden geçerek merdivenleri tırmanmaya başladı. Hangi kadın karşı konulmaz derecede yakışıklı yeni kocası tarafından kovalanmak istemezdi ki?

Bölüm 23

Daniel sırtarak güzel gelinini merdivenlerden yukarı doğru takip etti, parlak etekleri arkasında dalgalanıyordu. Çok hızlıydı. Onu hemen yakalamak istediğinden değil.

Merdivenin tepesindeki tırabzanı kavradı ve hızla sağa doğru sallanmak için kullandı. Kadın koridordan odalarına doğru koşarken, adam da onu takip etti ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Milton Malikânesi personeli ateşleri yakmış ve lambaları yakmış, aydınlatmayı mükemmel bir baştan çıkarma odası yaratacak kadar azaltmıştı. Jessie odanın ortasındaki sohbet grubunun bir parçası olan ama iyi bir barikat oluşturan oturma odasındaki kanepelerden birinin arkasına geçti.

"Vahşi gelini takip ediyorum!" diye neşeyle seslendi. Yüzü efordan kızarmıştı ve göğüsleri kırmızı ipek korsesinin altında kışkırtıcı bir şekilde yükselip alçalıyordu.

Dikkati dağılmış bir halde, kadının o harika, şok edici elbisenin altında ne giydiğini merak etti. Fazla bir şey olmadığından şüpheleniyordu. "Türün erkeğinin dışısından daha büyük ve güçlü olduğunu ve direnmenin nafile olduğunu kanıtladığım yer burası mı?"

"Hiç de boşuna değil," diye mırıldandı, çarpıcı gözleri zevkle parlıyordu. "Çünkü kovalamak eğlencenin bir parçasıdır, benim ayık papaz kocam!"

"İçtiğimiz şarap miktarını düşünürsek, şu anda ikimizin de pek ayık olduğunu sanmıyorum." Sinsi bir aslan gibi kanepenin etrafında dolandı.

Adım adım geri çekilirken sert ve akademik bir ses tonuyla, "Bu tür konularda itidal ve umursamazlık arasında doğru dengeyi bulmak önemlidir," dedi.

"Ve ben yeterince pervasızım." Bir elini kanepenin arkasına koydu ve atlayarak Jessie'nin tam önüne indi.

Geriye doğru sıçradı. "Ben de öyleyim, delikanlı!"

Adamın ulaşamayacağı bir yere geldiğinde, ellerini abartılı bir dehşetle kavuşturdu, kıvrak vücudu dalgalanan ipekle daha da güzelleşmişti. "Sonunda beni yakaladığınızda gazabınızı göze alıyorum! Zavallı masum bir geline ne korkunç şeyler yapabilirsin?"

Güldü. "Sana vahşi bir gelin olarak inanıyorum. Masum bir gelin olarak daha az inandırıcısın."

"Ah?" Kalçalarını bariz bir davetle döndürürken küçük bir kız gibi somurtmaya çalıştı.

"Afrodit'i dene, aşk tanrıçası." Aralarındaki mesafeyi tekrar kapattı.

Kaçmak için döndü ama bu sefer adam gitmesine izin vermiyordu. Onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Kızın yemyeşil, büyüleyici arka tarafını kasıklarına doğru kıvrmasıyla nefesi kesildi. Yumuşakça sert miydi yoksa sertçe yumuşak mı? Fark etmezdi, kesinlikle büyüleyiciydi. Onun muhteşem göğüslerini avuçladı ve onları asla bırakamayacağını düşündü. "O yatak için hazır mıyız?"

Kadın adama doğru gerildi ve sesi boğuklaşarak, "Belki de ... öyleyiz," dedi.

Yüzünü saçlarına gömdü ve tek tokayı yerinden çıkarmış olmalıydı, çünkü koyu renk sarmallar serbestçe yuvarlanarak yüzünün yanından geçip güzel omuzlarının üzerine ipek gibi düştü. Gözlerini kapattı, alev alev yanan tutkunun gücüyle titriyordu. Kızın içinden. Onları baştan çıkarma, sahip olma ve zevkle dolu ilkel bir çiftleşme dansına bağlıdı.

Bir kolunu dizlerinin altından, diğerini de arkasından geçirdi ve onu kollarının arasına aldı. Yatak odasına doğru ilerlerken, "Artık kaçamazsın," dedi.

"Seni anlamsızca öpeceğim ve sonra kaçacağım." Kollarını adamın boynuna doladı ve tehdidini yerine getirmeye başladı.

Tadı şarap, sıcaklık ve sonsuz vaatlerle doluydu. Neredeyse kapının çerçevesine çarpacaktı ve zar zor geri çekilmeyi başardı. Gelinini incitmek havasını bozabilirdi.

Yatağa doğru sekti. Onu geniş şiltenin üzerine düşürmeyi planlamamıştı ama bunu yaptığında kadın güzelce zıpladı. "Buraya gel, türün büyük güçlü erkeği," dedi kollarını açarken. "Senin ustaca üstünlüğüne teslim oluyorum!"

"Erkekler üstünmüş gibi davranacaksan kesinlikle yeterince şarap içmişsin." Paltosunu çıkardı ve nereye düştüğünü umursamadan bir sandalyeye doğru fırlattı. Düğün gecesinde botlarla boğuşmak istemeyeceğini bildiği için hafif ev ayakkabıları giymişti. Gözlerini Jessie'den ayırmadan onları tekmeledi.

Yemek sırasında bir hizmetçi yatak örtülerini geri çevirmişti ve Jessie kırmızı ipek ve parlayan siyah saçların girdabında, serin beyaz ketenle çerçevelenmiş alev alev yanan bir güzellik içinde yatıyordu. Siyah çocuk terliklerinden biri düşmüştü.

Onu taşıdı, bu yüzden diğer ayağını yakaladı ve serbest bıraktı, terliği ceketinin genel yönüne doğru gönderdi.

Ayağını serbest bıraktıktan sonra ona gereken ilgiyi göstermeye karar verdi; eli siyah ipek çorabının üzerinde kayarken ayak parmaklarına, kemerine ve bileğine masaj yaptı. Diğer ayağa uzanırken, "Ayakların da en az geri kalanın kadar güzel" dedi.

"Bu harika hissettiriyor." Ayak parmaklarını oynattı. "Ama ayaklarım bir hanımefendinin ayaklarında olması gerektiği gibi küçük ve narin değil."

"Saçmalık. Biçimli ve güçlüler. Ve gıdıklanıyorlar," diye ekledi parmağını sol kemerin altında hafifçe gezdirirken. Kız sevecen bir şekilde ciyakladı ve ayağını geri çekti. "Bir hekim olarak güce ve sağlığa değer veririm. Ve siz çok sağlıklı bir kadınsınız."

Ayak parmaklarını tekrar oynattı. "Uzun vadede sağlık güzellikten daha yararlıdır. Çirkin ama sağlıklı bir kocakarı olacağım."

"Asla." Elini çoraplı baldırından dizine doğru uzattı. "Kemiklerinde ve kalbinde güzellik var." Etek ucunu yukarı çekti ve dizinin hemen üzerinde bağlı olan kışkırtıcı jartiyeri çözdü. "Burada bile siyah ve kırmızı. Arkadaşların çok titiz." Adam kadının kalçasını okşamaktan kendini alamadı. Cennete giden yol.

Güçlkle, "Dünya kadınları olarak, bir erkeğin çıplak teni herhangi bir elbiseden daha güzel bulduğunu elbette bilirler," demeyi başardı.

Diğer jartiyeri ve çorabı çıkardı ve yatakta ona katılmak üzereydi ki, "Aynı şey her iki cinsiyet için de geçerli, Daniel. Hepinizi görmek ." Ayağa kalktı, parlayan gözlerle ona baktı. "Lütfen. Yoksa giysilerini yırtmak zorunda kalacağım. Çok fazla şey giyiyorsun ve o güzel vücudunu görmek için yanıp tutuşuyorum."

Yüzünün kızardığından şüpheleniyordu. "Seninki gibi güzel değil ama sağlıklı." "Çok sağlıklı!" Anlamlı bir şekilde adamın zorlanan pantolonunu işaret etti.

Kesinlikle kızarıyordu. "Nasıl isterseniz leydim, ama o kadar da ilginç biri değilim."

"Buna ben karar vereceğim." Ayağa kalktı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayarak dokunma mesafesine geldi.

Ceketi çoktan gitmişti ve kravatu da hemen onu takip etti. Gömleğinin düğmelerini çözdü ve kendini mahcup hissederek daha yavaş çıkardı.

"Siz de çok sağlıklı görünüyorsunuz, Dr. Daniel. Ne güzel geniş omuzlar." Jessie dokunmak için öne eğildi, avucunu adamın omzundan

Pantolonunun kenarına ulaşana kadar göğsünden aşağıya dökülen açık renk saçları inceledi. "Bir sürü güzel yağız kas."

Nefesini içine çekti, sanki avuç içi gövdesinde bir yol açmış gibi hissediyordu. "Onayladığına sevindim."

"İstiyorum." Sırıttı. "Ve o güzel postun daha fazla ortaya çıktıkça daha da ilginç olacaksın."

Adil olan adildi, ama kendisinde beklenmedik bir alçakgönüllülük buluyordu. Düşen elbisesini çıkarırken, "Genelde ameliyat yaparken çıplak tenle uğraşan ben olurum. Ama bu farklı."

"Rol değişikliği senin için iyi olacak," dedi duygusuzca.

Kadının ilgili bakışları adamın tahrik olma halini azaltmaya yetmemişti ama özellikle de kaşlarını çatığında biraz ürkütücüydü. Adam saklanmaya çalışmadan önce, "Bu yara izi de ne? Bir bıçak tarafından yapılmış gibi görünüyor." Sol kalçasındaki kıvrımlı çizgiyi takip etti.

"Beni Berberi korsanı ya da onun gibi bir şey sanan sarhoş bir hasta tarafından yaralandım," diye açıkladı. "Ciddi bir şey değildi."

Kaşlarını çatı. "Umarım gelecekte silah olup olmadığını kontrol edersin. Şu anki sağlık durumunuzu koruduğunuzu görmekte benim de çıkarım var."

"Ben de bundan yanayım," diye onu temin etti.

Pantolonunu ve çekmecelerini çıkarmak için geri çekildi ve odayı sıcak tutmak için ateşin yakılmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. "Şimdi sıra sizde leydim! Merdivenlerden indiğinizden beri elbisenizin ön bağcıkları beni büyülüyor."

Ona uzun, yavaş bir gülümseme verdi. "O zaman bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

"Dantellerin uçlarındaki inciler özellikle hoş bir dokunuş." Yatağın kenarına tünemiş olan kadının önüne geçti ve siyah ipek kordonları çekiştirdi. "Çekmek için bir davetiye."

Bağcıkları gevşettiğinde, elbisenin korsajı beline kadar uzun bir V şeklinde açıldı. "Aman Tanrım, gerçekten de altında hiçbir şey yok!" Yalamak için yalvaran sıcak, ipeksi bir ten ve hayal edebileceği en mükemmel dolgun göğüsler dışında.

"İç çamaşırı olarak sahip olduğum tek şey çoraplar ve jartiyerler," dedi nefes nefese, başını sol göğsüne doğru eğerken.

Ağız meme ucunun üzerinde kapanırken, sağ elini kırmızı satenin katmanları altında sol bacağının üzerinde gezdirdi ve yumuşak, pürüzsüz bir şey bulamadı.

derisi. Kalbinin duracağını düşündü ama Jessie gibi onun da sağlığı yerindeydi.

"Bu gece bitmeden kalbim duracak," diye soluk soluğa kendini ondan uzaklaştırdı. "Ama gitmek için ne harika bir yol!"

"Lütfen benim yüzümden ölme Daniel," dedi, kocaman gözleri birden ciddileşmişti. "Sana canlı ve iyi bir şekilde ihtiyacım var."

Ona canlı ve iyi bir şekilde ihtiyacı vardı - sunduğu koruma onu kabul etmesinin temeliydi. Bu düşünce gölgelerin en küçüğüydü ve bu gece için hiçbir önemi yoktu. Şimdi doktorunun hayatın belirsiz ve nihayetinde ölümcül olduğu bilgisini paylaşmanın zamanı değildi. Rahibin inancından yararlanmak daha iyiydi. "İkimizin de sağlığını korumak için elimden geleni yapacağım. Aslında, sizi kapsamlı bir fiziksel muayeneden geçirmemin zamanı geldi."

Ellerini kızın beline doladı ve onu ayağa kaldırdı. Gülmeye başladı, elbisesi yarıya kadar üzerinden çıkmıştı. Korseyi omuzlarından ve kalçalarından geçirecek kadar gevşetmek için fazla çaba sarf etmedi. Elbise bir ipek fısıltısı halinde yere düşerek ayak bileklerinin etrafında toplandı.

"Son derece sağlıklı görünüyorsun," diye fısıldadı dudaklarıyla kumaşı aşağı doğru takip ederken.

Sallandı ve adamın omuzlarını kavradı. "*Şimdi. Şimdi* yatak zamanı!"

Kabul ederek, sözsüz bir şekilde kollarına aldı ve yatağa yatırdı, sonra yanına uzandı. Adam acele etmek istemese de, kadın sert bir acelecilikle onu kendine çekti. "Seni çok istiyorum Daniel," diye fısıldadı onu son derece yakın bir şekilde kavrayıp bacaklarının arasına çekerken.

"Yakında leydim. Yakında." Bu kez hızlı, akılsız bir birleşmeden daha fazlasını istiyordu, bu yüzden onun gizli yerlerinin nemli, sıcak sırlarını keşfetmek için enfes anlar yaşadı. Yumuşak bir şekilde inledi, parmakları sırtına kıvrıldı, onu daha da yükseğe çıkardı.

Daha fazla dayanamadığında, uzun, düzensiz bir nefes vererek onun içine gömüldü. Daha önceki otobüs yolculuğundaki çılgın coşkuyla hiçbir şeyin boy ölçüşemeyeceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. Ten tene uzanırken, hızlanan ihtiyaçla birlikte bir ritim bulurken, şimdi birleşmek hepsi ve daha fazlasıydı.

Bu çiftleşmenin sonsuza dek ya da en azından daha uzun sürmesini istiyordu ama bu hedefi aciliyetin çekici altında parçalandı. "Daniel," dedi kadın boğuk bir sesle. "*Daniel!*"

Tırnakları onu ısırarak doruğa ulaşırken, onu da kendisiyle birlikte götürdü. Gözlerini kapadı ve kendinden geçmeye teslim oldu. Jessie'yi ilk gördüğünde, gerçekliğin onun çılgın özlemiyle asla boy ölçüşemeyeceğini düşünmüştü.

Yanılmıştı.

Birbirlerinin kollarında bitkin bir halde yatarlarken Jessie bu odaları ısıtan ateşleri yakan hizmetkârlara küçük, sessiz bir teşekkür etti. Bir battaniye çekmek kadar basit bir çaba bile çok büyük görünüyordu. Şarap, yemek, sıcaklık ve inanılmaz tensel tatminin birleşimi onu puslu bir hoşnutluk içinde sürüklenmeye bırakmıştı.

Daniel onu kendine çekmek için biraz , eli sırtını şefkatle okşuyordu. "Beklediğime değdi."

Onun omzuna kahkahasını üfledi. "Gerçekten de öyle." Kendisini yeni kocasına çok ama çok yakın hissediyordu ve bu, çiftleşmelerinin verdiği inanılmaz zevkten bile daha değerliydi. Tutkudan da öte, duygusal yakınlık birbirinden çok farklı iki insanı gerçek bir evliliğe bağlayabilirdi. "Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir papaza benzemiyorsun," diye geçirdi içinden. güçlü, düzenli profili. "Muhtemelen bunu daha önce sormalıydım, ama inancınız hayatınızda nasıl bir rol oynuyor? Bir gün Kilise için tam zamanlı çalışmak, belki de bir kilisede görev almak gibi hedefleriniz var mı? İyi bir papaz eşi olacağımı sanmıyorum."

"Bu bana göre değil," dedi. "İnanç tuhaf bir şey. Ben onunla doğdum, tıpkı mavi gözlü ve açık renk saçlı olmak gibi. Tanrı ile aram her zaman iyi olmadı ama inanmaktan hiç vazgeçmedim. Bana miras kalmayan şey, başkalarının da benim gibi inanmasını sağlama ihtiyacıydı."

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "İşte bu yüzden babamdan çok farklısın. O etrafındaki herkesten inançlarına mutlak bağlılık isterdi."

"Bu insanları Kilise'den uzaklaştırmak için mükemmel bir yol," dedi Daniel kuru bir sesle. "İnancım sessiz, özel bir parçam olarak kalacaktı, ama ailem cerrah olmam fikrinden dehşete düştüğü için, Kilise için çalışmak iyi bir uzlaşmaydı. Her iki durumda da insanlara yardım ediyor olacaktım."

"Çok farklı şekillerde," diye gözlemledi.

"Doğru, ama benzerlikler de var." Adamın eli sıcak bir şekilde kadının göğsünde durdu. "Hem hekimlik hem de bakanlık dinleme becerisi gerektirir. Hem söylenenleri hem de söylenmeyenleri duymak için. Tıp okumayı seçtiğimde tam

O zamanlar papaz olmaya o kadar yaklaşmıştım ki, sonuna kadar gitmeye değer görünüyordu. Yılda birkaç kez, ameliyat yapmak ve diğer tedavileri sağlamak için doktor bulunmayan uzak bir bölgeye gidiyorum. Bazen insanları evlendirebilmek de işe yarıyor."

Onun tıbbi yolculuklarından haberi yoktu ama bunlar onu şaşırtmamıştı. Ne de olsa o bir azizdi. Babası gibi insanlar tarafından reddedilebilecek çiftleri evlendirdiğinden şüpheleniyordu ve bu değerli bir hizmetti  unk  İngiltere Kilisesi'nin bir din adamı tarafından yapılmayan bir evlilik yasal değildi. Bunun tek istisnası, kendi ayinleriyle evlenmelerine izin verilen Quakerlar ve Yahudilerdi. "Doktorlar ve papazlar için dinleme farklı mı?"

"Bir doktor olarak, her zaman açık olmayan gerçek sorunun ne olduğunu keşfetmek için dinlemeliyim. Bir bakan olarak, çoğu zaman insanların ne yapmaları gerektiğini kendileri bulana kadar konuşmalarına izin veriyorum. Genellikle bilirler ama kabul etmeleri için kelimeleri yüksek sesle söylemeleri gerekir." Omuz silkti. "Eğer yemek ya da iş gibi özel bir yardıma ihtiyaçları varsa, elimden geleni yaparım."

Dinleme yeteneğinin onun en dinlendirici yönlerinden biri olduğunu fark etti. "Beni çok iyi dinlediniz ve bunun için size minnettarım."

"Seni dinlemek bir zevk, bir görev değil." Daniel onu incelemek için bir elinin üzerinde doğruldu. Daniel'ın gözlerindeki sıcak hayranlık olmasaydı utanabilirdi.

"Bir kadın ne muhteşem bir yaratıktır," diye düşündü. şehvetle değil ama derin bir takdirle kadının vücudunu kulaklarından dizlerine kadar okşadı. "Annenin, belki bir koca tarafından görülmeyecek bir yerde kalp şeklinde bir doğum leken olduğunu söylediğini hatırladım. Muhtemelen bu sırtında olabilir."

Kız itiraz edemedi, adam ustalıkla onu yüzüstü yatacak şekilde çevirdi. " ok güzel bir sırtın var. Çok ince, zarıf kıvrımlar. şimdi şu doğum lekesi nerede? Ah, bu o olabilir." Sağ kalçasının üst kısmına bir parmağını dokundurdu.

Merakla, "Daha önce hiç görmemiş olmama şaşmamalı. Gerçekten kalp şeklinde mi?"

"Daha çok bir dizi akciğer gibi," diye belirtti. "Ya da muhtemelen bir çift böbrek."

Güldü. "Hiç romantik değil, Doktor!"

"Bir şairin hayal gücüne sahip değilim ama kendimi oldukça romantik hissediyorum." Eğildi ve sıcak dudaklarını doğum lekesine bastırdı.

Gülümsedi, kendini lezzetli bir şekilde rahatlamış ama yeterince iyi bir nedenle yeniden uyandırılmaya hazır hissediyordu. Sonra Daniel keskin bir nefes aldı.

Tembel memnuniyeti korkuya dönüştü. Tutkuyla öylesine büyülenmişti ki ne kadar çok şeyi saklaması gerektiğini unutmuştu. Tam bir *aptaldı*!

"Bu yara izini tanıyorum," dedi yavaşça, bir parmağını sol kürek kemiğinden kaburgalarına doğru gezdirerek.  nce bir yana, sonra da beline doğru. "Bristol revirimden. Tanıdık gelmene şaşmamalı. Ama yüzünü tanıyamadım çünkü o kadar kötü morarmıştı ki kendi annen bile seni tanıyamazdı. Adının Jane olduğunu söylemiştin. Neden, Jessie?"

Kalbini durdurmakla tehdit eden bir dehşetle, umutsuzca saklamak istediği sırrın açığa çıktığını fark etti.

 lm ş olsa daha iyi olurdu.

Bölüm 24

Jessie acı dolu bir ses çıkarıp ondan uzaklaştığında Daniel hâlâ şaşkınlıkla kaşlarını çatıyordu. Daniel aklını başına toplayıp peşinden gitmeden önce Jessie yataktan kalkmış ve kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Onu arkasından yakalayıp kendine çekti, kollarını ona doladı ve mutlu, kendine güvenen gelininin nasıl bu kadar çabuk yıkılabildiğini merak etti.

"Her şey yolunda Jessie," dedi en yatıştırıcı sesiyle. "Artık güvendesin."

Kıpırdamadan durdu ama nefes alışları sertleşmişti ve kollarında titriyordu, vücudu buz kesmişti. Şok.

Kanepenin üzerinde katlanmış bir diz bornozu vardı, üzerine çekti ve Jessie'ye sardı. Bir oyuncak bebek gibi pasif olan Jessie onun kendisini yatağa götürmesine izin verdi. Adam onu yatağın üzerine yatırdı ve yorganı üzerine çekti, sonra ateşe biraz daha kömür atarak Jessie'nin yanına gitti.

Jessie yuvarlanıp kendini top haline getirince adam onu kollarına aldı, sırtı önüne yaslandı. Bornoz, battaniye ve adamın vücut ısısına rağmen Jessie titriyordu ve teni nemliydi. "Başına bir suçtu ama senin suçun değildi," dedi kararlı bir şekilde. "Sen kurbandın. Utanılacak bir şey yok."

Kadın cevap vermeyince, revire yaptığı ziyareti düşündü. Yedi yıl kadar olmuştu ve daha önce ve o zamandan beri pek çok hasta görmüştü. Ama bunca zaman sonra bile, onu tanınmaz hale getiren yığınla çürüğü ve sırtındaki uzun, kanlı yarayı fark ettiğinde yaşadığı dehşeti hatırladı. Hayatta olduğu için şanslıydı.

Başka ne hatırlıyordu? Bir an düşündükten sonra, "Seni döven kocandı, değil mi? Öyle demiştin." Kadının evlilik yüzüğünü çıkarıp odanın bir ucundan diğerine fırlattığı anı aklına geldi.

"Evet," dedi zar zor duyulabilen bir fısıltıyla. "İlk kocam."

Yanıt aldığına sevinen adam sohbet edercesine, "Sanırım Jessie demeye başladıktan sonra gerçek adını açıklamak istemediğin için Jane oldun. Jane güvenli bir şekilde anonim kalırken Jessie akılda kalıyor."

"Jezebel." Sesi kırıldı. "Benim adım Jezebel. Babam bana yakıştığını söyledi."

"Arkadaşlarının hepsi seni Jessie olarak tanıyor, bu sana daha çok yakışıyor." Tamamen tetikteydi, kızın tepkilerini okumaya çalışıyordu, kız hâlâ yüzünü çevirmiş ve mutsuzluktan düğümlenmişken bu hiç de kolay değildi.

"Ivo bana Jezebel dedi," dedi donuk bir sesle. "Benim bir sürtük olduğumu ve Jezebel adında bir kadınla asla evlenmemesi gerektiğini söyledi."

"Bu yüzden mi seni dövecek kadar kızgındı? Kışkandığı için mi?"

"Ona sadakatimden şüphe etmesi için hiçbir sebep vermedim ama ne zaman içse beni fahişe olmakla suçlamaya başladı." Sesi kırıldı. "Çok sarhoştum."

"Ve şiddeti zamanla daha da kötüleşti." Daniel bunu erkek arkadaşları tarafından dövülen başka hastalarda da görmüştü.

Yutkundu. "Evet, sadık olamayacak kadar güzel olduğumu söyledi. Dün gece ... bıçakla üzerime geldi, yüzümü kesmeyi bitirdiğinde güzelliğimin gideceğini ve insanların çirkinliğime sırt çevireceğini söyledi." Ağlamaya başladı, onu ikiye bölmekle tehdit eden büyük, ürpertici hıçkırıklar.

Daniel onu daha sıkı tuttu ve seksinin acımasızlığına lanet etti. "Senin gibi bir karısı olduğu için Tanrı'ya şükretmeliydi." Daniel Tanrı'ya şükrederken. Gözyaşları azalmaya başladığında sordu, "Onunla nasıl tanıştın? Babanın seni sıkı kontrol altında tuttuğunu sanırdım."

Zorlukla yutkundu ve sabit bir sesle cevap vermeyi başardı. "Genellikle öyle yapardı. Herkesin birbirini tanıdığı küçük kasabamızda bile bana göz kulak olacak bir hizmetçi olmadan dışarı çıkmama asla izin verilmezdi. Ama babamın dışarıda olduğu bir gün, bulaşıkçı kız hastaydı ve aşçının akşam yemeğimiz için pırzolaya ihtiyacı vardı. Çok meşguldü ve başka müsait kimse yoktu, bu yüzden beni gönderdi. Bunda bir sakınca yok gibiydi. Chillingham'da pazar günleri çok kalabalık olurdu."

Daniel sözlerin akışını teşvik etmeyi umarak, "Dışarı çıkıp biraz özgürlüğe kavuştuğunuz için memnun olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi.

"Benim için pazar günü kasaba meydanına gitmek büyük bir maceraydı." Sesi ironik bir hal aldı. "Hayal edebileceğimden çok daha büyük bir macera olduğu ortaya çıktı."

"Ivo Trevane ile orada mı tanıştınız? Trevane evlilik cüzdanındaki isimdi, değil mi? İyi bir West Country ismi."

Başını salladı, yüzü hâlâ başka tarafa dönük olmasına rağmen bunu hissedebiliyordu. "Ivo köyün içinden geçiyordu ve

Böylece köylüler tarafından eğlendirilebilecekti."

"Ve sonra seni gördü."

"Ve onu gördüm." İç çekti. "Yaş olarak gençtim ve deneyim olarak daha gençtim çünkü dünyayı çok az görmeme izin verilmişti. Ivo her kızın hayaliydi. Esmer, atılgan ve korkunç derecede yakışıklıydı. Benden sadece biraz daha büyüktü ve fevkalade romantikti. Şiirlerden alıntılar yapıyor ve bana taptığını iddia ediyordu. Onun tarafından büyülenmişim." Sesi acıya dönüştü. "Bunun sonsuz bir aşk olması gerektiğinden emindim."

"Yani gizli bir kur yapmaya başladınız."

Jessie yine başını salladı. "Yolunmaya hazır aptal bir kızdım, ama bir papazın kızı olduğum için, sadece baştan çıkarma değil, evlilik teklif etmesinin daha iyi olacağını biliyordu."

Daniel gençlik ağkının çılgınlığını hatırlayarak nazikçe, "Muhtemelen o da senin kadar etkilenmiştir. Sen ayık bir doktorun bile ayaklarını yerden kesmeye yetersin." Bunun onu gülümseteceğini umuyordu ve belki de gülümsedi, ama yine de yüzünü çevirdi.

"Shakespeare, *Romeo ve Juliet*'i yazarken gençlik aşkı konusunda haklıydı," dedi kesin bir dille. "Akılsız şehvet felakete yol açtı."

"Ben her zaman onları felakete sürükleyenin siyaset ve kan davası olduğunu düşünmüşümdür. Daha fazla hoşgörü ve affedicilik trajik bir son anlamına gelmezdi. Tabii o zaman büyük bir oyun da olmazdı."

"Trajedi, hoşgörü ve bağışlayıcılıktan daha fazladır." Ne yazık ki

Jessie bu konuda haklıydı. "Ivo Bristol'de mi yaşıyordu?"

"Evet, Dorset'te bir malikanesi vardı ama ben hiç görmedim çünkü Bristol'deki evini tercih ediyordu. Benim için şehir büyüleyiciydi. Oyunlar, müzik ve ödünç kütüphaneler. Tüm bunlara ve tutkulu, taparcasına seven bir kocaya sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum."

Daniel'in ağzı gerildi ve ne kadar acı verici olursa olsun onun geçmişini bilmesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. "Cennetten cehenneme, oradan da Herbert revirine nasıl geldin?"

"Kaçarak evlenmeden önce Ivo'nun ne kadar çok içtiğini fark etmemiştim. Bu en başından beri endişe vericiydi ama arkadaşlarını eve davet etmeye başladıktan sonra daha da kötüleşti. Onlar bir sürü genç adamdı, gerçek bir zararları yoktu, ama çılgınca çapkındılar."

Daniel kaşlarını çattı. "Ve doğal olarak kocanız onların davranışlarından sizi sorumlu tuttu, bu da onun kıskançlığını körükledi."

"Kesinlikle." Jessie sırt üstü yuvarlandı, battaniyeleri sıkıca etrafına sardı ve yatağın gölgeliğine baktı. Sanki uzun süredir gömülü olan acısını çıkarmak için çaresizce çırpınıyormuş gibi kelimeleri birbiri üzerine yuvarlanmaya başladı. "Kıskançlığı giderek daha da kötüleşti. Sarhoş öfkesi çılgınlarla başladı ve kısa sürede şiddete dönüştü. Arkadaşları geldiğinde kendimi küçük bir yatak odasına kilitlemeyi öğrendim. Ertesi güne kadar orada saklanıyordum. Ertesi sabah hep çok özür dilerdi. Bir daha asla yapmayacağına yemin ederdi ve ben de ona inanmayı çok isterdim."

"Ayrılmayı düşündün mü?"

"Bazen, ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Babama ya da Chillingham'a asla geri dönemezdin. Beni yanına alacak ne bir arkadaşım ne de bir ailem vardı." Dudağını ısırıldı. "Daha da kötüsü, çoğu zaman ayrılmak istemiyordum. Ayık olduğu zamanlar hayat harikaydı. Çok çekici, ideal bir arkadaş olurdu. Ta ki tekrar sarhoş olana kadar."

"Revire geldiğiniz geceye kadar ne kadar zaman geçti?"

"Tam bir yıl değil." Gözlerini kapattı ve sesi fısıltıya dönüştü. "Arkadaşlarıyla birlikte ayakta zor durana kadar içtikleri aptal bir ödül dövüşünden sonra eve geldi. O içeri girkütüphanede kitap okuyordum. Ne kadar sarhoş olduğunu görünce kendimi dışarı attım. Çok sinirlendi ve beni kovalamaya başladı. Yukarı koştuğumda merdivenlere takıldı, bu da onu bana daha da öfkeliendirdi."

Daniel onun sesindeki yükselen panikle irkildi, ama o gecenin tüm dehşetine tanıklık etmeyi Jessie'ye borçluydu. Yumuşak bir sesle, "Böyle adamlar hep başkalarını suçlar," dedi.

"Küçük güvenli odama girmeyi ve kapıyı kilitlemeyi başardım ama kapıyı bir sandalyeyle kırdı." Titreyerek nefes aldı. "Beni daha önce yaptıklarından çok daha kötü bir şekilde dövmeye başladı. Sonra bayılana kadar beni boğdu."

Daniel onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Sonra ne olacak?"

Hırıltılı bir nefes aldı. "Aklımı başıma topladığımda, bir sandalyeye çökmüş bir şişe cin içiyordu ve benim kanlar içinde yerde yattığımı görmezden geliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ve onu terk edeceğimi söyledim. Onunla bir gün daha yaşamaktansa sokaklarda fahişe olacağımı söyledim. Beni tekrar yakaladığında neredeyse kapıya ulaşmıştım. Botundan bir bıçak çıkardı ve o zaman yüzümü kesmekle tehdit etti, böylece hiçbir erkek beni istemeyecekti." Ağzı

Bükülmüş. "Kontrolden çıktığı için beni öldürme ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünmüştüm."

"Eğer biraz daha yakın olsaydı, sırtındaki o kesik ölümcül olabilirdi. Ama kaçmayı başardın." Elini tekrar sıktı. "Sonra revirde sahte bir isim kullandın ve seni takip edemesin diye Bristol'dan ayrıldın. Cesur kız."

Gözleri açıldı, solgun ve yarı deli gibiydi. "Oh, takip etmeyeceğini biliyordum

Ben.

" Buz gibi bir dehşet onu yaklaştırmakta olan şey konusunda uyarmıştı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü onu ben öldürdüm." Sesi kesildi. *"Kocamı öldürdüm kendi bıçağıyla!"*

Bölüm 25

Jessie o korkunç gecenin anılarını bastırmak için yıllarını harcamıştı ama şimdi bu anılar kaynayan kan gibi içini kavuruyordu. Ivo'nun kendisine çarpan yumruklarının dehşeti ve acısı. Neredeyse bilincini yitirene kadar onu boğan iri ellerinin korkunç deneyimi. Onu parçalamakla tehdit ederken, bıçağının jilet gibi keskin kenarı yüzünde geziniyordu. Adam kara saçlarını terli ve öfkeli yüzünden uzaklaştırmak için durakladığında, kadın irkilmiş ve panik içinde parçalanmış kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

İşte o zaman onu bıçakladı. Bıçağın ucu kürek kemiğine isabet etti, ardından sırtından aşağıya indi ve beline kadar kesmeden önce kalçalarına çarptığında sola doğru bir koşu yaptı. Çılgılık attı ve dizlerinin üzerine çöktü, acıdan felç olmuştu ve öleceğine inanıyordu. Ivo onu ayağa kaldırdı, bıçağı sallarken iğrenç tehditler savuruyordu, yakışıklı yüzü cehennem zebanilerinden biri gibi çarpıtılmıştı.

Kaçmak için çılgınca mücadele etmiş, kanlı bıçak amansızca ona doğru inerken bileğini yakalamıştı. Çaresizliğin verdiği güçle bıçağı kendisinden uzaklaştırmayı başardı ve bıçak ölümcül bir şekilde Ivo'nun boğazının dibine saplandı.

"Öldüğünden emin misin?" Daniel'in sesi sakindi, sanki bu tür hikâyeleri her gün duyuyormuş gibiydi. Belki de duyuyordu.

"Oh, evet." Ürperdi. "Nabzını kontrol etmeyi başardım ama nabız yoktu." Bir elini karnına bastırdı, kusacakmış gibi hissediyordu. "Kimse bu kadar çok kan kaybederek hayatta kalamaz."

"Ne tür bir yara açtın?"

Bir an için onun yaşadığı dehşetle ilgili sakin, doktorvari sorularından nefret etti ama bu, onu yataklarından atıp varlığına lanet etmesinden daha iyiydi. Onun sakinliğine ayak uydurmaya çalışarak köprücük kemiğinin hemen üzerine bir çizgi çekti. "Boğazını kestim."

"Bir insan böyle bir yara yüzünden çok çabuk kan kaybından ölebilir," dedi soğukkanlılıkla. "Revire vardığında şokta olmana şaşmamalı. O gün çok güçlü ve çok cesurdun."

Onun sözleri karşısında dudağı kıvrıldı. "Hayatım için kaçan dehşete düşmüş bir katildim! Gerçi babam muhtemelen benim asıldığımı görmekten memnun olurdu. Bu onun benim hakkımdaki tüm kötü inançlarını doğrulayacaktı."

"Nefsi müdafaaydı!" Daniel sertçe söyledi. "Asla suçlu bulunamazdın."

"O kadar iyimser değildim. Bu yüzden olabildiğince uzağa ve hızlı koştum." Derin, titrek bir nefes aldı. "O gece senin ve kız kardeşinin bana gösterdiğiniz nezaketi hiç unutmadım. Siz olmasaydınız delirebilirdim. Bana o parayı vermemiş olsaydınız, asla güvende olamazdım. Ayrıca bana tüm erkeklerin kötü olmadığını da hatırlattınız."

"Çoğu erkek öyle değildir," dedi düşünceli bir şekilde. "Ivo bile muhtemelen değildi, ama sarhoştı, bu da herkesin içindeki kötülüğü ortaya çıkarabilir. Kendi ölümünden kendisi sorumluydu."

"Böyle düşünmene sevindim," dedi bitkin bir halde. Ama bir zamanlar tutkuyla sevdiği kocasının gözlerinin önünde, onun elleriyle öldüğünü asla unutmuyacaktı.

"Eğer içinizi rahatlatıcaksa," dedi, "o gece revire yaptığınız ziyaret Laurel'i kadınlar ve çocuklar için bir sığınak kurmamız gerektiğine ikna etti. Bu Zion House'un başlangıcıydı ve pek çok insan onun çalışmalarından yararlandı."

"Ben ilham kaynağı olmasaydım, başka bir kadın ," dedi sesi donuklaşarak. "Kadınlara ve çocuklara yardım etmek kız kardeşinin görevi. Senin gibi bir aziz."

Daniel bıkkınlığını belli edercesine, "Keşke benim bir aziz olduğumu düşünmeyi bıraksanız. Aziz değilim. Laurel da değil, gerçi o daha yakın."

Jessie omuz silkti. Onun anlayamayacağı kadar ahlaki açıdan birbirlerinden uzaktılar. Ona karşı duyduğu çekime direnmek için çok uğraşmıştı çünkü onun kim ve ne olduğunu ya da ilk nasıl tanıştıklarını bilmesini istememişti.

Artık onun en kötü yanlarını biliyordu ve kibar bir aziz bile bu bilgiden etkilenirdi. Etkilenir ve sonunda tiksiniirdi. Birkaç kısa saat boyunca, geçmişiyile ilgili tüm düşüncelerini bir kenara bırakıp yeni kocasının tadını çıkarmıştı. Şimdi o altın an paramparça olmuştu ve böyle anlar bir daha gelmeyecekti.

Yorgun bir ifadeyle sordu: "Cinayetimi Bristol yargıçlarına bildirecek misiniz? Ivo öldüğünde epeyce gürültü koptuğunu tahmin ediyorum, çünkü varlıklı bir beyefendiydi."

Daniel kuru bir sesle, "Belki parası vardı," dedi, "ama bir centilmen değildi. Hayır, elbette kendi karımı ihbar etmeyeceğim. Nefsi müdafaa gerekçesiyle beraat edeceğin sancılı bir duruşma kimseye yarar sağlamaz ve büyük zarar verir. Bu Beth'in peşini sonsuza dek bırakmaz ve o kesinlikle masum."

Yani Beth'i korumak aynı zamanda kendini de korumak anlamına geliyordu. Jessie derinlerde, mantıksız bir yerinde Ivo'yu öldürdüğü için cezalandırılmayı hak ettiğine inandığını fark etti. Gerçi Tanrı biliyordu ki Ivo hayattayken de bir sürü ceza çekmişti. "Yani nefsi müdafaa olduğunu söylediğimde bana inanıyor musun? Sözlerimi destekleyecek hiçbir kanıtım yok."

"Evliliğimizi müzakere ettiğimizde bana her şeyi söylemeyeceğini ama söylediklerinin gerçek olacağını söylemiştin," dedi düşünceli bir şekilde. "Sanırım hiç açıklamak istemediğin şey bu, değil mi? Başka korkunç sırların yok mu?"

Neredeyse gülümsüyordu. "Bugün benim iki eşli annemle tanıştın ve bir katille evlendiğini öğrendin. Sanırım hepsi bu kadar."

"Sonuç olarak, her türlü nedenden ötürü önemli bir gün oldu." Sesi yumuşadı. "Uyumaya git, Jessie. Yarın daha güzel bir gün olacak."

Kesinlikle öyle olmasını umuyordu. Ama içinde bir şeyler kırılmıştı ve bunun onarılabilceğinden şüpheliydi.

En azından hapse girmeyecekti. "Teşekkür ederim Daniel," dedi usulca. Sonra ondan uzaklaştı ve rüya görmeden uyumak için dua etti.

Daniel kötü uyudu. Hatalı olmasa bile mutsuz bir gelinle aynı yatağı paylaşmak kolay değildi. Jessie yatağın kenarına uzanmış, sırtı ona dönüktü. Onun da fazla uyumadığından şüpheleniyordu ve beden dili yalnız kalmak istediğini açıkça gösteriyordu.

Şafak pencereleri aydınlattığında, sonunda yuvarlandı ve onu kucakladı, sırtına uzandı ve kolunu beline doladı. "Zor bir gece miydi?"

Jessie içini çekti. "Bristol'de geçirdiğim zamanı gömmek için oldukça iyi bir iş çıkarmıştım. Unuttuğumdan değil ama anılar onları düşünmek zorunda kalmayacağım bir yere saklanmıştı. Dün gece hepsi Pandora'nın kutusundan çıkan kötülükler gibi dışarı fırladı. Onları bir daha gömmek yok."

Yüzünü buruşturdu. "Bıçak izinden bahsettiğim için özür dilerim. Ama bir kez fark edince görmezden gelemedim. Bazen Jane'in Bristol'den sağ salım kurtulup kurtulmadığını ve sonrasında ona ne olduğunu merak ediyordum."

"Dün gece ne kadar üzücü olsa da, beni tanıdığın için o kadar da üzgün değilim," dedi yavaşça, bu içgörü karşısında şaşırılmıştı. "Ne yaptığımı öğrenmeni ya da beni revirden tanımanı hiç istemedim, bu yüzden

seni uzak tutmaya çalıştım. Yine de kocamdan saklamak çok büyük bir sırdı. Bir seçim yapmam gerekirse, dürüstlüğü tercih ederim."

"Ben de öyle." İngiltere'nin en arzulanan kadınına sarılmak erkeklik organları üzerinde tahmin edilebilir bir etki yaratıyordu. "Zevkli bir şey yapmak hafızandaki bazı şeytanları uzaklaştırır mı?" Sözlerine nazık bir okşayışla eşlik etti ve başparmağıyla göğüs ucunu okşadı.

Meme ucu sertleşti ve o da sertleşti ama iyi bir şekilde değil. Bir kurdun yanından geçip gideceğini uman bir tavşan gibi hareketsizdi. Bir doktor olarak Daniel fiziksel tepkiler hakkında çok şey biliyordu ve onunkinin ne olduğu açıktı.

Sohbet eder gibi görünmek için elinden geleni yaparak, "Havanda değil misin?" dedi.

Sesinde gerginlik vardı, "Sen benim kocamsın. Seni inkar etmeyeceğim."

Başka bir deyişle, ne kadar istemese de evlilik görevini yerine getirecekti. Uzun, gergin bir an boyunca, onun sözüne inanmak istedi. Bir gün önceki neşeli tutku zihninde ve belinde canlıydı ve onu havaya sokabileceğini düşünecek kadar erkek kibrine sahipti.

Ama bu kadın babası tarafından istismar edilmiş, ilk kocası tarafından neredeyse öldürülmüş ve nişanlısı tarafından tecavüze uğramış ve kötü muamele görmüş bir kadındı. Erkeklerin bencil domuzlar olduğuna dair daha fazla kanıtı ihtiyacı yoktu. Kendisini de onu bu kadar kötü kullanan erkeklerle aynı kategoriye sokmak istemiyordu.

Elini göğsünün yumuşak zevkinden çekmek için kendini zorladı. "İblislerin içinde boğulmayana kadar beklemek daha iyi."

Rahatladığını gizleyemeyerek, "Özür dilerim. Sonra böyle oldu. ... Ivo'dan sonra. Doğamdaki tüm arzu kırıntıları aylarca yok oldu."

Aylarca. İç çekişini bastırarak ondan uzaklaşıp sırt üstü yuvarlandı ve kendini tuttuğu için lanet olası bir altın madalyayı hak ettiğini düşündü. Balayının bir çifti ölüm onları ayırana kadar birbirine bağlayacak kadar çılgın, tutkulu keşiflerle dolu olması gerekirdi. Ama o hiçbir şeyi mantıklı bir şekilde yapmamıştı ve Jessie onun istediği kadındı. "Sanırım sana hiç dokunulmasını istemiyorsun."

"Hayır!" O da sırt üstü yuvarlandı ve adamın elini tuttu. "Rahatlatmak için dokunmak hoş olurdu, ama Daha fazlasını istemiyorum." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Bu senin için o kadar haksızlık olur ki, eminim bana hiç dokunmamayı tercih edersin."

Rahatlamış bir şekilde, bir kolunu omuzlarının altından geçirdi ve onu yanına çekti. "Yanlış. Sevgiden kaynaklanan dokunuş, arzudan kaynaklanan dokunuştan daha da hayatidir."

Yumuşak bir şekilde nefes verdi ve başını adamın omzuna yasladığında gergin vücudundaki gerginlik azaldı. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Zamanla normale döneceğim."

"Dünkü tutku senin normal sayabileceğin bir şey miydi?"

Kızarmış gibi başını eğdi. "Evet."

"Beklemeye değer." Pişmanlığını gizleyerek yorganı üzerlerine çekti. Güzel ve çekici geliniyle yatakta çırlıçıplak uzanmak ve ona sarılmaktan başka bir şey yapamamak pek adil görünmüyordu. Jessie'nin muhteşem kırmızı baştan çıkarıcı elbisesini bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Bazen Tanrı'nın son derece tuhaf bir mizah anlayışı vardır.

Bölüm 26

Sonraki birkaç gün tuhaf bir balayı gibi geçti, ama tatsız değildi. Jessie ve çok sabırlı yeni kocası bahçelerde yürüdüler, arazide ata bindiler ve harika yemekler yediler. Ve konuştular. Artık hiçbir sırrı kalmadığı için konuşmak kolaylıkla akıyordu. Daniel'in etkileyici bir bilgi birikimi vardı.

Ayrıca onun alaycı, ince mizah anlayışından da hoşlanmaya başladı. İyi doktor her zaman ilk düşündüğü kadar ciddi değildi.

Ara sıra bir dokunuş, koku ya da görüntü ona düğün günlerinde paylaştıkları tutkuyu keskin bir şekilde hatırlatıyordu. İkisinin de ne kadar neşeli ve tatmin olmuş olduklarını net bir şekilde hatırlıyordu ama şimdi onunla yatma düşüncesi kirpi gibi kıvrılıp yatma isteği uyandırıyordu.

Daniel'in gösterdiği itidali kaç erkeğin gösterebileceğini merak ediyordu. Çok azının yapacağından şüpheleniyordu. Eğer Daniel evlilik haklarını talep etmekte ısrar etseydi, kadın da karılık görevinde işbirliği yapardı. Ama kendini istila edilmiş ve çaresiz hissedirdi.

Elbette bu da geçecekti ve bunun Ivo ile evliliğinin sona ermesinden daha çabuk olmasını umuyordu. Ama şimdilik, her şeyi görmüş ve hayatın tuhaflıklarını sükûnetle kabullenmiş bir adam olan Daniel'a derinden minnettardı.

Ayrıca son derece çekici olan sessiz bir özgüveni vardı. Onu seçerek iyi yapmıştı. Sadece hoşgörüsünün, onunla birlikte gelen tüm sorunları kabul etmesini sağlayacağını umuyordu.

Jessie harika bir arkadaştı, bu da aynı yatağı paylaşmadıkları gerçeğini biraz olsun telafi ediyordu. Daniel'ın mükemmel bir öz disiplini vardı, ama kendine fazla eziyet etmek istemiyordu, yüzden Milton Malikânesi'ndeki ikinci gecelerinde Daniel bir palet oluşturmak için şöminenin önüne sessizce yedek battaniyeler yığmıştı.

Jessie onun bu hareketini aynı derecede sessiz bir minnettarlıkla kabul etti. Sabahleyin battaniyeleri sözsüzce katlayıp tekrar kaldırdılar. Konuşmadan işbirliği. Eğer hizmetçiler birlikte uyumadıklarını bilselerdi, Laurel ve Kirkland da kısa bir süre sonra öğrenirlerdi ve bu Daniel'in tartışmak istemediği bir durumdu.

Beşinci sabah şafakla birlikte yağmur yağmaya başlayınca küçük kütüphaneye çekildiler ve şöminenin iki yanına yerleştirilmiş kanatlı sandalyelerde rahatça kitap okumaya koyuldular. Küçük bir kömür ateşi sonbaharın soğuşunu ve rutubetini dağıtıyordu.

Birkaç saat sonra Daniel bacaklarını esnetmek için ayağa kalktı. Henüz görmediği bitişikteki müzik odasını ziyaret etme zamanı gelmişti. Her Kirkland konutunda olması beklendiği gibi, burada da güzel bir piyano bulunuyordu.

Oturdu ve bazı gamları çalıştırdı. Enstrümanın güzel bir tonu vardı ve iyi akort edilmişti, bu yüzden parmakları Bach'ın en sevdiği parçasına kaydı.

Bağlantı kapısına arkasını dönmüş olsa bile Jessie'nin ona ne zaman katılacağını biliyordu. Parçayı bitirirken Jessie onun arkasında sıcak bir varlık olarak duruyordu. Bitirdiğinde Jessie ellerini çırttı. "Çok güzel! Müzisyen olduğumu bilmiyordum."

Başını kaldırdı ve kısa bir süreliğine onun muhteşem gözlerinde kayboldu. İnce elmaslar kadar berrak.... yine de içinde boğulacağı derinliklere sahipti.

Bir anlık dalgınlığını üzerinden atarak, "Ben kalfa bir piyanistim, Laurel ve Kirkland gibi gerçek bir müzisyen değilim. Zevk için çalışıyorum ve dansçılara ya da gayri resmi şarkıcılara eşlik edecek kadar iyi çalışıyorum." Hüzünlü, minör anahtarlı eski favoriye çalmaya ve söylemeye başladı, " 'Scarborough Fair'e mi gidiyorsun? Maydanoz, adaçayı, biberiye ve kekik. Beni orada yaşayan bir kıza hatırlat, Bir zamanlar benim gerçek aşkımdı. ' "

Şarkının dokunaklı hüznü ona çarptığında elleri hareketsiz kaldı. Maydanoz, adaçayı ve Gül, sevgili Gül'ü sonsuza dek kaybolmuştu. Jessie onu anlayarak omzuna sessiz bir el koydu.

Üzüntüsünü üzerinden atarak, "Beth'i delicesine özleyorsun olmalısın. Onu erken alabilmek için yarın yola çıkalım mı?"

"Çılgınca," diye kabul etti Jessie, ama onu şaşırtarak devam etti. "Ama bu sabah Mariah'dan aldığım not Beth'in geliştiğini söylüyordu ve ben de seninle geçirdiğim bu sessiz zamanın tadını çıkarıyorum. Buradan ayrıldıktan sonra hayat çok yoğun olacak."

Memnuniyetle, "Nasıl isterseniz." dedi. Bir dizi çınlayan akor çaldı. "Ben de çok fazla ilahi çalışıyorum. Ruhları canlandırmak için müzik gibisi yoktur."

"A Mighty Fortress Is My God" şarkısının gürleyen bir yorumunu patlattı ve moralini yükselterek şarkıya eşlik etti. " 'Tanrımız güçlü bir kale, asla bir siperdir. ' " Jessie de katıldı, alto sesi onunkıyla iyi uyum sağlıyordu Bariton.

İlahiyi bitirdiğinde Jessie hayranlıkla şöyle dedi: "İyi bir piyanistsin ama şarkı söylemen olağanüstü. Harika ve derin bir sesin var."

"Bir cemaati şarkıya sürüklemek için kullanışlıdır," dedi gülümseyerek. "Bütün gün boyunca ilahi çalabilirim. Bir papazın evinde büyüdüğünüz için payınıza düşeni biliyor olmalısınız."

"Düşündüğünüzden daha az. Babam şarkı söylemenin anlamsız olduğunu ve eğlenmeye yol açabileceğini düşünürdü ve eğlenmeyi onaylamazdı! Bu yüzden ayinlerinde müziği asgari düzeyde tutardı."

"Hâlâ öyle." Yorum arkalarından geldi ve Daniel ayağa kalkıp hızlı bir hareketle döndü. Eski sınıf arkadaşı Gordon, çamura bulanmış ve yolculuk yorgunu bir halde kapıda duruyordu.

"Özür dilerim," dedi Gordon. "Sizi korkutmak istememiştim. Sizinle konuşmam gerektiğini söylediğimde, uşağınız beni kütüphaneye gönderdi ve oradan müziği takip ettim."

"İyi zaman geçirmişsiniz," dedi Daniel. "Jessie, bu Gordon, eski okul arkadaşlarımdan biri. O da düğündeydi."

"Ah, annemin kaçmasını engelleyen adam." Jessie sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sizinle doğru dürüst tanıştığıma memnun oldum. Yakınlarda seyahat ediyordunuz ve uğramaya mı karar verdiniz?"

"Aslında ondan benim için biraz araştırma yapmasını istedim," dedi Daniel. "Herhangi bir başarı elde ettin mi?"

Gordon Jessie'ye bakınca Daniel, "Karımın önünde konuşmamda bir sakınca yok, çünkü bu konu onu ilgilendiriyor. Jessie, Gordon gizli soruşturmalar yapar, bu yüzden ondan ölü ya da diri babanı bulmasını istedim."

Jessie keskin bir nefes alırken Gordon, "Yeterince kolay oldu. Mr. Braxton halen Chillingham'daki Aziz George kilisesinin papazıdır."

Jessie piyano sırasına çökmüş, solgun görünüyordu. "Demek babam hâlâ yaşayanlar arasında."

Gordon, "Sağlığı gayet iyi görünüyor," diye cevap verdi.

"Kesinlikle kaba, eminim," dedi kuru bir sesle. "Bütün cemaatini kendinden uzaklaştırdı mı?"

Gordon tereddüt etti. "Biraz saygı uyandırıyor ama sevgisi az."

Jessie'nin bakışları Daniel'a kaydı. "Neden Bay Gordon'dan onu bulmasını istediniz?"

"Çünkü bilmek daha iyidir," diye yanıtladı Daniel.

"Sanırım haklısın," dedi heyecanlanmadan.

Jessie' yüz ifadesinden Daniel'la aynı şeyi düşündüğü anlaşılıyordu: annesinin iki eşli olduğunu. Neyse ki Peder Braxton'ın bunu öğrenmesi pek olası değildi.

"Babamın hayatında bilmem gereken kayda değer bir şey var mı?" Jessie sordu. "Bir metres edindi mi ya da yetimleri evlat edindi mi ya da siyahtan başka bir renk giymeye başladı mı?"

Gordon kuru bir sesle, "Eğer öyleyse, bu konuda çok ketum davranmış," dedi. "Ama sanırım bir ya da iki teolojik makale yayınladı."

"Hiçbir zaman çok ilginç bir adam olmadı." Ayağa kalktı. "Pek ev sahibesi sayılmam. Bir şeyler içmek ister misiniz? Ya da havaya bakılırsa, geceyi burada geçirmek ister misiniz?"

Gordon kıkırdadı. "Balayı çiftleriyle kalacak kadar aptal değilim. Bir saatlik yolculuktan sonra evde olacağım." Eğildi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Leydi Romaine."

Daniel aklına gelen bir düşünceyle, "Seni geçireyim," dedi. Müzik odasından uzaklaştıklarında, "Başka bir soruşturmayı üstlenecek vaktin var mı?" diye sordu.

"Biraz zamanım var." Gordon kaşlarını kaldırdı. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Jane "in revire geldiği tarih neydi? Daniel tam olarak hatırlayamıyordu ama sonbaharın başlarıydı. "Yaklaşık yedi yıl önce yılın bu zamanlarında Ivo Trevane adında genç bir adam Bristol'de öldürüldü. Şehirde bir evi ve Dorset'te bir mülkü olan varlıklı bir beyefendiydi."

Gordon ceketinin içinden küçük bir not defteri çıkardı ve kısa bir kalemle ayrıntıları not aldı. "Özellikle neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Öldüğünde bir öfke var mıydı? Katili hiç bulundu mu? Ailesi var mıydı? İlginç olabilecek herhangi bir şey."

Gordon defteri bir kenara koydu. "Bu adam Braxton'dan daha ilginç olmalı. Ne bulabileceğime bakacağım. Bilgileri nereye göndereyim?"

"Buradan ayrıldıktan ve Jessie'nin kızını aldıktan sonra Dorset'teki Romaine Kalesi'ne gideceğiz. Ne bulacağımıza dair hiçbir fikrim yok."

Ön fuayeye girdiklerinde Gordon sert bir sesle, "Sorumluluklar," dedi. Daniel güldü. "Eminim haklısındır. Bay Gordon'u bulduğunuz için teşekkürler.

Braxton." Elini uzattı. Gordon elini sıktı ve dışarı çıktı.

nemli günün içine. En azından artık yağmur yağmıyordu.

Daniel kütüphaneye döndü, Jessie ateşin yanında oturuyor ve kucağındaki kitabı okumak yerine alevlere bakıyordu. Daniel içeri girdiğinde, "Umarım Gordon'u babanı için göndermeme kızmazsın," dedi.

"Bundan bahsetmemen iyi oldu. Onun hakkında ne kadar az düşünürsem o kadar iyi." Acı acı gülümsedi. "Şimdi asıl soru anneme söyleyip söylemeyeceğim."

"Yapma." Daniel karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bilmek istemeyecektir."

Jessie'nin kaşları çatıldı. "Annemin davranışının ahlaksızlığı konusunda papazlara özgü endişeleriniz yok mu?"

"Ben bu dünyaya iyileştirmek için geldim, yargılamak için değil," dedi kuru bir sesle. "İyi bir kural, böyle bir gerçeği ortaya çıkarmanın faydalarını düşünmektir. Bu durumda, başkalarının sefaletini çiğnemekten zevk alan hevesli dedikoducular dışında kimsenin yararı olmaz. Annenizin iki eşliliğini ifşa etmek ailesine büyük zarar verir, belki de tamamen yıkar. Peki ne amaçla? Yasal kocasına asla geri dönmeyecek ve kocasının da onu geri almak istemesi pek olası değil. Sevgi dolu bir eş, anne ve gelin gibi görünüyor. Ülkenin kanunlarını çiğniyor olsa da, daha yüksek kanunları  iğnemiyor olabilir."

Jessie yavaşça başını salladı. "Temel kuralını beğendim. Annemin neden böyle davrandığını herkesten çok ben biliyorum çünkü ben de Cassius Braxton'dan kaçtım ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptım."

"Sen de annen gibi iki eşlilik yapar mıydın?" Daniel sordu.

Kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Hayır, yeni bir adamla birlikte olmayı ne kadar istersem isteyeyim, asla mihrapta durup böyle büyük bir yalanı yaşayamazdım. Bu, yanımda duran adama karşı affedilmez bir suç olurdu."

"Bunu güven verici buluyorum," diye yorumladı.

Yüzündeki alaycı gülümseme geri döndü. "Dediğim gibi, yol boyunca hiç terk edilmiş koca bırakmadım. Asıl merak ettiğim babamı ziyaret edip etmemem gerektiği."

Kaşlarını  atma sırası Daniel'daydı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"İstemiyorum ama sanırım yapmalıyım." Ağzı buruştu. "Ne de olsa ben babamın kızıyım. 'Olmalı' ve 'yapmalı' en sevdiği iki kelimeydi. Böyle bir görüşmenin hoş ya da verimli olacağını hayal bile edemiyorum,

Ama Şimdi ilk kocam hakkındaki gerçeği itiraf ettiğim için, gemiŐimdeki büyük korkularıyla yüzleşmek için biraz istek duyuyorum. Hayatımın bu yeni evresine girerken  zg r olmak istiyorum. Siz ne düŐünüyorsunuz?"

Daniel yavaŐa, "Bence onunla tanışmak ne kadar ilerlediğini kendine açıklamak açısından akıllıca olur," dedi. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Oh, lütfen, evet! Onunla tek başıma y zleŐebileceęimi sanmıyorum." Başını bir yana eğdi. "Buna dayanabilir misin?"

"O benim babam değil, bu yüzden büyük bir gerginlik olmamalı. Ben de kendi payıma d Ő en kötü niyetli zorbalarla uęraŐtım." Düşündü. "Beth için Ralston Manastırı'na, oradan Chillingham'a ve daha sonra da Romaine Kalesi'ne gidelim mi? En verimli rota bu olur."

"Beth'i babamın yakınında istemiyorum!" Jessie sert bir sesle. "Bu arabada daha fazla zaman geçirmek anlamına gelecek ama önce Chillingham'a gitmeyi tercih ederim. Eğer kaamazsan onu kendim alabilirim."

"Birlikte gidebiliriz. Chillingham'a gideriz ve Romaine'e yakın olduğu için birkaç günlüğüne kaleyi ziyaret ederek orası ve orada neye ihtiyaç duyulduğu hakkında fikir sahibi oluruz," dedi Daniel. "Sonra Beth'i toplayabiliriz. Neyse ki tüm bu yerler güneybatıda, bu yüzden yolculuk çok kötü olmayacak."

"Bu iyi bir plan. Mariah'ya Beth'in birkaç gün daha yanında olacağını bildiren bir not yazacağım ve Beth'e de bir not göndereceğim."

"Okuyabiliyor mu?" diye sordu ilgiyle.

"Sadece biraz, ama onu eğlendirmek için hızlıca küçük çizimler yapıyorum." Jessie'nin yüzü aydınlandı. "Beth resim yapmayı çok sever ve sık sık birbirimize eskizler göndeririz. Bugün, d n y r y Ő e çıktığımızda g lde gördüğümüz kuğuları çizeceğim."

Beth ne kadar Şanslı bir . Daniel ve Jessie'nin birlikte sahip olabilecekleri çocuklar da aynı derecede Şanslı olacak ve Beth'in abla olması gibi bir avantaja sahip olacaklardı. "Sen notlarını yazdıktan sonra onları Martin'e götüreceğim ve ondan arabayı yarın sabah yola çıkmaya hazırlamasını isteyeceğim."

Kütüphanenin köşesinde bir yazı masası vardı, Jessie oraya geçti ve Mariah'ya yazdığı not için kâğıt, kalem ve mürekkep, Beth'e yazdığı not için de kurşun kalem kullandı. Her ikisini de balmumuyla m h rledikten sonra, "Bunları benim için adresleyip imzalar mısınız?" dedi.

"Lord olmanın unutup durduğum bir yanı da bu," diye düşündü. "Bu konuda vicdanımı sorgulamam gerekiyor çünkü akranlarım ve

Parlamentonun frankingi sadece resmi işler için kullanması gerekiyor, ancak bu sürekli suistimal ediliyor."

Jessie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Franking yok mu? Arkadaşlarımın benden mektup aldıklarında para ödemek zorunda kalmalarından hoşlanmıyorum."

"Ben daha çok genel posta reformu çerçevesinde düşünüyordum. Neden maddi durumu iyi olanlar ücretsiz posta ücreti alırken, maddi durumu iyi olmayanlar ödemek zorunda kalsın? İngiltere'nin bir tür ulusal kuruluşlu postaya ihtiyacı var." Masada ona katıldı ve adresi kendi eliyle yazdı, ki bu franking için bir gereklilikti, ardından mühürlü mektubun sağ üst köşesine ROMAYNE'i karaladı.

Jessie, "Lordlar Kamarasının bir üyesi olarak bu tür reformlar üzerinde çalışabilirsiniz" dedi.

"Gerçekten de yapabilirim. Bu lordluk işinin avantajlarını takdir etmeye başlıyorum." "Bunları şimdi Martin'e götüreceğim." diyerek ayağa kalktı.

Ev uşağı bulmayı zorlaştıracak kadar büyük değildi. Daniel Jessie'nin notlarının gönderilmesini ve sabah için arabalarının hazırlanmasını ayarladı, ama ayrılmadan önce, "Birkaç ay önce kız kardeşimin hayatını kurtaran Martin sen misin?" diye sordu.

Martin'in profesyonel cılası kayboldu ve ciddiyetle, "Evet, yardımcı olabildiğime çok sevindim lordum," dedi.

Aslında bu genç adamın yardımı çok kritikti ve hizmeti sırasında ciddi şekilde yaralanmıştı. "Size en içten teşekkürlerimi sunuyorum," dedi Daniel sessizce. "Sizin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa, sadece istemeniz yeterli."

Martin basitçe, "Leydi Kirkland için her şeyi yaparım, bu yüzden ödüle gerek yok," dedi. "Hiçbir şey istemediğim halde Lord Kirkland çok cömert davrandı."

"Ödülü uşaklık pozisyonu muydu?" Daniel sordu.

"Her zaman uşak olmak istemişim ama Kirklandlar için çalışmaya da devam etmek istiyordum, bu yüzden lord hazretleri bana bu pozisyonu verdi." Martin'in gülümsemesi gençliğini gösteriyordu. "Leydi hazretleri de geçen ay bana ve Molly'ye görkemli bir düğün yaptı."

"Demek sen de yeni evlisin!" Daniel sıcak bir ifadeyle. "İkinizi de tebrik ederim."

Martin, mesleki soğukkanlılığını daha da unutarak, "Evlilik hayal edilebilecek en muhteşem şey, değil mi lordum?" dedi.

Daniel gülerek, "Tanrı'nın en iyi icatlarından biri," diye onayladı. "Milton Malikânesi'nin aile kurmak için iyi bir yer olacağına eminim."

Martin tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme verdi ve kulakları pembeleşti.

Belli ki o ve Molly bu aileyi kurmak için çok çalışıyorlardı.

Martin'den ayrılırken Daniel, Rose hayatta kalsaydı, Martin ve Molly'ninki kadar açık sözlü ve mutlu bir evlilikleri olacağını fark etti. Onun yerine, güzelliği, karmaşıklığı ve sorumluluklarıyla Jessie'ye sahipti.

O genç evlilikle hayat daha kolay olurdu. Yine de artık Jessie'den başkasını karısı olarak hayal edemiyordu.

Bölüm 27

Daniel arabanın penceresinden Dorset kırlarına baktı. "Yakında Chillingham'a varacağız. Kırlar tanıdık geliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Bazı köy isimlerini tanıyorum ama Chillingham'dan çok nadiren ayrıldım, bu yüzden kasabanın dışında pek bir şey bilmiyorum."

"Kasabada bir han var mı? Gün oldukça ilerledi ve babanızla ziyaretiniz çok kısa sürse bile, başka bir kasabada kalacak yer bulmak için zamanınız olmayabilir."

Jessie gerginliğini kontrol etmeye çalışırken elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Daniel'in dikkatini dağıtmak için sıradan bir konuşma yaptığından şüpheleniyordu. "George, Chillingham'ın sahip olduğu hana en yakın şey. Sadece birkaç odası var ama temizdi ve yemekleri de güzeldi. Sahipleri Bay ve Bayan Brown bana her zaman nazik davrandılar."

"George iyi bir yer gibi görünüyor. Bir oda tutup biraz dinlendikten sonra gidip babanı ziyaret edelim mi?"

Jessie başıyla onayladı. "Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem o kadar iyi." Daniel ciddiyetle, "Onu görmek zorunda değilsin," dedi.

"Sanırım öyle." Düğümlenmiş ellerine baktı ve çocukluğunu çok canlı ayrıntılarla hatırladı. Annesi ortadan kaybolduktan sonra sürekli babasından korkarak yaşamıştı. Şimdi bile onun acımasız eli hayatını şekillendiriyordu. Bundan kurtulmak istiyordu. Anılardan asla kurtulamayacağından değil ama belki de korkuyu kovabilirdi.

Yol fundalıklardan yeşil ve verimli bir vadiye doğru iniyordu. Araba kasabaya girdiğinde Jessie pencereden dışarı baktı ve ne kadar az şeyin değişmiş olduğunu görerek irkildi. Çocukluğuna geri döndüğü, kaçışının ve birden fazla kocasının sadece bir rüya olduğu gibi hızlı ve korkunç bir duyguya kapılırken nefesi daraldı.

Keskin bir şekilde kendine Ivo'nun daha çok bir kâbus olduğunu ve gerçekten de kaçtığını hatırlattı. Ve bu sefer babasıyla yalnız ve savunmasız bir şekilde yüzleşmeyecekti.

"George ileride sağda," dedi. "İleride pazar meydanı var ve bugün pazar günü. Meydanın uzak tarafındaki kilisenin kulesini görebilirsiniz, papaz evi de onun yanında. Chillingham küçük, kompakt bir kasaba."

İnsanların pencerelerden Kirkland'dan ödünç aldıkları parlak siyah arabalarına baktıklarını fark etti. Onun geri dönen müsrif kız olduğu anlaşılmadan önce bile spekülasyonlara yol açacaklardı. Müsrif oğlun bağışlanmaya ve iyileşmeye ihtiyacı vardı. Jessie bunların ikisini de alacağından kuşkuluydu, ama bir şeye ihtiyacı vardı.

Şoförleri yavaşladı ve arabayı George'un avlusuna açılan kemerin altından geçirdi. Belki de küçük ofisin kapısını çerçeveleyen küvetlerdeki sardunyaların rengi dışında hiçbir şey değişmemişti.

Chillingham önemli bir at arabası güzergâhı üzerinde olmamasına rağmen han düzenli olarak iş yapıyordu. Çocukken Jessie'ye egzotik bir yer gibi gelmişti çünkü faytonlar uzak ve büyüleyici yerlere bağlantı sağlıyordu. Arabaları seyreder ve yolcuların nereden gelip nereye gittiklerini merak ederdi.

Daniel Jessie'nin araçtan inmesine yardım ederken, "Ashton'ların ve Kirkland'ların cömertliğiyle geçiniyoruz, ama taşınmayı bırakır bırakmaz, hizmetkârlar, arabalar ve lordca yaşam tarzımızı destekleyecek diğer tüm gereçleri edinmemiz gerekecek. Bunu sana bırakmaya niyetliyim, çünkü sen benden çok daha uzun süredir baronesin."

Arabadan inip özenle düzenlenmiş avluyu tararken gülümsedi. "Para harcamaktan ve isteyen insanlara iş vermekten büyük keyif alacağım. Bir leydi hizmetçisiyle başlayacağım. Kelham'da tam zamanlı bir hizmetçiye ihtiyacım yoktu, bu yüzden Lily bana ve Beth'e bakıyordu ama bu artık işe yaramayacak. Milton Malikanesi'nde bana yardım eden hizmetçi Elsa çok iyi iş çıkarırdı ve dünyayı daha fazla görmeye hevesli görünüyordu. Onu işe almam Kirkland ve kız kardeşin için sorun olur mu?"

"Kibarca sorarsanız, eminim makul davranacaklardır." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım benim de bir uşak edinmem gerekecek."

"Doğru adam hayatını kolaylaştıracak," diye söz verdi koluna girip onu ofise doğru yönlendirirken.

Ofise girdiklerinde, yıpranmış bir masada çalışan orta yaşlı, güler yüzlü kadın başını kaldırıp baktı ve sonra soluk soluğa kaldı. "Bayan Lisbet! Bu gerçekten siz misiniz?" Kadın ayağa fırladı, yüzü heyecandan parlıyordu.

Jessie yaşlı kadının ellerini tuttu. "Bayan Brown, bir gün bile yaşlanmamışsınız!"

"Ne tatlı bir yalancısın, canım. Ben artık kır saçlı bir nineyim ve da mutluyum!" Bayan Brown Daniel'a baktı. "Sanırım sen

Bayan Braxton artık yok mu?"

"Gerçekten de değilim. Bu benim kocam, Lord Romaine."

Daniel hancıyı selamladı. "Eşimin eski bir arkadaşıyla tanışmak bir zevk, Bayan Brown. Umarım bu gece bizi ağırlayabilirsiniz?"

"Sadece bir odam boş," dedi hancı özür dileyerek. "En büyük odamız ama belki papaz evinde kalmayı tercih edersiniz? Babanızın çok daha fazla yeri var."

Jessie kaşlarını kaldırdı ve Bayan Brown aceleyle, "Sanırım hayır," dedi. Mavi oda evimizdeki en iyi odadır."

Daniel ona, "Eminim muhteşem olacak," diye güvence verdi.

Bayan Brown Jessie'yi incelerken şaşkınlıkla başını salladı. "Tanrım, çok güzel görünüyorsun. Demek artık Leydi Romaine oldun ve sahildeki o büyük şatonun hanımı olacaksın!" Daniel'i incelerken bakışları hayranlık doluydu. Sesini sahne fısıltısına düşürerek, "Ne kadar yakışıklı bir beyefendi! Onunla kaçmana şaşmamalı! Gerçi ben o esmer çocukla kaçtığını sanıyordum?"

Jessie ne kadarını söyleyeceğini düşünerek tereddüt etti. Kesinlikle her şeyi değil. "Ne yazık ki ilk kocam öldü ama Lord Romaine'i bulduğum için iki kez kutsanmış oldum. Kendisine daha yeni miras kaldı, bu yüzden şatoya ilk ziyaretimiz olacak."

Ama kaleden önce ejderhayla yüzleşmesi gerekiyordu. Derin bir nefes alarak, "Bize odamızı gösterirsen, biraz tazelenir, sonra da babamı çağırırız," dedi.

"Bu taraftan o zaman. Bu akşam burada yemek sipariş etmek ister misiniz?"

Jessie Daniel'e baktı. Daniel başıyla onaylayınca yemek siparişi verdi ve Bayan Brown'u üst kata kadar takip ettiler. Oda genişti, küçük bir oturma alanı ve rahat görünümlü bir yatak vardı. Daniel'in yerde yatması için fazla yer yoktu ama idare ederlerdi. Yatağı paylaşmak şu anda küçük bir sorundu.

Hancı gittikten sonra Daniel, "En azından bir kişi seni gördüğüne sevindi," dedi.

"Birkaç tane olacak. Başka bir yere gitmeme izin verilmediği için kilisede tanıştığım kadınlar ve çocuklar." Jessie başlığını çıkardı ve görünüşünü gözden geçirdi. Yarı yas için uygun görülen renklerin en neşelisi lavanta rengi bir elbise giymişti ve bu ona çok yakışan bir tondtu. Mor, yeşil ve altın tonlarında zengin dokunmuş bir şalı da meydan okurcasına elbisesine eklemişti.

Daniel onun arkasına geçti ve aynadaki görüntüsüne bakarken ellerini omuzlarına koydu. "Önemli bir kadın gibi görünüyorsun," dedi. "Müthiş."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim ama duymam gereken şey bu," dedi hayıflanarak. "Şimdi canavarı ininde saklamalıyım."

"Yürüme mesafesinde," dedi Daniel. "Ama tanınmamak için arabanın bizi pazarın içinden geçirmesini mi tercih edersin?"

Anonimlik cazip gelmişti ama başını salladı. "Bu kadar kısa bir mesafe için bu çok iddialı olurdu. Ayrıca, tüm kasaba ve sakinleri geçişimin dokusunun bir parçası. Hepsiyle yüzleşmeliyim."

"Nasıl bir rol oynamamı istiyorsunuz?" diye sordu. "Arka planda sessizce gizlenip az mı konuşayım?"

Adamın sakin bakışları sinirlerini yatıştırdı. Dürtüsel olarak, geri çekilip eldivenlerini giymeden önce yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Evet ve eğer dağılırsam ve buna ihtiyacım olursa beni kurtarmaya hazır ol!"

"Hayatında karşına çıkan diğer her şeyin üstesinden geldiğin gibi bunun da üstesinden geleceksin." Kapıyı açtı ve ekledi: "İyi ya da kötü, bu yakında sona erecek."

Jessie onun haklı olduğunu umuyordu. Merdivenlerden indiler ve ana caddeye çıktılar. Sola dönüp kalabalık kasaba meydanına doğru yürürlerken Jessie onun koluna girdi. Pazara yaklaştıklarında dikkatleri üzerlerine çekmeye başladılar.

Önce şık görünümlerine ilgi duyuldu. Sonra bir kadın, "Bu Bayan Braxton, kesinlikle! Şu gözlere bakın!"

Yaşlı ve bilge bir kadın daha yakından bakmak için meyve ve sebze masasının arkasından çıktı. "Elbette, küçük Lisbet, büyümüş de küçülmüş!" Çarpık dişli bir gülümseme sundu. "Çok iyi görünüyorsun, kızım! Peki bu iyi beyefendi kim?"

Bayan Potts, kadının adı buydu. Pazara ürünleriyle gelen ve pazar gününün sonunda kalan elmalar konusunda her zaman cömert davranan bir çiftçi kadındı. "Bayan Potts," dedi Jessie. "Sizi görmek çok güzel! Bu benim kocam, Lord Romaine. Eski günlerin hatırına bir elma alabilir miyim?"

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Eski günlerin hatırına bir çift bedava alın!" Masasından iki sert kırmızı elma aldı ve birini Daniel'a, diğerini Jessie'ye attı.

Jessie elindeki düşürmek üzereydi ama Daniel ikisini de yakaladı, sonra da derin bir selam verdi. "Çok teşekkürler, Bayan Potts!" Doğruldu ve Jessie'ye parlak bir altı peni uzattı. "Şimdi eski günlerin hatırına bir fincan elma şarabı iç!"

Bayan Potts bir kahkaha daha atarak parayı ustalıkla yakaladı. "Kendinize iyi bir tane bulmuşsunuz, Bayan Lisbet!"

İzleyicilerden genel bir onay mırıltısı yükseldi, ancak öfkeli bir kadın sesi tısladı: "Orospu!"

Jessie bu yorumu duymazdan geldi ama Daniel isimsiz sesin geldiği yöne baktı, ifadesi aniden soğumuştı. O bölgeden başka hakaret sesi duyulmadı.

Jessie her iki elmayı da oldukça müstehcen bir çifte şişkinlik oluşturacak şekilde retikülüne soktu, sonra Daniel'in koluna girdi ve pazar meydanında devam ettiler. Tanıdıklarının selamlarına karşılık verdi, ama konuşmayı engelleyen bir tempo tutturdu.

Bunun tek istisnası, heyecandan çılgına dönmüş bir halde kalabalığı yaran on üç ya da on dört yaşlarında, parlak gözlü sarışın bir kızdı. "Bayan Lisbet, geri döndünüz!"

Jessie sekiz yıl önceki parlak saçlarını ve mavi gözlerini hayal etmeye çalışarak baktı. "Emily Tipton, büyümüş de küçülmüş!"

Kendiliğinden kıza sarıldı. Emily küçük bir çocukken Jessie'yi hayran gözlerle izlemişti. Yerel eczacının kızı olan Emily'nin kıvrak bir zekâsı ve canlı bir merakı vardı. Jessie çocuğa okumasında yardım etmeyi ve öğrendiği ilginç yeni gerçekleri ona anlatmayı çok severdi.

Emily güldü ve ona tekrar sarıldı. "Seni bir daha göremeyeceğimden çok korkuyordum! Chillingham'da ne kadar kalacaksın? Annem ve babam seni görmeyi çok ister! Babam bana nasıl ilaç yapılacağını öğretiyor."

Jessie bazen ilaç ve iksir almaya gönderilirdi, bu yüzden Tipton'ları kasaba sakinlerinin çoğundan daha iyi tanıyordu. Ona karşı da her zaman nazik davranmışlardı. Gerçek bir pişmanlıkla, "Sadece tek bir gece geçireceğiz. Ama sizi görme fırsatı bulduğum için mutluyum."

Emily üzgündü ama cesurca, "En azından merhaba deme şansım var. Belki yine bu tarafa gelersin?"

"Belki." Jessie Daniel'ı tanıştırmak için öne doğru çekti. Romaine Kalesi'bir günden daha az bir süre kaldığına göre, bu yoldan

Gelecekte. Eğer isterlerse.

Emily'den özür dileyen Jessie tekrar Daniel'in koluna girdi ve meydan High Street'in doğu ucuna doğru daralana kadar pazarın içinden geçmeye devam ettiler. Kilise sadece bir blok ötedeydi, kare şeklindeki Norman kulesi her zamanki gibi sağlamdı. Jessie'nin parmakları Daniel'in kolunu sıkıca kavradı. "Papaz evi kilisenin uzak tarafındaki büyük evdir."

Onun elini okşadı. "Nasılsınız bakalım? Chillingham halkının çoğu seni hayatta ve iyi gördüğüne sevinmiş görünüyor."

"Düşman edinmek için pek fırsatım olmadı," diye açıkladı. "Bu garipti. Papazın kızı olarak statüm yüksekti ama sanırım çoğu insan benim için üzülüyordu. Annem yoktu ve babam Cassius Braxton'dı."

Kilisenin önünden geçerken, sefil ruhu için dua etme emri altında soğuk taş zeminde diz çökerek geçirdiği onca saati düşündü. Bunun tek etkisi kaçma arzusunu pekiştirmek olmuştu.

Kilise arkalarındaydı ve papaz evi şimdi solda görünüyordu. Chillingham'ın evlerinde kullanılan sıcak gri yerel taş genellikle çekiciydi ama bu geniş taş papaz evi soğuk ve tehditkâr görünüyordu. Aslında her ikisi de vardı.

Araziyi uzun bir demir çit çevreliyordu ve Daniel kapıyı açtığında kapı uğursuz bir şekilde gıcırdadı. Geçip ön kapıya doğru yürüdükten sonra Jessie iliklerine kadar ürpererek durakladı.

"Eğer baban evde değilse, bu korkunç bir hayal kırıklığı olacak," dedi Daniel, kapı tokmağını eline alıp yaklaşırken.

Babasının onun gerginliğini azaltmaya çalıştığını biliyordu ama tek yapabildiği başını sözsüzce sallamaktı. Eğer babası içeride olmasaydı, bunu tekrar yaşayacak cesareti olmayabilirdi.

Kapı açıldı ve karşısında Chillingham'ın en acımasız kadını Bayan Ludley duruyordu. Gösterişli bir şekilde dürüst bir kız kurusu olan bu kadın, kendini hem kiliseye hem de papazına adamıştı.

Bayan Ludley kapının eşiğinde kimin olduğunu görünce tükürmek ister gibi baktı. "Sen!"

Jessie'nin felci çözüldü ve samimiyetsiz bir gülümseme sundu. "Savurgan geri döndü, Bayan Ludley. Şimdi de papaz evinin kahyası mı oldunuz?"

Bayan Ludley'nin çenesi yukarı kalktı. "Bu ayrıcalığa sahibim. Birisi Bay Braxton'ın evinin düzgün bir şekilde yönetilmesini sağlamalı!"

"Ve eminim bunu çok iyi yapıyorsunuzdur," dedi Jessie. "Babam evde mi?"

Bayan Ludley kaşlarını çattı. "Vaazını yazıyor ve rahatsız edilmemesi gerekiyor."

Jessie neşeyle, "Uzun zamandır kayıp olan kızı için bir istisna yapılabilir," dedi. Daniel'i de yanına alarak, hizmetçinin geri çekilmesine neden olan bir güvenle eve girdi. "Eğer vaazı üzerinde çalışıyorsa, çalışma odasında olmalı. Bize yolu göstermesine gerek yok. Belki bize bir çay tepsisi getirebilirsiniz?"

Bayan Ludley'nin nasıl tepki verdiğini kontrol etme zahmetine girmeden Daniel'i orta koridordan geçirdi ve evin sol arka köşesinde babasının çalışma odası olarak kullandığı odaya götürdü. Kapı kapalıydı ve kapıyı çalmak için elini kaldırdığında yine bir felç anı yaşadı. Babasının çağrısına uyarken tam da bu yerde titreyerek durduğu sayısız zamanın canlı anıları tarafından kuşatılmıştı.

Ağzı inceldi ve hızlıca kapıyı çaldı, sonra kapıyı açtı ve çalışma odasına girdi. Babası masasında oturmuş, zayıf ve huysuz görünüyordu. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı, sonra dondu kaldı, çenesi düştü. Ayağa fırladı. "*Jezebel!*"

Bölüm 28

Rahip Cassius Braxton her zaman uzun boylu ve zayıftı ama şimdi iskelet gibi görünüyordu ve yüzündeki derin çizgiler bir ömür boyu süren öfkeyi yansıtıyordu. Saçları seyreli ve artık bembeyaz olmuştu. İşin en sarsıcı kısmı ise adamın gözlerinin kendininkilerle aynı olduğunu yarı yarıya unutmuş olmasıydı: kömürle çevrili soluk bir kutup mavisini. İnsanlar onda bile bu gözleri sinir bozucu buluyordu. Babasında ise bu buz gibi gözler onu asılmış bir yargıç gibi gösteriyordu.

Artık onun üzerinde bir gücü olmadığını hatırlayarak soğukkanlılıkla, "Merhaba baba. Jezebel'e cevap vermiyorum ama siz bana Leydi Romaine diyebilirsiniz."

Önce öfkesini ifade edecek kadar güçlü sözcükler bulamayıp kekeleydi. "Leydi Romaine diye biri yok! O dünyevi ahlaksız, karısı ya da çocuğu olmadan öldü. Sen bir fahişesin ve bu da senin pezevenğin olmalı." Daniel'a bakışları yırtıcıydı.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Bay Braxton," dedi Daniel soğukkanlılıkla. "Ama ben gerçekten de yeni Lord Romaine'im ve karşılıklı üzüntümüze rağmen damadınızım."

Babasının bakışları tekrar Jessie'ye döndü. "Burada ne işin var? O iğrenç baştan çıkarıcıyla kaçtığında tüm namus iddialarını terk ettin. Artık evimde istenmiyorsun!"

"Sevgili babacığım," dedi Jessie en tatlı ses tonuyla, içi titrese de, "bu evde *hiç* hoş karşılanmadım. Masadan büyük bir dilim peynir aldım diye beni dolaplara kilitledin ve sıcaklık karakterimi bozar diye dondurucu soğuktaki bir yatak odasında sadece kağıt inceliğinde bir battaniyeyle titrememe izin verdin. Beni deri bir kayışla dövmekten bahsetmiyorum bile çünkü sopayı esirgemek çocuğu şımartır. Eğer bu doğru olsaydı, Hristiyan âlemindeki en bozulmamış çocuk ben !"

Daniel dehşete düşmüş görünüyordu ama babası sadece tükürdü, "Sen de tıpkı fahişe annen gibi bir kötülük aracıydın! Seni arındırmak benim görevimdi!"

"Eğer bana saldırdığın gibi bir komşuma saldırsaydın, bir yargıcın önüne çıkarılırdın!" Jessie öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken derin ve yavaş bir nefes aldı. "Buraya artık senden korkmadığımı kendime kanıtlamak için geldim."

"Öyle *olmalısın*!" Babasının eli şiddetli bir tokatla parladı.

Jessie fiziksel bir saldırı beklemiyordu, hele de bir tanığın önünde ve kaçma konusunda son derece yavaştı.

Ama darbe yerine ulaşmadı. Daniel'ın eli fırladı ve babasının bileğini yakalayıp yaşlı adamı hareketsiz bıraktı. "Karıma el kaldıramayacaksın," dedi sert bir sesle. "Giydiğin elbisenin yüz karasıdır!"

Babası bileğini kurtarmak için çabalıyor, hırıliyordu. "Bir babanın, ruhunu ebedi lanetten kurtarmak umuduyla kızımı azarlama hakkı vardır!"

"Böyle bir hakkınız yok!" Daniel açıkça söyledi. "Kutsal Kitap birçok yerde 'Bir adam babasını ve annesini bırakıp karısıyla birleşecek ve ikisi tek beden olacak' der. Bu bir kadın için de aynı şekilde geçerlidir. Ben onun olduğum gibi Jessie de artık benim."

Jessie yardımsever bir tavırla, "Birbirinden ayrılma kısmı gerçekten çok hoş," dedi. Babasının yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ve alnındaki damarlar şişti.

"Seni aşâğılık, pis yaratık! İkiniz de cehennemde çürüyeceksiniz!"

"Neden tüm zamanını Eski Ahit'in intikam Tanrısı üzerinde çalışarak geçirdiğini ve Yeni Ahit'in sevinç ve bağışlama mesajını tamamen göz ardı ettiğini hissediyorum?" Daniel düşünceli bir şekilde sordu.

"Affedilmeden önce tövbe edilmeli!" Babası bileğini tekrar salladı ve Daniel bu kez onu bıraktı. "Ama senin gibi yalancı, hilekâr bir çapkın Kilise hakkında ne bilir ki?"

"Aslında oldukça fazla," dedi Daniel, babasının ateşinin aksine soğukkanlıydı. "Ben İngiltere Kilisesi'nin atanmış bir din adamıyım."

"Yalan söylüyorsun!" diye haykırdı babası dehşet içinde. "Kilise senin gibi bir adamı asla atamaz!"

"Gerçekten de öyle. Metodizme karşı modası geçmiş bir düşkünlüğüm var ama papazlığım çok gerçek." Bu kez Daniel'ın gülümsemesinde belirgin bir keskinlik vardı. "Oxford'da iki kez birincilik kazandım."

Jessie içi titremese gülecekti. Babası Daniel'a nefretle bakıyordu, damadının bir papaz olması fikri Daniel'ın gerçekten bir pezevenk olmasından daha çok tiksindirmişti onu.

"Tutarlılık konusunda sana tam not veriyorum baba. Ben çocukken de öfkeli, nefret dolu bir adamdınız, hâlâ öylesiniz." Derin bir nefes aldı. "Size saygılarımı sunmaya ve çok güzel bir torununuz olduğunu söylemeye geldim."

Yüzü sanki çürümüş bir şeyi ısırılmış gibi buruştu. "Kadın kötülüğünün bir başka nesli! Ellerimi senden temizliyorum!"

"Pontius Pilatus'un İsa'nın çarmıha gerilmesinin sorumluluğunu reddetmek için nafile bir çabayla ellerini yıkaması gibi," diye belirtti Jessie. "Ya da Lady Macbeth'in cinayet lekesini ellerinden temizlemeye çalışması gibi. Kendine kötü bir arkadaş seçiyorsun."

"Evimi terk et," dedi babası, sesi titreyerek. "Bu hakaretlerin için seni asla affetmeyeceğim."

"Affedilmeye ihtiyacı olan biri varsa, o da sensin. Ama kötü bir kadın olarak, bunu teklif etmeye hiç niyetim yok. Güle güle, baba." Duyguları tükenmiş bir halde dönüp Daniel'ın koluna girdi ve çalışma odasından çıktılar.

Papaz evinin ön kapısına doğru yürürlerken, Bayan Ludley onlara ters ters bakmaya başladı. "Buraya gelip Rahip Braxton gibi dindar bir adamın huzurunu bozmaya nasıl cüret edersiniz!" dedi acımasızca.

Jessie cevap veremeyecek kadar bitkin düşmüşken yüz ifadesini sakın tutmaya çalıştı, ama Daniel kibarca, "Papazın en güçlü yanının barış olduğunu sanmıyorum, Bayan Ludley, ama korkmayın. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğiz."

Daniel kapıyı açtı ve Jessie'yi merdivenlerden aşağı indirdi. Daniel'ın koluna yapıştı ve babasını bir daha göremeyeceğini bildiğini gizlemeye çalıştı.

Kilisenin önünden geçerlerken Daniel sordu: "High Street'ten başka bir yol var mı? Pazar meydanında dost canlısı insanlarla uğraşmaya pek hevesli görünmüyorsun."

Çok doğru. Jessie şakağını ovuşturarak uyuşukluğu gidermeye çalıştı. "Şuradaki ara sokak. Oradan geçerse High'a paralel bir sokağa varırız. Dovecote Lane."

Adam onun talimatlarını izledi ve onu merhametli bir şekilde insanlardan boş olan yola yönlendirdi. Onun da toplantıyı zor bulduğunu tahmin ediyordu ama George'daki odalarına güvenli bir şekilde girene kadar sakın tavrını korudu. Paltosunu, kravatını ve botlarını çıkarırken, "Babanı görmekle istediğin şeyi elde ettin mi?" diye sordu.

"I . . . Bilmiyorum." Güçsüzce şalını, bonesini ve eldivenlerini çıkardı, bakışları odaklanmamıştı. "Ne istediğimden emin değilim."

Daniel sessizce, "Evinden neden kaçtığını kendine hatırlatmak için mi?" diye sordu.

Ağzı acı bir şekilde buruştu. "Bugün bunun nedenini kesinlikle hatırladım. sırada, çok sık olmasa da, babamın gerçekten benim kadar kötü olup olmadığını merak ederdim."

düşündüm. Belki de genç, inatçı ve duygusal olduğum için isyan etmişim. Ama hayır. O gerçekten o kadar kötüydü."

Daniel kuru bir sesle, "Sana vurmaya çalıştığında bileğini kırmak istedim, üstelik onunla akraba bile değilim," dedi. "Çelimsiz, çarpık yaşlı bir adamı yaralamanın çok kötü bir davranış olacağını kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Ama şimdi bile, sonu yaklaşmışken, baban acımasız bir zorba. Senden daha önce etkilendiğimden daha da çok etkilendim. Zalimliği benimsemek yerine katlandın, güçlü ve şefkatli oldun."

Jessie bu iltifatı duymazdan geldi. Hayatta kalmayı öğrenmişti ama bu güç değil, sadece çaresizlikti. Lavaboya su döktü ve yüzüne sıçratarak zihnini temizlemeye çalıştı. Yüzünü kuruladıktan sonra, "Sağlığı o kadar kötü mü? Çok zayıf ama öfkelenecek enerjisi yok."

"Kalp hastalığının önemli belirtilerini gösteriyor," dedi Daniel, bakışlarını ondan ayırmadan. "Bir on yıl daha yaşayabilir ya da sana öfkelenirken düşüp ölebilirdi. Neyse ki ölmedi."

Bu düşünce onu ürpertti. "Bu *korkunç* olurdu."

"Davranışları sizin çocukluğunuzdan farklı mı? Bazen insanlar yaşlandıkça huyları daha da kötüleşir."

"Hayır, o her zaman böyleydi, özellikle de itaatkâr ve uslu olmadığım zamanlarda. Bugün ona karşı koydum. Davranışım onu oracıkta öldürmediği için minnettarım." Yorgun ve üşümüş bir halde ayakkabılarını tekmeledi ve yatağa uzanarak alttaki özenle katlanmış battaniyeyi üzerine çekti.

Daniel kaşlarını çatarak sordu, "Ondan daha fazlasını mı bekliyordun? Sevgi ya da saygı göstergesi mi?"

İçinde çalkalanan karmakarışık duygular, parçalayıcı bir kederde birleşti. "İşte bu kadar. Ondan *bir şey* istedim. Hayatta olduğuma sevindiğine dair en ufak bir nazik söz ya da işaret. Bir kızı olduğunu önemsediyini gösteren bir işaret." Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Agresif olmak yerine daha uzlaşmacı olmalıydım. Ona üzüntü verdiğim için özür dilemeliydim. "

"Hayır!" Daniel sert bir sesle konuştu. "Hatalı olan sen değildin ve istediğin yanıtı almak için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Başka biriyle her zaman istediğimiz gibi bir ilişki kuramayız çünkü onun nasıl hissettiğini kontrol edemeyiz. Babanızın sevme kapasitesine sahip olduğunu sanmıyorum. Bu sizin için üzücü ve onun için daha da üzücü."

Gözyaşları daha hızlı döküldü. "Yani buraya gelmek bir hataydı."

"Buna sadece sen karar verebilirsin." Yatağın kenarına oturdu ve onun elini tuttu, kavrayışı soğuk parmaklarını ısıttı. "Ama onun gerçekten de hatırladığın kadar zor biri olduğunu doğruladığına göre, onu tekrar görmek en azından pişmanlıklarının bir kısmını yok etti mi?"

"Evet," diye fısıldadı. "Ama ... daha fazlası olabileceğine dair son umudu da kaybetmek çok zor." Kalbi kırık bir çocuğun iç burkan hıçkırıklarını gizlemek için boşuna bir çabayla ondan uzaklaşıp yan tarafına yuvarlandı.

Daniel uzandı ve onun arkasına geçti, güvenli bir kolunu onun beline sararken başından topuklarına kadar sırtını ısıttı. Sevgiye hasret kalmış ve sadece öfke ve onaylanmama ile karşılaşmış çocuğu için ağlarken Daniel konuşmadı, sadece ona sarıldı. Daniel'in söylediklerini kabul etme zamanı gelmişti: asla istediği babaya sahip olamayacaktı. Ama babasından kaçtıktan sonra, sonunda iyi erkekleri nasıl seçeceğini öğrenmişti. Bunun için son derece minnettardı.

Gözyaşları yavaş yavaş kururken, Daniel yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başladı, derin sesi onu iliklerine kadar rahatlatıyordu. " 'Yavaşça ak, tatlı Afton, yeşil çayırıların arasında ...' " Şarkı bir ninni gibi tatlı ve yavaştı ve sözleri ona uyacak şekilde değiştirdi. "Jessie'm mırıldanan derenin kenarında uyuyor, usulca ak, tatlı Afton, rahatsız etme rüyasını. "

Uyukluyordu, kapıları çalınana kadar uyanmadı. "Akşam yemeğimiz geldi," dedi Daniel sessizce kulağına, nefesi ninni gibi sıcak ve yumuşaktı. "Kalkmam gerekecek."

Adam yataktan kayarken, kadın doğrulup gözlerindeki son yaşları sildi ve nazik, bilge ve hınzırca yakışıklı kocasına gülümsedi. "Güzel, acıktım." İçine yeni bir hayat dolduğunda, bir anlık dürtüyle, "Eğer ilgileniyorsan, daha sonra birbirimize bağlanma alıştırmaları yapabiliriz," dedi.

Doğan güneş gibi parladı. "Umarım bu düşündüğüm anlama !" "Oh, evet," diye fısıldadı, sesi boğucuydu. "Kesinlikle öyle."

Bölüm 29

Gordon Bristol'u seyahat günlerinden tanıyordu ve ziyaret etmek için bir bahanesi olduğu için memnundu. Ivo Trevane'in ölümünü araştırmaya başlamadan önce sırf meraktan Daniel Herbert hakkında birkaç araştırma yaptı.

Lanetlenmiş adam tıbbi becerileri ve hayır işleri nedeniyle saygı görüyordu. Zenginler en iyi tıbbi tedaviye ihtiyaç duyduklarında ona danışırđı, ancak zamanının çoğunu ihtiyacı olanlar için bir revir işletmeye ayırırdı. Revir, o yokken bile güçlü bir şekilde devam ediyordu. Görünüşe göre Herbert yetenekli insanları işe alma yeteneğine sahipti.

Tüm bu iyi işlerin bir bedeli vardı elbette. Gordon'un deneyimine göre, her şeyin bir bedeli vardı. Herbert'in durumunda, pek de özel bir hayatı varmış gibi görünmüyordu. Metresleri ya da evlenebileceği genç kadınlarla flört ettiğine dair söylentiler yoktu. Evlendiği o canlı kadın kesinlikle bir eğitim olacaktı. Bu evliliğin nasıl yürüdüğünü görmek ilginç olacaktı. Herbert son derece yumuşak başlıydı ama her erkeğin bir sınırı vardı.

Yine de Gordon Herbert'e iyi şanslar diledi. Sıkıcı bir sopa olabilirdi ama Gordon'un şimdiye kadar tanıştığı en iyi insanlardan biriydi ve iyi bir şans hak ediyordu. Elbette Herbert'in kafasına düşen o lanet olası büyük unvan ve servet vardı ama bir erkeğin yatağını ısıtacak istekli bir kadın çok daha eğlenceliydi.

Daniel Herbert'in suçsuz geçmişiyile ilgili merakı tatmin olan Gordon, ziyaretinin asıl amacına yöneldi. Yedi yıl önce göz alıcı genç Bay Trevane'in başına gelenler hakkında bilgi bulmak zor değildi. Olay tam bir skandaldı ve hikâye çok ilginçti.

Davanın genel hatlarını aklında tutan Gordon, hâlâ aileye ait olan Trevane Evi'ni ziyaret etti. Ve şanslıydı; aynı uşak hâlâ orada çalışıyordu. Bazen soruşturmalar çok kolay oluyordu.

Evin sahibi evde oturmuyordu, bu yüzden birkaç hizmetçi vardı ve uşak Tuttle sorumluydu. Gordon onu hizmetçilerin odasında çağırđığında temkinli görünüyordu. Gordon bu durum için zengin bir avukat gibi giyinmişti.

Gordon'un taşıdığı birkaç karttan biri olan pahalı, işlemeli bir kartvizitle kendini tanıttıktan sonra, "Sorularınızla sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

ama eski efendiniz Bay Trevane hakkında bilgi almaya çalışıyorum. Bu bir miras meselesi."

"Oh?" Tuttle daha ilgili görünüyordu. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Trevane nasıl bir adamdı? Yaşadığında oldukça gençti. , değil mi?"

"Sadece yirmi iki yaşında. Çok sevimli bir delikanlı." Tuttle kederle başını salladı. "Ona evlendiği kızın baş belası olduğunu söyleyebilirdim ama gençler böyle konularda yaşlıları dinlemez. Bay Trevane kendinden geçmişti."

Gordon kendine biraz müstehcen bir bakış atma izni verdi. "Herkesin söylediği kadar güzel miydi?"

"Hepsi ve daha fazlası," dedi Tuttle. "Koyu renk saçları, kocaman açık renk gözleri ve bir erkeği geceleri uykusuz bırakacak bir fiziği var ama yine de ağzında tereyağı erimiyormuş gibi davranıyor. Babasının papaz olduğunu bile iddia etti!"

"Şok edici!" Gordon, karısının kim olduğu oldukça açık görüldüğü için giderek daha fazla ilgi duyduğunu söyledi. Herbert ne kadarını biliyordu? "Masumiyetinin bir rol olduğunu varsayıyorum?"

"Şu Lisbet kızıışmış bir kediymiş," dedi Tuttle kel bir sesle. "Hatta bir iki kez kuyruğunu bana doğru salladı, ama tabii ki ben onun cazibesine kapılmadım. Bıçağını çekip yeni bir sevgiliyle kaçtığına şaşırdığımı söyleyemem. Bunu iyi planlamıştı. Hiçbir izine rastlanmadı."

Gordon dindar bir tavırla, "Şüphesiz kötü yolları onu yakalamıştır," dedi. İçgüdüğü onu daha fazla soru sormaya itti, cüzdanını çıkardı ve yüklü bir rüşvet çıkardı, "Bana Ivo Trevane hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz? Peki ya ailesi? Dediğim gibi, işin içinde bir miras var."

"Bu ilginç bir hikâye." İfadesi neşeli olan Tuttle, Trevane ailesi hakkında daha pek çok şey anlatmaya devam etti.

Gordon yüz ifadesini sadece hafif bir ilgiyle korudu, ama uşak konuşmasını bitirdiğinde rüşveti isteyerek verdi. Trevane Evi'nden ayrılırken, Romaine Kalesi'ne ulaşmasının ne kadar süreceğini hesaplamakla meşguldü.

Adam gittikten sonra Tuttle parayı memnuniyetle bir kenara koydu. Aynı gün içinde aynı bilgiyi isteyen iki adam vardı ve ikisi de bunun için iyi para ödemişti. İlki duyduğunda bir lamba gibi parlamıştı. İkincisi sadece bir avukattı ve pek ilgilenmiyordu. Ama yeterince ilgiliydi.

Bölüm 30

Chillingham'dan Romaine Şatosu'na giderken önceki günkü duygusal fırtınalardan sonra çok huzurluydu. Daniel, Jessie'nin babasıyla buluşması yüzünden hâlâ üzgün olduğundan, ama onun bir baba ve insan olarak hatalarını kabul ettiğinden ve mutsuzluk içinde çökmek yerine kararlılıkla ilerlediğinden şüpheleniyordu. Bu şekilde hayatta kalmıştı ve ona da iyi bir örnek olmuştu.

Önceki gece sevişmelerinde biraz kabadayılık vardı, sanki Jessie'nin özgür, yetişkin bir kadın olduğunu kendi kendine ilan etmesi gerekiyordu. Ama verdiği tepkiler gerçektir ve Daniel nedeni ne olursa olsun karısının istekliliğine minnettar olacak kadar erkekti.

Jessie pencereden dışarıyı işaret ederek, "Bu Romaine Şatosu mu? Bu bölgede çok fazla kale olduğunu sanmıyorum."

Daniel pencereden dışarı bakmak için ona doğru eğildi. "Avukatın bana gösterdiği taslağa benziyor. Etkileyici!" Orijinal kalenin tarihi Norman dönemine kadar uzanıyordu ve denizin üzerindeki bir burunda dimdik duruyordu.

Jessie, "Pitoresk ama esintili görünüyor," diye gözlemledi.

"Yakın zamanda Lord Romaine'in sizinle aynı fikirde olduğu ve bu açıdan göremediğimiz modern bir kanat yaptırdığı söylendi. Pitoresk olması çok güzel ama kim bütün kış öksürük, nezle ve soğuk algınlığıyla yaşamak ister ki?" Güven verici bir şekilde elini okşadı. "Eğer sağlıksızsa, yaşayabileceğimiz başka yerler de var."

"Çok fazla kişi var! Ama kaleyi gördükten sonra hayatımızı nasıl düzenlemek istediğimize dair daha iyi bir fikre sahip olacağımızı umuyorum."

"Yeniden düzenli bir hayata sahip olmak güzel olacak," dedi Daniel hayıflanarak. "Bütün bunlar bana miras kaldığından beri hayatım alt üst oldu." Jessie'nin elini sıktı. "Yine de bunun telafisi kesinlikle oldu."

Ona gülümsedi ve birlikte geleceklerine yaklaştılar.

Sonunda Romaine Kalesi. Daniel Jessie'nin arabadan inmesine yardım ettikten sonra Jessie şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Deniz kenarında yükselen bir kale ve görünürde hiç canlı yok! Perili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Buranın ne kadar eski olduğunu düşünürsek, neredeyse kesinlikle," dedi Daniel. "Ama eğer herhangi bir hayalet ortaya çıkarsa bir şeytan çıkarma ayini düzenleyebileceğime eminim."

zahmetli. İnsan eksikliğine gelince, Londralı avukat Hyatt, hizmetkârların çoğunun yeni lord gelene kadar ücretle çalıştırıldığını söyledi. Buralarda bir yerde bir uşak, birkaç hizmetçi ve seyis olmalı. Ah, işte bir uşak geliyor."

Kirkland'ın sağladığı şoför, "Bavullarınızı boşaltacağız, sonra da atlarla ilgileneceğiz, lordum," dedi. Jessie hem şoförün hem de muhafızın bu yolculukta gerektiğinde korunmak için görevlendirilmiş eğitilmiş askerler olduğundan şüphelendi. Ama Londra'dan bu kadar uzakta Frederick Kelham'ın tehditlerini ciddiye almak zordu. Muhtemelen baronluktan umudunu kesmiş, içki ve oyun hayatına geri dönmüştü.

Daniel başıyla teşekkür etti, sonra Jessie'yi şatonun kapısına giden merdivenlerden yukarı çıkardı. "Yaklaştıkça burası daha da kasvetli görünüyor."

"Ama çok, çok pitoresk."

Kemerli ağır ön kapı kilitli değildi ve uğursuz bir iniltiyle açıldı. Daniel Jessie'ye baktı ve ikisi de kahkahalara boğuldular. "Gerçekten de gotik!" dedi.

Başlarının üzerinde yükselen ve duvarlara sanatsal desenlerle monte edilmiş baş döndürücü bir dizi eski silahın yer aldığı geniş bir giriş salonuna adım attılar. "Vikinger saldırırsa bunlar işe yarayabilir," dedi Jessie, tavana yarıya kadar monte edilmiş bir savaş baltası çemberine bakarak. "Ama tozlarını almak zor olmalı."

Daniel, "Kimsenin birazcık tozu fark etmeyeceği kadar kasvetli," diye onu temin etti.

Düzgün giyimli bir adam nefes nefese koşarak salona girdi. "Özür dilerim, efendim! Siz Romaine Kalesi'nin yeni efendisi ve hanımı olmalısınız?"

"Ben öyleyim, siz de kesinlikle Bay Pendry misiniz?"

"Evet, lordum." Pendry sağlam yapılı ve orta yaşlı biriydi; seyrelmiş kahverengi saçları, kurnaz gözleri ve yetkin bir havası vardı. Sesinde hafif bir sitem vardı: "Bu kadar erken geleceğinizi bilseydik, her şey daha düzenli olurdu."

"Planlarımızda bir değişiklik oldu. Bunun için seni suçlamayacağım," dedi Daniel güven verici bir şekilde. "Saat geç olduğu için önce bize yaşam alanlarını gezdirebilir misiniz? Ve belki de şato ve malikâne hakkında biraz genel bilgi."

"Elbette lordum, leydim. Bu taraftan lütfen."

Uşak onları sağ taraftaki bir geçide götürürken Daniel, "Londralı avukat, selefimin arazinin çoğunun nadasa bırakılmasına izin verdiğini söyledi ama biz içeri girerken ekili ve hasada hazır tarlalar ve tepelerde otlatılan koyunlar gördüm. Bu araziler komşu bir mülke mi ait?"

Pendry acı çekmiş görünüyordu. "Bu sizin çözmeniz gereken bir mesele lordum. Komşu malikânenin sahibi iyi araziyi ziyan etmenin suç olduğunu söyledi ve adamlarını en iyi tarlalara ekin ekmeleri ve tepelerde koyun gütmeleri için gönderdi."

"Bu ayrıcalık için kira ödüyor mu?"

"Hayır, bu konu Lord Hazretleri ile Mr. Trevane."

Jessie'nin nefesi kesildi. Eğer bir kedi olsaydı tüyleri diken diken olurdu. Daniel kıpırdamadan duruyordu ve gerginlik tavan yapmıştı.

İhtimaller neydi ki? Ama Ivo'nun bu bölgede bir olduğunu biliyordu. Ailesi büyük gibi görünse de, sevilen genç bir üyenin öldürülmesi çabuk unutulmayacaktı.

Jessie dışında kimsenin fark edemeyeceği kadar kısa bir tereddütten sonra Daniel, "Komşumun adı Trevane mi?" dedi.

"Evet, Dorset'in bu bölgesinin her yerinde Trevaneler var. Aile zengin ve aralarında oldukça büyük miktarda mülk var."

Aklına yeni ve korkunç bir düşünce daha geldi. Ya kapı komşuları Ivo'nun ? Her ne kadar ailesinden hiç söz etmemiş ve yakın akrabası olmadığı izlenimine kapılmış olsa da, bunu gerçekten söylediğini sanmıyordu. Babası dışında ailesi olmayan genç ve naif biri olarak, Ivo'nun durumunun da benzer olduğunu kabullenmişti.

İlk kez, yas tutan ebeveynler bırakıp bırakmadığını merak etti. Eğer Beth'i kaybettiğinde onun gibi hissedecek insanlar varsa... ! Ama sormaya cesaret edemedi.

Daniel Jessie'ye hızlı ve sempatik bir bakış attıktan sonra, "Romaine topraklarını tekrar ekime açmayı planlıyorum, böylece Bay Trevane artık onları düzgün bir şekilde kullanmak zorunda hissetmeyecek," diyerek Pendry'nin dikkatini onun beyaz yüzünden uzaklaştırdı.

Jessie derin bir nefes aldı ve bu Trevanelerin Ivo'nun sadece uzak akrabaları olması için dua etti. Daniel'in bu yerle ilgili kendi güçlü duyguları olduğunu hatırladı, "Vebayı merak ettim.

Kaleyi kasıp kavuran ve ailem de dahil olmak üzere pek çok Herbert'i öldüren. Tekrarladı mı?"

Pendry başını salladı, yüzü ciddiydi. "Bir gecede vurdu, birçok kişiyi öldürdü ve hızla yoluna devam etti. Her şey iki hafta içinde sona erdi."

"Nereden geldiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Kimin önce hastalandığına bakılırsa, Londra Herbert'larından biri kaleye geldiğinde humma taşıyordu. Diğerleri de hızla hastalığa yakalandı ve neredeyse yarısı yenik düştü. Ev partisinin konukları en çok etkilenenlerdi."

"Muhtemelen hastalığı taşıyan adamla en yakın teması onlar kurduğu içindir," dedi Daniel, sesi acımasızdı. "Anı, açıklanamayan ateşler hayatın acı bir gerçeği ve bir gün bunların nereden geldiğini ve nasıl tedavi edileceğini öğreneceğimize inanıyorum. Ama şu anda bundan çok uzaktayız."

Daniel'in sesindeki acıyı duyan Jessie elini tutup rahatlatıcı bir şekilde sıktı. Ne olsa ailesi burada ölmüştü. En iyi anne baba olmasalar da en kötüsü de değillerdi ve bu kayıp onun yaşadıklarından çok daha yakındı.

Anne babasını ve diğer Romaine varislerini öldüren humma olmasaydı, Daniel asla unvanı miras alamayacak ve bir eş bulmak için Londra'ya gitmeyecekti. Bu onun hayatını çok daha az karmaşık hale getirecekti, ama bu, o ve Beth için üzücü bir kayıp olacaktı.

Birkaç mobilyanın bulunduğu bir dizi sade taş odadan geçiyorlardı ama şimdi Bay Pendry geniş bir kapı açarak ışıkla dolu bir koridora girdi. "Bu galeri yeni eve bağlanıyor," diye açıkladı.

Jessie ileriye doğru bir adım attı, sonra şaşkınlıktan nefesi kesilerek durdu. Geçidin denize bakan tarafında çok camlı büyük pencereler vardı ve manzara muhteşemdi.

"Ohhh . . . !" diye nefes aldı pencereye doğru ilerleyip dışarı bakarken. Kale, bir koyun bir ucunu oluşturan bir burun üzerinde duruyordu. Aşağıda, sağda, geniş, kumlu bir plaj körfezin etrafında kıvrılırken, solda burun, dalgaların kayalara çarptığı dik bir uçurumla düşüyordu. "Bu muhteşem!"

Daniel onun yanında durdu, aynı derecede büyülenmişti. "Resimlerden ziyade deniz manzarası olan bir galeri. Ne kadar muhteşem!"

Jessie camlardan birinde düzensiz bir kavis çizerken usulca, "Daha önce hiç deniz görmedim," dedi. "Bristol'daki Severn Nehri etkileyici ama böyle değil."

Kolunu onun omuzlarına doladı. "Deniz gibisi yoktur. Britanyalılar olarak, bu bizim kemiklerimizde var. Denizler bizi biz yaptı."

Adamın sıcak kolları ona sarılıyken, burada yaşadıklarını ve bir hayat kurduklarını hayal edebiliyordu -eğer Trevaneler olmasaydı.

Daniel Pendry'ye, "Bu bölgede balıkçılar var mı?" diye sordu. Kâhya başıyla onayladı. "Yerel balıklar mükemmeldir."

"Peki ya kaçakçılar? Güney sahilindeki balıkçıların çoğunun serbest tüccar olarak ikinci bir kariyere sahip olduğunu duydum."

Pendry yüz ifadesi donuklaşarak, "Bazılarının yaptığı söyleniyor," diye itiraf etti. Jessie onun yerel serbest tüccarlardan şarap ve alkollü içki aldığından kuşkulanıyordu.

Pencerelerden uzaklaşarak, "Galeri oturma odası olabilecek kadar geniş. Hiç bu şekilde kullanıldı mı?"

"Evet," diye yanıtladı Pendry. "Galeri güneye baktığı için yıl boyunca güneş ışığı ve sıcaklık alıyor. Galeriye inşa eden yedinci baron, burayı bitkilerin yanı sıra masa, sandalye ve kanepelerin bulunduğu bir kış bahçesi olarak tasarladı. Sekizinci baron olan yeğeni bunu sürdürmeyi tercih etmedi."

Daniel düşünceli bir ifadeyle, "Burayı yeniden kış bahçesine ve misafir odasına dönüştürmeliyiz," dedi.

Jessie burada yaşayamazsa kaybedeceklerinin acısını hissederek pencereden döndü ve Pendry'ye, "Yeni evi görme zamanı," dedi.

Başını eğdi. "Beni bu taraftan takip ederseniz."

Daniel'ın koluna girdi ve pencerelerden özlemle bakmaya devam etmesine rağmen galeride ilerlemeye devam ettiler. "Bütün gün dalgaları izleyebilirim."

"Ben de öyle. Belki bu gece burada hafif bir akşam yemeği yiyebilir ve gece denizi seyredebiliriz. Evde yiyecek ve pişirecek biri olduğunu varsayarsak tabii?"

Pendry, "Mutfak hizmetçisi iyi bir aşçıdır, eğer bu sizi tatmin edecekse, lordum," dedi. "Eğer isteğiniz buysa, üç gün içinde ev tam kadro hazır olacak."

Daniel Jessie'ye baktı ve o da başını salladı. Daniel'la birlikte Beth'i almak için ayrılmadan önce sadece iki ya da üç gün kalmayı planlamış olsalar da, Daniel evi ele geçirdiğine ve onlara ödeyecek bol para olduğuna göre, burada çalışan hizmetkârların temel yemek ücretlerinden daha fazlasına ihtiyaçları olduğu kesindi.

"Evet, personele evin tekrar açıldığını bildirin," dedi.

Galerinin sonuna ulaştılar ve başka bir büyük kapıdan geçerek yeni eve girdiler. Sıcak ve ışık dolu bir yerdi. Eski kaleden çok farklıydı. Bu ek binayı yaptıran yedinci baron iyi bir zevke sahipti. Dekorasyon ve mobilyalar eski püskü olsa da odalar temiz ve iyi düzenlenmişti. Jessie evi gezerken yeni evin iyi bir büyüklükte olduğuna karar verdi: nezaketle yaşanabilecek kadar büyüktü ama çok da büyük değildi.

İyi aydınlatılmış ve iyi stoklanmış kütüphane de dahil olmak üzere her yerde pencereler vardı. En güzeli de üst kattaki efendi ve hanımefendinin odalarıydı; oturma odasının da körfeze bakan geniş ve pahalı bir cam bölmesi vardı. Bir kez daha büyülenen Jessie, "Bu evi her kim inşa ettiyse denizi sevmiş," dedi.

Daniel başıyla onayladı. "Yeni evin tarzı Milton Malikânesi'ne benziyor. Yaklaşık aynı zamanlarda inşa edilmişler. Milton Malikanesi'nde deniz yok ama çok daha iyi dekore edilmiş."

"Bu tamir edilebilir," dedi Jessie. Bu odaların yenilenmesi Daniel'ın iyiliği için yapılmalıydı, çoğu zaman buraya onsuz gelse bile.

O konuşurken kaşları çatıldı ve kız onun gerginliğini fark ettiğini tahmin etti. Bu gece, akşam yemeklerini yerken ve karanlık gecede denizin üzerindeki ay ışığını seyrederken, ciddi bir konuşma yapmalıydılar.

Bölüm 31

Becerikli Pendry galeride küçük bir masa ve sandalyeler kurulmasını sağladı. Yakıcı bir güneş batı denizine batarken Daniel ve Jessie Romaine Şatosu'ndaki ilk yemeklerini paylaştılar.

Pendry servis yapıyordu. Daniel ve Jessie için şarap doldururken, "Mutfak hizmetçisi balık yahnisi, taze ekmek ve yerel peynirlerden oluşan bir seçki hazırladı. Tatlı olarak da sıcak elmalı tart var. Böyle kötü bir yemek için özür diliyor."

Jessie sıcak bir sesle, "Bana çok iyi geldi," dedi.

"Ve bana." Daniel şarabı yudumladı ve kaşları çatıldı. "Saygıdeğer kuzenim, sekizinci Lord Romaine, mahzeni söz konusu olduğunda hiç de cimri davranmazdı."

"Lord hazretlerinin mükemmel bir damak zevki varmış," diye onayladı Pendry, iki geniş kâseye mis gibi kokan yahni doldururken. İlk kâseyi Jessie'nin önüne koyarken devam etti. "Lord hazretleri burada oturduğu için hizmetkârların geri çağırılması için haber salındı. Çoğu yerel olarak yaşıyor. Kâhyanın arazide bir evi var ve sabah burada olacak, köyde kızının yanında kalan kahya da öyle."

"Onunla görüşmek istiyorum." Daniel yahninin tadına baktı. Beyaz balık ve isticiridye parçaları patates, soğan ve otlarla birlikte zengin, kremi bir et suyunda yüzüyordu. Lezzetliydi. Merhum lordun birinci sınıf hizmetkârları vardı ama Daniel adamın onları hak ettiğinden emin değildi. Onu tanıyan hiç kimse ölümünden duyduğu üzüntüyü dile getirmemişti.

Jessie, "Hizmetçiyle birlikte mülkün üzerinden geçmeliyim," dedi. "Kendisi ve çalışanları burayı temiz tutarak iyi bir iş çıkarmış olsalar da, başka yönlerden çok ihmal edilmişler."

Daniel kıkırdadı. "İkimiz de çok fazla boş vakitle iyi değiliz, değil mi? Ama hâlâ balayında olmamız gerekiyor. Öğleden sonra hava güzel olursa belki sahili keşfedebiliriz. Aşağı inen bir yol var mı, Pendry?"

"Evet, yedinci baron sahile inen sağlam bir merdiven inşa etti. Merdivenler, yeni evin doğusundaki uçurumun üzerinde duran çardağın hemen altından başlıyor." Pendry ekmek ve peynir tabaklarını yere koydu. "Sahilin kumu oldukça sert ve yürümek için iyi."

"Denizle yüz yüze tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Jessie, ama sesinde hüzünlü bir nota vardı ve bunun nedeninden şüphelendi.

"O halde bunu yapacağız. Verdiğin bilgiler için teşekkürler, Pendry." Daniel masayı işaret etti. "Bizim için her şey hazır, isterseniz kendi yemeğinize geçebilirsiniz."

Pendry başıyla teşekkür etti ve geri çekildi. O gittikten sonra Jessie sordu: "Sekizinci baronun asıl adı neydi? Ona saygıdeğer selefınız demek sakarlık olur."

"Alistair. Eksantrik olduğu kadar bencil biri gibi görünüyor. Ancak arazisini ekip biçmek gibi olağan taşra uğraşlarını ihmal etse de iyi bir kütüphane bıraktı ve iyi bir yatırımcıydı." Daniel kadehini ona doğru kaldırdı. "Burayı sevmeyeceğimi düşünmüştüm ama şimdi ortamı ve yeni evi görünce burayı tam anlamıyla canlandırma fikri hoşuma gitti."

Kadehini onunkiyle tokuşturdu ama yüz ifadesi ciddiydi. "İyi bir fikir ama her yerde Trevaneler varken burada fazla vakit geçirebileceğimi sanmıyorum. Eminim Ivo ile akraba olmalılar." Ağzı buruştu. "Hiç bahsetmediği ya da düşünümüze herhangi bir akrabasını davet etmediği için ailesi olduğunu düşünmüyordum. Ama Pendry konuşurken birden aklıma geldi, belki de Ivo'nun hâlâ yasını tutan anne babası ya da kardeşleri vardı. Yandaki Trevane birinci dereceden akrabası olmasa bile, kuzeni ya da benzeri bir şey olmalı."

Daniel şarabını yuttu ve kadehi dikkatle yere bıraktı. Ev ve konumu onu o kadar memnun etmişti ki, Trevanes'in bu bölgede olmasının ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmemişti. Ama Jessie düşünüyordu. "O zaman adın Lisbet'ti. Birinin seni Ivo'yla ilişkilendirmesi kaçınılmaz mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Belki kaçınılmaz değil ama görünüşüm biraz farklı olduğu için büyük olasılıkla."

Jessie haklıydı. Çarpıcı güzelliğiyle insanların hatırladığı ve anlattığı bir kadındı. Bristol'dan güney sahiline o kadar da uzak değildi. Bağlantılar kurulabilirdi.

Şarabından bir yudum daha aldı ve zihinsel olarak Romaine Kalesi'nde kalıcı bir ev yapmaya veda etti. "Burayı düzenli olarak ziyaret etmem gerekecek ama senin gelmen gerekmeyecek. İnsanlar senin ve Beth'in Kelham'da olmanız gerektiğini anlayacaklar çünkü burası ona miras kalacak."

Jessie geceye baktı, yüzü hüzünlüydü. "Elbette yılda birkaç günlüğüne gelebilirim, sadece insanlara yabancılaşmadığımızı göstermek için."

Bu bile tehlikeli olabilir. "Göreceğiz. Belmond Malikanesi hoş bir yer ve Bristol'a yakın, bu yüzden yılın bir bölümünde bizim için iyi bir ev olacak.

yıl." Ivo Trevane'in Bristol'da ölmesi dışında. Zamanının çoğunu Kelham Hall'da geçireceğini öngörerek, "Bir yolunu buluruz," dedi.

Ve öyle de olacaktı. Yine de yemeklerinin geri kalanında boş boş sohbet etmeye devam ederlerken, Jessie'nin geçmişinin onu korkusundan kaçamıyordu. Ve eğer Jessie'nin başı beladaysa, onun da başı belada olacaktı.

Ertesi sabah sis vardı ama o bile çok güzeldi, evi ipeksi bulutlarla sarıyordu. Daniel yeni ve son derece yetkin kâhyasıyla seansını bitirdiğinde, Jessie ve kahya evin her köşesini elden geçirdiğinde sis dağılmış, puslu güneş ışığı denizi yumuşak bir ışıqla parlatmıştı.

Jambon ve fasulye çorbasından oluşan öğle yemeğinden sonra -aşçıbaşı henüz dönmemişti- Daniel ve Jessie sahili keşfetmeye koyuldular. Uçurumdan aşağı inen merdiven Pendry'nin söz verdiği kadar iyiydi. Ahşap basamaklar geniş ve sağlamdı, her iki tarafta da korkuluklar vardı ve tüm yapı uçuruma sıkıca tutturulmuştu.

Daniel düşerse Jessie'yi yakalayabilmek için önlem olarak önden gitti, ama böyle bir tehlike yoktu. Jessie onun arkasından hafifçe sekerek indi, kaputunun kurdeleleri ve koyu kırmızı pelerini sert esintide etrafında dalgalanıyordu.

Ona neşeyle gülümsedi. "Aşağı inmek kolay. Yukarı tırmanmak karakterlerimiz için iyi olacak!"

"Dizlerimiz olmasa," dedi gülümseyerek.

Merdivenlerin dibine vardıklarında, nefes alır gibi doğal bir şekilde onun elini tuttu ve sağ taraflarındaki kumsalda yürümeye başladılar. "Ne harika bir yer," dedi kum ayaklarının altında çıtırdarken. "Bir kalenin korkunç derecede rahatsız edici olacağını ve buranın dünyanın sonu gibi geleceğini düşünmüştüm ama öyle değil."

Romayne Kalesi kolayca evi gibi hissedebilirdi. Küçük bir dalganın kuma çarpıp geri çekilmesini ve ardında su dolu bir dal bırakmasını izledi. "Şu komşu Trevanes'e yazık oldu."

"Belki de saçlarımı kesip peçe takmalıyım," dedi hüznle. "Yoksa o zaman benimle evlendiğine pişman olur muydun? Kalabalık bir balo salonuna bakıp beni görür ve ortalama bir görünüşe sahip olsaydım tanışmamız gerektiğine karar verir miydin?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Zor sorular soruyorsunuz. Evet, dış görünüşünüz beni cezbedi ama başka güzel kadınlar da gördüm, onlar da bana uzaktan bir hayranlık uyandırmaktan öteye gidemediler. Sizi gördüğümde vücudumun her zerresinde yoğun bir fiziksel tepki hissettim. Eğer sizinle konuşmuş olsaydım ve siz aptal bir güvercin olsaydınız, ilgin kaybolurdu. Bunun yerine, sizi gördükçe sıcaklığınızı, zekanızı ve karakterinizi daha çok takdir etmeye başladım."

"Ve benim sorunlarım," dedi alaycı bir ifadeyle. "Eminim bunları paketin bir parçası olarak beklemiyordunuz."

"Boş bir levha olan bir kadın pek ilginç değildir." Ağzı yukarı kıvrıldı. "Sen her zaman ilginç oldun."

Güldü. "Sen erkeklerin en ince düşüncelisisin, Daniel Herbert. Soruyu tersine çevirelim. Bu kadar yakışıklı olmasaydınız ilginize karşılık verir miydin?"

"Ben mi?" Adam ona baktı. "En fazla 'presentabl' olmayı arzuluyorum ve bunu her zaman başaramıyorum. Kirkland'ın terzisi görünüşüme yardımcı oldu ama dikkatli giyinmem ve saçımı kesmem gerektiğini hatırlatmak zorundayım. Görünüşümde olağandışı bir şey yok."

"Hayır mı?" Durdu ve yüzünü ona dönmek için döndü. "Uzun boylu olmaya ne dersin?" Uzanıp adamın alnındaki bir tutam saç taradı.

"Geniş omuzlu." Parmaklarını göğsünde bir omzunun ucundan diğerinin ucuna doğru gezdirdi. "Ve bu geniş ve güzel bir alan."

Parmak uçları adamın yüz hatlarını çizdi. "Güzel yüz hatları. İyi şekillendirilmiş, düşünceli, ciddi, ama gizlenen bir parça mizahla birlikte." Yaramazca gülümsedi. "Çok lezzetlisiniz."

Kızardığını hissetti. "geçiyorsun."

"Biraz, ama aynı zamanda doğruyu söylüyorum." Sahilin sonuna ulaşmışlardı, bu yüzden kolunu onun koluna doladı ve adımlarını geri takip etmek için döndüler. "Çekim gizemlidir ve kolayca açıklanamaz. Birinden etkilenmek onun görünüşünden hoşlanmamıza neden olur."

"Başka bir deyişle, senden etkilendiğim için güzel olduğunu düşündüm, tersi değil?"

"Aynen öyle. Yakışıklı olduğum düşünülse de, görünüşüm kalabalık bir odada diğer erkekleri etkilemiyor."

"Eğer böyle düşünüyorsan, dikkatini vermiyorsun demektir," dedi eğlenerek.

Güldü. "Bu tür şeyleri analiz etmeye çalışmak beyhude bir çabadır. İşte buradayız, aynı evliliği yaşıyoruz, bu yüzden analiz etmek yerine, elimizden geldiğince iyi işlemlerini sağlamaya odaklanmalıyız."

"Yaptığımız şey bu değil mi? Konuşmak, birbirimizin zihnini keşfetmek, birbirimizin görünüşünü kanıksadığımız bir noktaya gelmek?"

"Evet, hepsi artı bir plajda yürümek. *Senin* ."

"*Bizim* sahilimiz. 'Tüm dünyevi varlıklarımın donatıldım'" diye hatırlattı ona. Gelgit çekiliyordu, parıldayan kumun uzantısını genişletiyordu. "Gerçi hâlâ bana aitmiş gibi görünmüyor. Burayı hiç ziyaret etmedim. Alistair'le tanıştığımı hiç hatırlamıyorum. Tüm bunların benim olması için mantıklı bir neden yok."

"İngiliz unvan ve miras sistemi rasyonel değil ama işliyor," dedi pragmatik bir şekilde. "Ve siz bu topraklara ve bu insanlara iyi bakacaksınız, bu da sistemin hala işlediği anlamına geliyor."

Kaleye baktı ve miras haberine verdiği ilk dehşet dolu tepkiden bu yana ne kadar yol kat ettiğini düşündü. "İşe yarıyor çünkü görev güçlü bir kuvvettir." Ve çünkü görevini yaparken tıp mesleğini nasıl icra edebileceğini öğreniyordu.

Jessie başıyla onayladı. "İnsanlara bakmaktan bahsetmişken, kahya Bayan Willis köyde iyi bir yazlık hastane olabilecek büyükçe bir boş ev olduğunu söyledi. Bu fikre oldukça hevesliydi. Ayrıca kızının hemşirelik konusunda biraz becerisi olduğunu ve burada bir hastane açarsanız daha fazla eğitim almak isteyeceğini söyledi."

"Harika!" Daniel haykırdı. "Yarın gidip bakabiliriz. Ya da belki bu öğleden sonra. Daha erken."

Jessie güldü ve koluna dizginleyici bir el koydu. "Evet, bugün ziyaret edecek zamanımız var ama şimdilik bu anın tadını çıkaralım. Romaine Kalesi sahilinde ilk yürüyüşümüz."

İlk ve muhtemelen bir süre daha sürecek. Aceleyle getirilmemesi gereken bir fırsat. "Bana anın tadını çıkarmayı hatırlattığın için teşekkür ederim." Ona gülümsedi. "Böyle şeylerin hatırlatılmasına ihtiyacım var."

Burnun taştan uçurumuna yaklaştıklarında kalenin devasa kütlesi yukarıdan görünüyordu. Uçurumun dibine doğru, genellikle içlerinden su fışkıran farklı büyüklüklerde karanlık açıklıklar görünüyordu. "Bu deniz mağaralarının ne kadar derin olduğunu merak ediyorum," dedi Jessie. "Sence bunlardan herhangi biri burnun diğer tarafına kadar uzanıyor mudur?"

"Muhtemelen Pendry biliyordur. Kalenin doğrudan yukarıda olduğu düşünülürse, daha önceki sakinlerden bazılarının doğayı geliştirmeye karar vermiş olması şaşırtıcı olmaz. Belki de denize doğru inen bir kaçış tüneli vardır." Daniel gözlerini kısarak güneşe baktı. "Dalgalar kayalıkların dibindeki kayaları neredeyse bir patika gibi yukarı itmiş. Gelgitin düşük olduğu zamanlarda, diğer tarafta ne varsa ona ulaşmak için tabanın etrafından dolaşmak mümkün olabilir."

"Ancak burada kaymaya, kemiklerini kırmaya ve boğulmaya meraklı biri için," dedi Jessie, daha büyük bir dalga kayalara çarpıp beyaz su kütlelerini havaya savururken.

Daniel, "Kemik ayarlama becerilerimi geliştirebilirim," diye belirtti.

Güldü. "Ağaçtan düşen küçük çocukların kemiklerini kırmanın ihtiyacınız olan tüm pratiği sağlayacağını düşünmeliydim."

"Küçük çocuklar en iyi müşterilerimden bazılarıdır." Kadının alnına bir öpücük kondurdu ve aralarındaki şakalaşmayı sevdi. Nasıl bu kadar şanslı olmuştu?

Burna doğru döndüler ve adımlarını geri çekmeye başladılar. Uzakta, zarif bir balıkçı teknesi doğuya doğru yelken açmış, beyaz yelkenleri rüzgârla şişmişti. Mükemmel bir andı. Ama böyle anlar doğası gereği kısacıktı.

Üzerine çöken huzursuzluğun bu anın sona erdiği anlamına geldiğini tahmin ederek, "Geri dönme vaktimiz gelmişti. Yazlık bir hastane için olası alanı görmek isterim."

Jessie cevap veremeden tehdit dolu bir erkek sesi "Bu o!" diye bağırdı. Karanlık ses uçuşunun duvarlarında yankılanırken adam ekledi: "Kadını *hemen* yakalayın!"

Daniel'ı Bristol'un liman kenarındaki tavernalarında güvende tutan içgüdü damarlarında buz kesti. Arkasına döndüğünde, bir deniz mağarasından çıkan yarım düzine kaba saba, kaslı adam gördü, yüz ifadeleri vahşiydi.

"Jessie, eve doğru koş!" Daniel havladı. "*Şimdi!*"

Adamlarla Jessie'nin arasındaydı ve uçuşuma çıkan merdivenler onun çok gerisinde değildi. Omzunun üzerinden hızlıca bir göz attı ve kızın şok içinde donup kaldığını gördü. "*Koş! Yardım çağır.*"

Evde bir kurtarma ekibi oluşturacak kadar sağlam adam olduğundan kuşkuluydu ve buna zaman da yoktu. Ama şanslıysa Jessie güvende olabilirdi.

"Çekilin yoldan!" diye kükredi lider, yüzünü yarı yarıya kapatan koyu renk atkısıyla uzun boylu bir adam. "Yoksa sizi ikiye böleriz!"

"Eğer karımı istiyorsan, beni geçmen gerekecek!" Daniel tersledi.

Westerfield Akademisi'nde Hindu dövüş sanatları, ilk olarak çok genç, yarı Hindu Ashton Dükü tarafından öğretilen bir okul tutkusuydu. Alıştırmalardan biri tek bir öğrencinin aynı anda birden fazla düşmanla dövüşmesiydi ve Daniel bu konuda çok başarılıydı. Aynı anda birkaç kişiyle dövüşmek vahşi bir tür dans etmek gibiydi. Daniel orada, saldırganlar birlikte çalışmak üzere eğitilmemişlerse, bir bireyin bir gruba göre avantajları olduğunu öğrenmişti.

Kurallar basitti: Hızlı yaklaş, sayılarını onlara karşı kullan, savunmasız yerlerine saldır ve onlar karşılık verdiğinde başka bir yerde ol. Daniel anatomi bilgisiyle yumuşak doku ve kırılgan eklemler gibi hassas yerleri hedef almakta özellikle iyiydi.

Hızla lideri kolundan ve omzundan yakaladı ve arkasındaki adama doğru fırlattı. Sonra sola doğru savruldu ve elinin yanıyla başka bir adamın boğazını keserek onu kuma devirdi.

İri yarı bir adam onu yakalamaya çalıştı ama Daniel dönerek uzaklaştı. Tekmele, yumrukla, kayarak uzaklaş. Tanrıya şükür silahlı değillerdi. Amaçları adam kaçırmaktı, cinayet değil.

İki adam Daniel'in üzerine yürüdü ve Daniel yere düştü, ama yuvarlandı ve her ikisini de başka bir adamın yoluna doğru manevra yaparak onu da çelmeledi. Daniel adamları üzerinden iterken, Jessie'nin basamakları hızla çıktığını gördü. Ama lider onu takip ediyor ve hızla yaklaşıyordu.

Daniel daha da sert mücadele etti, ayağa kalkıp omzunu bir adamın karnına sapladı, sonra da başka bir adamın dizine uyuşturan bir güçle tekme attı. Ama ona karşı beşe birdiler. Adamlardan üçü aynı anda farklı yönlerden ona saldırdı.

Daniel saldırı altında neredeyse yere düşüyordu ama ayakta kalmayı başardı. Hızla birinin kasığına tekme attı, sonra bir avuç kumu başka bir adamın gözlerine fırlattı. Adamın nefesi kesilirken, Daniel çenesine sert bir yumruk indirdi.

Rakibi öfkeyle küfretti. "Bir lord için oldukça iyi dövüşüyorsun!" Sözlerine Daniel'in karnına nefessiz bırakan bir darbe ile eşlik etti. Diğer saldırganlardan biri Daniel'in zayıflığından yararlanarak onu kuma düşürdü ve yere yapıştırdı. Daniel kendini kurtarmak için mücadele ederken başka bir adam daha üzerine yığıldı.

Basamakların yukarısında, lider Jessie'yi yakaladı. Başlığını çıkarıp rüzgârın etkisiyle kumlara doğru süzülürken, "İmdat!" diye bağırdı. Ama dalgaların gürültüsü ve rüzgârın ıslığı ıçığığının çoğunu bastırdı.

Hâlâ ığlık atmaya devam eden kadın, pençeli parmaklarıyla liderin gözlerine yöneldi ama lider onu göğsünden yakaladı ve ayaklarından kaldırırken kollarını ağağıya doğru kilitledi. Lider onu sahile inen merdivenlerden ağağı tağırken kadın şiddetle mücadele etti. Daniel'in nasıl kısıtırıldığını görünce umutsuzca, "Daniel!" diye bağırdı.

ılgınca bir öfkeyle serbest kaldı ve her hareketinin boşuna olduğunu bildiği halde Jessie'ye doğru koğmaya başladı. Tekrar yakalandığında Jessie'yi tutan adam hırladı, "Bağırmayı kes, seni kaltak! Seni götürmek için her türlü hakka sahibim!"

Jessie adamın yüzünün alt kısmındaki gizleyici atkayı penelemeyi başardı. ırpınmayı bıraktı, yüz ifadesi şaşkına dönmüştü. İnanamayarak, "İvo?" diye soluk soluğa sordu.

Bölüm 32

İliklerine kadar şoke olan Jessie kendisini kollarında hapseden adamın tanıdık yüzüne baktı. Boyu, koyu renk saçları, uzun burnu ve gür kaşları aynıydı ama adam genişlemiş, daha yaşlı ve sert görünmüştü. Kız da öyle. "Sen olamazsın," dedi uyuşmuş dudaklarının arasından. "Sen öldün!"

"Tam olarak başaramadın, küçük Lisbet!" diye homurdandı tanıdık bir sesle, kızın elini gevşetmeden. "Sen hâlâ çok lezzetli bir lokmasın. Bunca yıldan sonra yarı yarıya unutmuşum." Kadının ayaklarını yere bastırdı ve bir eliyle meyvelerin olgunluğunu kontrol eden bir ev kadını gibi arka tarafını kavradı. "Uzun zamandır kayıp olan kocan için küçük bir öpücüğe ne dersin?"

Jessie yarı çizmelerinin daha ağır olmasını dileyerek onu öfkeyle tekmeledi. Aynı anda Daniel kendisini tutan adamlardan kurtuldu. "Bırak onu, lanet olası!" diye gürledi büyük bir kiliseyi doldurabilecek bir sesle.

Daha iki adım atmadan, Ivo'nun adamlarından biri kumdan aldığı bir taşla kafasına vurdu. Daniel kuma yığıldı.

Jessie, "Daniel!" diye bağırdı ve Ivo'dan kurtulmaya çalıştı ama bir kez daha başarısız oldu. "Boğazımı kestikten sonra birlikte kaçtığın kişi o mu?" Ivo sordu. "Yoksa cazibenin daha yeni bir kurbanı mı?"

Sağ kolunu kurtarmayı başardı ve ona olabildiğince sert bir tokat attı. "Keşke seni öldürmeyi başarabilseydim, seni aşağılık, zorba beyefendi müsveddesi!"

"Çok şirret bir dilin var, Lisbet!" Aldığı darbeye yanağı kızaran adam, eşarbını çekiştirerek çıkardı ve ağzını tıkamak için kullandı. Sesi tehditkâr bir şekilde alçaldı. "Sanırım gözlerini de bağlayacağım. Bu daha korkutucu ve senin *dehşete* düşmeni istiyorum!"

Başarıyordu, lanet olsun ona. Dehşete kapılmıştı ve sadece kendisi için değil. Daniel ne kadar sert vurulmuştu? Yere düştüğünde kafası kanıyordu.

Ivo iyi hazırlanmıştı ve kadının bileklerini arkadan bağladı. Adamlarından biri sordu: "Bu süslü adamı ne yapacağız? Suyu mı atacağız?"

Jessie donup kaldığında Ivo gözlerine bir mendil bağlayarak onu kör etti. "Romaine'i de bizimle getir," diye emretti Ivo. "Bütün bu acıyı neden tek başına çekmesi gerektiğini anlamıyorum."

"Lanet dilenci çok ağır!"

"Siz beş kişisiniz, o da bir kişi," dedi Ivo duygusuzca. "Ona fazla zarar vermemeye çalışın." Jessie'nin arka tarafını tekrar çimdikledi. "Gel bakalım tatlım. Seninle görülecek bir hesabım var."

Adam kadının sol üst kolunu morartıcı bir güçle kavradı ve onu kumda yarı sürükledi. Kaba taşlara geldiklerinde tökezledi. Ivo, "Lou, diğer kolunu da tut ki hemen kemikleri kırılmasın," diye bağırdı.

Lou onun diğer kolunu tuttu ve iki adam onu kaygan, tehlikeli kayaların üzerinde dik tutmayı başardı. Sonra daralma ve rutubet. Bir deniz mağarasına girmişlerdi. Ivo ve adamları saldırdıklarında bu geçitten geçmiş olmalıydılar.

"Basamaklar," dedi Ivo sertçe. "Etrafta çırpınma yoksa düşmene izin veririm."

Merdiven boşluğu üç kişinin arka arkaya çıkamayacağı kadar dar olduğu için Lou'nun elini bıraktı. İki kişi için ancak yer vardı ve onu yukarı çıkaran Ivo'nun yanında ezilmişti. Taş basamaklar kullanılmaktan oyulmuştu. Eski kalenin hemen altında olmalıydılar. İnsanlar kaç yüzyıldır bu yoldan gelip geçiyordu?

Tek teselli, Ivo'nun adamlarının Daniel'ı bir dereceye kadar özenle getirdiklerini gösteren mırıltılı yorumlarıydı. Durumun böyle olduğunu umuyordu. Eğer bilinci yerindeyse, onunla tanıştığı güne lanet ediyor olmalıydı.

Sonsuz, acı verici bir yürüyüş gibi görünen basamaklar düzleşti ve Ivo durdu. Bir anahtar kilidin içinde döndü; sonra ağır bir kapı gıcırtyla açıldı. Ivo'nun sert eli kürek kemiklerinin arasına girdi ve sert bir şekilde kaba taş zemine düşerek ellerini ve dizlerini zedeledi.

"Lord hazretlerini bir yere bırakın," dedi Ivo kabaca. "Onları terlemeleri için burada bırakacağım." Jessie'nin bileklerini bağlayan bağları çözdü ve ellerini serbest bıraktı. "Ne yaptığını bir düşün, Lisbet," dedi hoyratça. "Ben seni burada açlıktan ölüme terk edip etmemeye karar verirken."

Jessie ağzındaki tıkaç ve gözbağını yırtarken ağır kapı çarparak kapandı ve Ivo kapıyı arkasından kilitleti. Jessie ve Daniel kayadan oyulduğu anlaşılan derme çatma bir hücrede bırakılmışlardı. Bir köşede birkaç yırtık pırtık battaniye duruyordu ve dar, parmaklıklılı bir pencereden dışarıdaki gökyüzü görünüyordu. Çırpınan dalgaların sesi çok aşağılardan geliyordu.

Kalbi korkuyla çarparak, Daniel'ın buruşmuş figürünün yanında acıyan dizlerinin üzerine çöktü. Daniel'ın sarı saçlarında bir kan izi vardı ama yarayı incelemek için saçlarını geriye doğru taradığında Daniel'ın gözleri irkilerek açıldı.

"Küçük bir beyin sarsıntısı." Kesik kesik bir nefes aldı ve hasarlı kafatasının etrafını yoklarken yüzünü buruşturdu. "Endişelenecek bir şey yok. Sen nasılsın?"

Gülümsemeyi başardı. "Morarmış ve dehşete düşmüş, ama az çok iyi olduğunu bilmek içimi rahatlattı. Oturabilir misin? Denemek ister misin?"

Dikkatli bir şekilde yuvarlanarak oturma pozisyonuna geldi ve tekrar yüzünü buruşturdu. "Neredeyiz biz? Yolculuğun bir kısmını kaçırdım."

"Sanırım Romayne Kalesi'nin altındayız," dedi. "Bizi deniz mağarasına geri götürüyor gibiydi, sonra bazı taş basamaklardan yukarı çıktı."

Daniel ayakta durmak için çaba gösterdi ve Jessie'nin yardımıyla ayağa kalkmayı başardı. Jessie bir süre sessizce titremek için kollarını ona dolamasını istedi ama Daniel dönüp topallayarak pencereye doğru gitti.

"Haklısın, bu manzara yeni evdekine çok benziyor ama daha aşağıda ve biraz daha batıda. Kale, altında zindanlar olacak kadar eski. Yüzyıllar içinde kaçış tünelleri ve kaçakçıların saklanma yerleri eklenmiş olabilir."

Küçük pencerenin önünde siluet halinde duran adamı izlerken dudağını ısırdı. Uzun boyu, geniş omuzları ve sarı saçlarına bulaşan kan. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Geçmişimin beni böylesine korkunç bir şekilde yakalayacağını hiç düşünmemiştim."

Daniel pencereden döndü, arkasındaki ışıktan yüzü okunmuyordu. "Ivo'yla yaptığın o son kanlı kavgada ne kadar üzgün olduğunu düşünürsek, nabzını bulamaman şaşırtıcı değil. Onu gerçekten öldürmediğin için üzgün müsün?"

Tereddüt etti. "Ölmediğine memnunum. Sevdiğim bir adamı öldürdüğümü bilmek dehşet vericiydi. Ama keşke beni hiç bulmasaydı ve intikam almaya karar verseydi!"

"Çok sinirli bir adam," dedi Daniel. "Hep böyle miydi?" "Genellikle konuşkan ve yakın biriydi, ama bugün tam Sarhoşken yaptığı gibi," dedi. "Gerçi bugün üzerinde en ufak bir alkollü içki kokusu almadım, belki de artık her zaman korkunç ve ürkütücüdür."

"Niyetinin ne olduğunu tahmin edebiliyor musunuz? Bizi kolayca öldürebilirdi ama bundan kaçınmak için biraz çaba sarf etmiş gibi görünüyor."

"Benim acı çekmemi ve senin de benimle birlikte acı çekmeni istiyor." Zorlukla yutkundu, ileride neler olacağını hayal etmek istemiyordu. "Çok üzgünüm."

"Artık özür dilemek yok," diye emretti Daniel. "Bu durumdaki her türlü hata kocanıza aittir."

İlk kez, o gün yaşananların altında yatan dehşet verici gerçeklik gerçekten yüzüne çarptı. "Yüce Tanrım!" diye fısıldadı, dehşet içinde. "Eğer o benim kocamsa, sen *değilsin*."

Daniel soğukkanlılıkla, "Philip de öyle," dedi.

Jessie'nin akıllı bir sonraki adıma yöneldi. "Yani Beth gayrimeşru ve Philip'in unvanının ve mülkünün varisi değil."

"Hayır, ama o hâlâ senin ve Philip'in sevgili çocuğu. Ayrıca, bir barones olmasa bile bir varis," diye belirtti. "Bunun tek iyi yanı, Frederick'in artık seni ya da Beth'i tehdit etmek için bir nedeni olmayacak."

Bu iyiydi. Çok iyiydi. Ama hücrenin karşısındaki kocası olmayan adama baktığında kendini kötü hissetti. Daniel ona tutku, sabır ve güvenlik vermişti. Kendini tüm kalbiyle ve ruhuyla ona adadığını ancak şimdi fark etmişti. Ama o kocası değildi ve yüz ifadesi bir doktorun ya da bir papazın bir yabancıya göstereceği mesafeli nezaket ve şefkati gösteriyordu.

"Bunların hepsi çok *yanlış*!" diye haykırdı.

"Katılıyorum ama yasal ve duygusal sonuçları başka bir günü bekleyebilir," dedi Daniel soğukkanlılıkla. "Ivo sarhoş ve silahlı olarak dönmeden önce şimdi kaçmayı denemeyi tercih ederim. Mevcut huysuzluğuna bir de alkolün eklenmesi endişe verici bir ihtimal."

"Kaçış mı?" Büyük ahşap kapıyı inceledi. Çok sağlam görünüyordu ve yeni, güçlü bir kilidi vardı. "Böyle bir kilit açılabilir mi? Bu senin yeteneklerinden biri mi?"

"Ne yazık ki hayır. Ama başka bir çıkış yolu var." Ağır metal parmaklıkları olan pencereye bakıyordu.

"Pencereden kaçmak kapıdan kaçmaktan daha kötü olur!" diye haykırdı dehşetle. "O geçebilsek bile, dışarıda bir *uçurum* var! Dibinde kayalar ve azgın denizler var!"

"Parmaklıklar sağlam," diye kabul etti. "Ama içine yerleştirildikleri ahşap çerçeve zaman ve nem yüzünden sessizce çürüyor."

Cebinden katlanır bir bıçak çıkardı ve çerçeveyi kazmaya başladı. Büyük tahta parçaları yere düştü. "Burada uçurumun yarısından daha aşağıdayız. Sahildeyken, burnun dibindeki kayalıkların neredeyse kaba bir patikaya benzediğinden bahsettiğimi hatırlıyor musunuz? Tahminimce korsanlar ya da kaçakçılar

bu tünelleri kullanarak doğal kaya düşmesini artırmış ve Romaine sahiline bir kaçış rotası oluşturmuşlardır; böylece güvenli bir şekilde bir tekne getirebileceklerdir."

Uçurumu, kayaları, dalgaları, kırık kemikleri ve boğulma riskini düşündü ve omuzlarını dikleştirdi. "Ne yapabilirim ki?"

Ahşap çerçevenin pullarını dökerken durakladı ve ceketinin içine uzanarak yarım düzine inç kare ve yaklaşık yarım inç kalınlığında düz bir kanvas paket çıkardı. Paketi açtı ve küçük bir makas çıkardı. "Şu battaniyeleri şeritler halinde kesmeye başla. Kumaş, o patikaya inmek için kullanabileceğimiz kaba bir ipe bağlamak için yeterince ağır."

Şaşkınlıkla makası aldı. "Yanında tıbbi bir kit mi taşıyorsun?"

Başını salladı ve pencereye döndü. "İğne, iplik, basit bandajlar ve birkaç işe yarar şey daha var. Küçük bir cerrahi çalışmanın ne zaman gerekeceği belli olmaz."

"Beni şaşırtıyorsun," dedi battaniyeleri köşeden çekerken. Kirliydim ve kenarları yıpranmıştı ama malzeme sağlamdı. Geniş şeritler halinde kesilirse, bir insanın ağırlığını taşıyacak kadar güçlü olmalıydı. En azından öyle umuyordu. Kesti, yırttı, sonra tekrar yaptı.

Battaniyeleri geniş şeritlere ayırmak uzun sürmedi. Jessie, "Düğüm atmakta iyi misin?" diye sordu.

"Kaymayacak şekilde bağlayabilirim," diye güvence verdi ona. "Sadece bir dakika."

Kasları gerilen Daniel demir çekiştirdi. Ufalanan tahta teslim olup kaynaklanmış metal çubuklar ellerinden kurtulunca bir adım geriye sendeledi ama dengesini çabucak sağladı. "Bitti!"

Pencereden çıkarıldığında parmaklıklar ve çerçeveleri ağır bir metal ızgara oluşturuyordu. Izgarayı duvara yaslarken Jessie, "Çok çabuk oldu!" dedi.

"Tahta çok kötüydü," diye açıkladı. "Kocanız çok iyi bir planlayıcı değil."

Ivo'nun kocası olmadığına dair yemin etmemek için dudağını ısırdı. Ne yazık ki, kanunun gözünde öyleydi.

Açık pencereye doğru ilerledi ve dışarı baktı. Düşüş çok dikti ve uçuruma çarpan dalgalar havaya püskürüyordu. Ama gerçekten de uçurumun tabanı boyunca uzanan ve mevcut su seviyesinin birkaç metre üzerinde çok engebeli görünen bir çıkıntı vardı.

Pencerenin büyüklüğünü değerlendirdi. "Ben dışarı çıkabilecek kadar küçüğüm, ama sen omuzlarını içeri sokabilir misin?"

"Bir açıyla geçmem gerekecek ama bu yapılabilir."

Tekrar aşağıya baktı. "Daha fazla ipe ihtiyacımız var. Pelerinimi keseceğim. O da ağır bir kumaş ve bize daha fazla uzunluk sağlayacaktır."

"İyi fikir." Battaniye şeritlerini birbirine düğümlmeye başladı. Her düğümü attıktan sonra çekiştirdi, sonra devam etti. Battaniye şeritlerini bağlamayı bitirdiğinde, sadece iki kez giydiği güzelim bordo yün pelerini kesilmiş ve düğümlenmeye hazır hale gelmişti.

Daniel pelerinin parçalarını bağladı, sonra iki ucunu da ona attı. "Ben ortadan çekerken sen de çekebildiğin kadar sert çek."

Hücre, doğaçlama halatlarını test edebilmeleri için yeterli çapraz uzunluğa sahipti. "Beklemenin anlamı yok," dedi Daniel. "Hazır mısınız? Seni aşağı indireceğim. Sanırım bir ucuna ayaklarınızı sokabileceğiniz bir halka yapmaya yetecek kadar ipimiz var." Konuşurken ayak halkasını bağladı.

Jessie başının döndüğünü hissederek tekrar pencereden dışarı baktı. Mesafe daha önce olduğundan iki kat daha uzak görünüyordu. Bir an için Ivo'nun dönmesini beklemenin ve hakaretlerini haykırmasına izin vermenin daha akıllıca olup olmayacağını düşündü.

Hayır. Ne yapacağı belli olmazdı. Eğer silahlıysa ve şiddete başvurursa, Tanrı onlara yardım etsin. O günahlarının bedelini ödemeyi hak ediyor olabilirdi ama Daniel hak etmiyordu.

Kuru dudaklarını nemlendirdi. "Ben hazırım."

Daniel ipin bir ucunu metal ızgaraya bağladı, sonra diğer ucuna bir ilmek attı. "Ben aşağı indiğimde ızgara bir çapa olacak. Önce sağ ayağını ilmeğin içine sok. Ayakların kalacak şekilde seni pervazın üzerine kaldıracam ve sen kayarken ipi tutacağım ve iki ayağın da ilmeğin içinde olacak. Ben seni aşağı indirirken bu seni güvende tutacaktır. Yapabilir misin?"

Kendi görevinin onunkinden daha kolay olduğunu hatırlayarak, elinden geldiğince kararlı bir şekilde, "Yapabilirim," dedi.

Adam onun bakışlarını yakaladı, değişken gözleri aşağıdaki dalgalar kadar çelik grisiydi. "Jessie," dedi sessizce. "Düşmene izin vermeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum." Korkusunu görmesini istemediği için bakışlarını kaçırdı. Onun düşmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Daniel'a her konuda güvenebilirdi. Ama yine de Ivo'nun aralarında yarattığı soğuk mesafeyi hissediyordu.

Daniel onun kocası değildi. Bundan daha fazlasıydı.

Jessie parmaklarının ucunda durarak onun dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Ne olursa olsun," diye fısıldadı, "seni sevdiğimi bil."

Sonra başını eğdi ve sağ ayağını doğaçlama iplerinin kumaş halkasına soktu. Daniel sözünü sakınmadan onu kaldırdı ve

ayakları dışarıda kalacak şekilde pencereye doğru kaydıldı. Sol ayağını da halkanın içine kaydıldı. Sabah yürüyüşü için sağlam yarım botlar giymiş olması iyi bir şeydi.

"Hazır olduğunuzda dışarı kayın ve arkanızı dönün. İpi sıkıca kavrayana kadar pervaza tutunabilirsiniz. Her şey hazır mı? Bunu yapabilirsiniz. Sadece birkaç dakika içinde bitecek."

Dehşetini bastırarak başını salladı ve kendini pencereden uçuruma doğru bıraktı.

Bölüm 33

Daniel, Jessie ölümcül kayaların üzerinde sallanırken elleri ölümcül bir tutuşla ipe kilitlenene kadar güçlü bir kolla Jessie'yi . Hayır, yaşam tutuşu. Sertçe yutkundu ve parmakları beyazlaşana kadar tutuşunu sıkılaştırdı.

"Al bakalım," dedi Daniel, sesi sanki ona bir peynir tabağı uzatıyormuş gibi sakindi. "Yavaşlamamı ya da durmamı istersen bağırman yeterli."

Kelimelerin ötesinde, başını salladı ve adam ipi ödemeye başladı. Operasyonun mümkün olduğunca güvenli olması için ipi vücuduna dolamıştı ama kadın aşağı inişin ölene kadar kâbuslarında yaşayacağını biliyordu. Onu savurup döndüren ve bazen sert uçurum yüzeyine çarpmasına neden olan soğuk rüzgâra rağmen terliyordu.

Alçaldıkça dalgaların püskürttüğü buz gibi su üzerine sıçırıyor, zayıf bir güvenlik sağlayan kayalık çıkıntıya yaklaştıkça daha da ağırlaşıyordu. Baş dönerek parlak ıslak kayaların giderek yaklaşmasını izledi. Yere indiğinde, ıslak kayaların kayganlığı nedeniyle hemen kaydı ve düştü, ancak ipi tutuşu onu sert bir şekilde çarpmaktan kurtardı.

Kalbi rahatlamak için çarparken yukarı baktı ve Daniel'a el salladı. Daniel ipi hızla yukarı çekti, sonra ceketini ve gömleğini ucuna bağlayarak tekrar aşağı indirdi. Bunu konuşmamışlardı ama Daniel'ın omuzlarının genişliğini mümkün olduğunca azalttığını fark etti. Yarım santim bile başarı ile başarısızlık arasındaki farkı yaratabilirdi.

Giysileri çıkardı ve tekrar el salladı. İyi şanslar demek istedi ama muhtemelen dalgaların gürültüsünden onu duyamıyordu. Bir anlığına gözden kaybolmadan önce el sallamasına karşılık verdi.

Sonra ayakları göründü ve şimdi çok küçük görünen kare şeklindeki taş açıklıktan dikkatle manevralar yaparak çıkmaya başladı. Onun çıkışının kendisinininkinden ne kadar daha tehlikeli olduğunu fark etti. Sadece dışarı çıkmak için muhtemelen derisini kazımakla kalmayacak, aynı zamanda kare metal ızgarayı pencere açıklığının arkasına kilitlenecek ve inişini sabitleyecek bir açıyla manevra yapmak zorunda kalacaktı. Izgarayı kötü konumlandırırsa, açık kareden uçacak ve uçurumdan aşağı çakılacaktı.

Çok küçük bir çocuk olduğundan beri ilk kez dua etti. *Tanrım, yardımını hak eden biri varsa o da Daniel'dır! Lütfen, lütfen, lütfen. !*

Aniden gövdesi ve omuzları ortaya çıktı ve dışarıdaydı, ipten güvenli bir şekilde sarkıyordu. Tekrar nefes almaya başladı.

Adam ondan çok daha hızlı bir şekilde aşağı indi. Görebildiği omzunda kan vardı ama elden ele inerken kollarındaki ve sırtındaki kasların güçlü oyununu izlemek büyüleyiciydi. O gerçekten çok güzeldi. Kocasını değilse bile kahramanıydı. Ve bu koşullar altında böyle bir şeyi düşündüğü için gerçekten kötü bir kadındı!

Dibe ulaştığında ıslak taşların üzerinde kaymaktan bile kurtulmayı başardı. Başına açtığı onca dertten ne kadar tiksiniş olabileceğini umursamadan, daha önce yapmak istediği gibi kollarını ona doladı ve sarsıldı. "Tanrı'ya şükür sağ salim inmişsin!" diye nefes aldı, gözleri rahatlama gözyaşlarına karşı sınımsız kapalıydı.

"Bence övgünün çoğunu hak ediyor," diye kabul etti Daniel. Sanki dost canlısı bir köpek yavrusuymuş gibi onun sırtını sıvazladı, sonra geri çekildi ve spreyden olabildiğince uzağa koyduğu gömleğine uzandı.

Tahmin ettiği gibi, vücudunun en geniş kısmı olan omuzları sıyrılmıştı ve kanıyordu ama kaçmayı başarmıştı. En zor kısmı bitmişti. En azından öyle olduğunu umuyordu.

Gömleğini kafasına geçirdi, bu da manzarayı daha az ilginç kılıyordu ama yardımcı olacaktı. Paltosunu giyerken, "Yükseklikten korkuyorsun, değil mi? Bu yaptığın şeyi daha da cesur kılıyor."

Acı acı gülümsedi. "Bugünden önce, yükseklikler beni sadece biraz rahatsız ediyordu.

Şimdi beni *korkutuyorlar!*"

"Bir kez daha gerekeni yaptın." Gülümsemesi samimi olmaktan ziyade dostçaydı.

Bunun için daha sonra endişelenecekti. "Burnun etrafından ne kadar gitmemiz gerektiğini bilmiyorum ama iyi hız yaparsak hava kararmadan sahilde güvende oluruz. Sonra da hakimi ararız!"

"Yargıcın Trevane *olması* mümkün ama bu adam hakkında bir şeyler yapılmalı. Kaçtığın gece Bristol'da ona saldırman nefsi müdafaaydı, ama onun kişisel intikamı için bizi kaçırmaması yasaların çok dışında." Daniel takip etmeleri gereken zorlu yolu inceledi. "Gelgit hızla yaklaşıyor ve yakında bu yolun bir kısmını kapatacak, bu yüzden harekete geçme zamanı geldi."

Döndü ve yürümeye başladı, sağ eli denge sağlamak için uçuşunun yüzünü sıyırırken, düzensiz taş karmaşasında kendine yol açtı. Bazılarının kenarları çok keskindi ve ayakları sık sık yarıklara kayıyordu. Yüzünü buruşturarak devam etti, olabildiğince hızlı ilerliyordu.

Yaklaşık elli metre ilerledikten sonra patika kavis yaparak sağında bir deniz mağarasını ortaya çıkardı. Yukarıdan görünmüyordu ama oldukça büyüktü. Bir insanın kafasından daha yüksekti, uçurumun içinde karanlığın içinde kayboldu.

Tam Daniel'a bundan söz edecekti ki arkalarından bir öfke çığlığı yükseldi. İrkilerek köşeden döndü ve eski hücrelerine bakmakta olan Daniel'a yeniden katıldı.

Ivo Trevane pencereden dışarı eğildi, yüz ifadesi öfkeliydi. "Lanet olsun sana, lanet olsun sana, lanet olsun sana! Benden bu kadar kolay kurtulamayacaksın!"

"Bunu kolayca mı söyledi?" Daniel kuru bir mizahla söyledi.

"Gerçekten de çok iyi bir entrikacı değil, değil mi?" Jessie ürperdi. "Daha fazla tehdit ve gözdağı vermek için bize katılmadan önce harekete geçme zamanı."

Kaçmak istedi ama tehlikeli zeminde buna cesaret edemedi. Bir dehşet çığlığı duyduğunda yine köşedeydi.

Jessie sarsılarak döndü ve Ivo'nun pencereden çıkıp onları takip ettiğini gördü. Omuzları Daniel'inkinden daha dar olmalıydı. Ama acelesinden ızgarayı pencere açıklığının içine sağlamca yerleştirmeye zaman bulamamıştı. Şimdi ağır metal dikdörtgen hücrenin içinde sıyrılıp bükülürken yukarı bakıyordu.

Jessie dehşete düşmüş bir halde izlerken, ızgara şok edici bir anilikle pencereden dışarı yuvarlandı. Ivo bir taş gibi yere düştü ve attığı acı çığlık Jessie'nin kâbuslarına girecek bir başka dehşetti.

Dar patikaya çarptığında çığlığı aniden kesildi. Düşen ızgara yanı başında çınladı, sonra da denize doğru sekti.

Daniel küfrederek Ivo'ya doğru kaçmaya başladı. Jessie eve dönüp başını bir yastığın altına gömebilene kadar diğer tarafa kaçmak istedi. Ama bir an sonra Daniel'i izledi.

Şaşırtıcı bir şekilde düşmekten kurtulmuş olan Ivo'nun yanında diz çökmüştü bile. Kolunun üst kısmındaki uzun bir yarıktan kan fışkırıyordu. Keskin kenarlı bir kayaya çarpmış olmalıydı. Kafatasının aynı tarafı da kanıyordu ve sol alt bileği burkulmuş ya da kırılmıştı.

Jessie ona ulaştığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen kazandın, kaltak," diye boğuk boğuk nefes aldı. "Beni burada ölüme terk edebilir ve her şeyi alıp gidebilirsin, bu kez gerçek bir dul olarak. İstersen Lord Süslü Pantolon sende kalabilir. Sen günahların için öleceğine, ben onlar için ölüyorum."

Daniel kravatını çıkarırken hoş bir sesle, "İnanılmaz derecede tatsız bir adamsın, Ivo Trevane," dedi. "Ama henüz öleceğine güvenme."

Kravatı hızla ikiye böldü ve bir yarısını Ivo'nun kolundaki kanayan yaranın üzerine bağladı. Sonra paltosunun içinden bir kalem çıkarıp bandajın altına soktu. Kumaş halkayı sıkılaştırmak için kalemi çevirdiğinde Jessie bunun bir turnike olduğunu anladı. Bunları duymuştu ama hiç görmemişti.

Koldan gelen kan akışı neredeyse sıfıra indiğinde Daniel kaşlarını çatarak hasarlı ayak bileğine baktı. "Şansın varmış ki botun bileğini kırmamış ama sanırım kötü bir burkulma var. Botunu kesmek zorunda kalacağım."

Gelen bir dalga üçünün de üzerine sıçradı. Jessie gelgitin ne kadar yakın olduğunu merak etti. "Şu köşede bir deniz mağarası var. Buradakinden daha yüksekti ve uçurumun içine doğru gidiyordu ve içinde savrulmuş odun parçaları vardı."

"Buradan bakınca büyük bir gelişme gibi görünüyor." Daniel ayağa kalktı. "Jessie, eğer omuzlarını ben alırsam, bacaklarını sen idare edebilir misin?"

"," dedi coşkusuzca.

Daniel, Ivo'yu oturur pozisyona getirip kollarını arkadan dolaştırırken, "Korkarım bu canını yakacak," dedi.

Jessie Ivo'nun ayağını kaldırdı. Jessie'nin özenine rağmen, yaralı bacağını itip kakması Ivo'nun acı dolu bir çığlık atmasına neden oldu ve Ivo sesi kesmek için dişlerini sıktı.

Sonraki birkaç dakika çok kötü geçen bir günün en kötü dakikaları arasında sayılırdı. Jessie ıslak, taşlı bir zeminde geriye doğru ilerliyordu; bu, ilerliyor olsa ve hiçbir şey taşımıyor olsa bile tehlikeli bir durumdu.

Ancak çok uzun bir çeyrek saatin ardından Ivo'yu mağaranın görece korunaklı yerine götürmeyi başardılar. Bir düzine metre içeride bir kum parçası vardı, bu yüzden onu oraya indirdiler.

Jessie kumun üzerine yığılıp nefes nefese kalırken Daniel hemen işe koyuldu ve turnikeyi dikkatle gevşetti. Yaradan artık kan fişkırmadığı için Ivo'nun kolunu kesti ve kolu Daniel'ın parçalanmış kravatından ve Ivo'nun kolundan doğaçlama bir bandajla sardı. "Bu, koluna zarar vermeden kanamanı durdurmaya yetecek bir basınç olmalı."

"Ne yaptığınızı biliyor gibisiniz," dedi Ivo isteksizce.

"Çünkü ben bir doktorem ve aptalları her zaman tedavi ederim," diye açıkladı Daniel. "Şimdi bileğini muayene edeceğim. Umarım kırık değil de burkulmadır."

"Eğer bu bir burkulmaysa, kırılmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemiyorum," diye mırıldandı Ivo, Daniel pahalı botu kesip yaralı ayak bileğini incelerken tekrar nefesi kesildi.

"Romaine, neden beni orada ölüme terk etmedin?" diye sordu huysuzca. "Hayatını çok daha basit hale getirirdi ve en azından tekrar kaçana kadar ona sahip olurdun. Eğer şanslıysan, gitmeden önce seni öldürmeye çalışmayabilir."

"İnsanları ölüme terk etmek benim işim değil," dedi Daniel kısaca. "Ve kırık vücudunu onardığımı ve bu sürecin şu anda olduğundan çok daha acı verici olabileceğini göz önünde bulundurarak, hanımefendi hakkında bu kadar aşağılayıcı olmayı bırakmanı öneririm."

"Hanımefendi!" Ivo tükürdü ama Daniel'ın soğuk bakışları altında sakinleşti.

"Jessie, Trevane'in kravatını çıkarabilir misin? Bileğini bağlamak için ona ihtiyacım var."

Ivo'ya tekrar dokunmak istemeyen Jessie, "Vardiyamdaki kumaşı yırtabilirim," dedi.

Daniel kuru bir sesle, "Bütün bunları Trevane başlattı, böylece kravatını feda edebilir," dedi. "Bu da daha çok işe yarayacaktır."

Jessie isteksizce Ivo'nun yanında diz çöküp kravatı çözdü, sonra da dar keten parçasını çözmeye başladı. Ivo onu öfkeli, kısık gözlerle izledi ama bir şey söylemedi. Kravatını çıkardığında, ona verdiği neredeyse ölümcül bıçak yarasının iziyle yüzleşmek zorunda kalacaktı, bu da çok kötü bir günde bir başka kötü şey olacaktı.

Kumaşın son sargısını da çıkararak adamın boğazının alt kısmını ortaya çıkardı.

-Ve hiç yara izi görünmüyordu. Daha iyi görebilmek için eğildi. Koyu renk saçlar dağılmıştı ama yara izi yoktu. Böyle bir yaranın iz bırakacağı kesin miydi?

İmkânsız bir düşünceye kapılan kadın, adamın gömleğini beline kadar yırttı ve sağ alt tarafındaki kaburga bölgesine baktı. Pürüzsüz, lekesiz bir ten daha.

"Lanet olsun sana!" diye haykırdı, kuşku ve öfke arasında kalmıştı. "*Sen Ivo değilsin!*"

Bölüm 34

Daniel başını kaldırdı. "Bu adam Ivo Trevane değil mi?"

"Kesinlikle öyleyim!" Trevane öfkeyle konuştu. "Evde bunu kanıtlayacak bir doğum belgem var."

"Sen kesinlikle benim evlendiğim Ivo Trevane değilsin!" Jessie tısladı. "Kocamın boğazında onu bıçakladığım yerde bir yara izi olurdu." Parmağıyla o yeri yokladı. "Hiçbir şey yok! Senin de burada onunki gibi bir benin yok." Çıplak kaburgalarındaki noktaya dokundu. "Kimsin sen? Kocamın ikiz kardeşi mi?"

Trevane itiraz etmeye başladı, sonra yorgun bir iç çekişle nefesini verdi. "Kardeşim ama ikizim değil. Ben iki yaş büyüktüm. Birbirimize o kadar çok benziyorduk ki ikiz sanıldık."

"Eğer gerçekten Ivo Trevane iseniz, kocamın adı neydi?" Jessie'nin bakışları Trevane'in derisinde bir delik açıyordu.

"Rupert Ivo Trevane. Dorset'teki erkek Trevanelerin yarısının adının bir yerinde Ivo var. Rupert ismini sevmezdi, bu yüzden ben etrafta yokken konuyu karıştırmak için sık sık Ivo ismini kullanırdı." Trevane'in sesi değişmiş, hırçınlığını kaybetmiş ve daha eğitilmiş bir hal almıştı.

Daniel sert bir sesle, "Başka bir deyişle, bugün senin yerine geçerek Jessie ile evlenen kardeşinin yerine geçiyorsun," dedi.

Trevane ters ters baktı. "Evet, lanet olsun sana!"

Jessie kaşlarını çattı. "Ailesi hakkında hiçbir şey söylemedi. Onun da benim gibi yalnız olduğunu sanıyordum. Madem bu kadar yakındınız neden sizi düğüne davet etmedi?"

"Bir iş için Hint Adaları'na gitmiştim. Eve dönene kadar aylar geçti. Rupert'ten bir mektup buldum, ilk sudan bir elmasla evlendiğini ve o zamana kadar evde olursam Lisbet'i Noel için Dorset'e getireceğini söylüyordu." Trevane'in ağzı ölümcül bir çizgiyle düzleşti. "Seninle buluşmak için Bristol'a gidiyordum ki Rupert'in öldüğü ve genç ve güzel karısının onu öldürüp ortadan kaybolduğu haberi geldi."

"Sen olduğunu iddia ederek benimle evlendiğinden bahsetti mi?" Jessie sordu. "Ayrıca Bristol'daki evin kendisine ait olduğunu ve buralarda bir arazisi olduğunu iddia etti!"

"İkisi de büyük oğul olarak bana aitti ama Bristol'deki evde kalmasına izin verdim çünkü malikaneyi sıkıcı buluyordu." Trevane kaşlarını çattı. "Bristol'u severdi."

Şakalar yaptı ve bazen benmişim gibi davrandı ama sizinle evlenirken böyle düşünmenize izin vermediğine eminim."

"Oh, o yaptı!" Sesi titreyen Jessie devam etti. "Peki bu çılgınca maskaralığının nedeni neydi? Kardeşinin intikamını almak için beni öldürmeye mi niyetlendin?"

Trevane'in gözleri parladı. "Seni ya da kocanı öldürmezdim. Seni bir ya da iki gün tutup sonra serbest bırakmayı planlamıştım."

"Peki sonra ne olacak?" Daniel hayretle haykırdı. "Öylece gitmemize izin verecek ve kaçırma ve saldırının hiçbir sonucu olmayacağını mı umacaktın?"

"Bu bölgedeki her yargıç ve diğer önemli kişiler benim akrabamdır," diye açıkladı Trevane sırtarak. "Seni kardeşimin cinayetiyle suçlayıp tutuklatmadan önce bunu neden yapmak istediğimi anlayacaklardır." Sesi kırıldı. " *Acı* çekmeni istedim! En yakın akrabamı öldürdüğünde hissettiğim acının bir kısmını tatmanı istedim!"

Daniel soğuk bir öfkeyle, "Yani o sevimli, muzip bir gençti ve sen onu hâlâ özlüyor musun?" dedi.

"Her zaman," diye fısıltıyla cevap verdi. Ivo'nun gözleri periliydi.

"Belki Jessie ağabeyinle ilgili bazı anılarını seninle paylaşabilir," dedi Daniel kırbaç gibi kesen bir sesle. "Sarhoşken ne kadar gaddar olduğunu sana anlatabilir. O kadar vahşiymiş ki, eve sarhoş geleceğini bildiği geceler kendini yatak odasına kilitlermiş."

Trevane başını kaldırdı, gözleri öfkeliydi. "Yalan söylüyorsun!"

"Oh?" Jessie tükürdü. "Ben oradaydım! Sen değildin! Evet, ayıkken çekiciydi ama içtiğinde bir canavara dönüşüyordu!"

"Sana onunla tanıştığım geceyi anlatayım," dedi Daniel acımasızca. "Onu öldürdüğü geceydi. O gece revirime geldiğinde yüzü o kadar yara bere içindeydi ki kendi annesi bile onu tanıyamazdı. Neyse ki sevgili kardeşin iki gözünü de yok etmemişti, ama neredeyse kaçacaktı.

"Ve sonra boynunun etrafındaki çürükler vardı, neredeyse onu boğarak öldürüyordu. Nefesinin nasıl kesildiğini gösteren büyük, mor çürükler. Havasızlıktan bayılırken, bir daha kimse onu güzel bulmasın diye yüzünü kesmekle tehdit ederken çılgınca çırpınırken neler hissettiğini bir düşünün."

Ivo şok içinde bakarken Daniel sözlerine devam etti, sözleri neşter gibi kesiyordu. "Belki de niyeti sadece onu sakatlamaktı, ama bir

Deneyimli doktor, bence onu kazara öldürmüş olması daha muhtemel, sonra acı gözyaşları dökmüş olabilir, çünkü sonuçta bunu isteyerek yapmamıştı, bu da her şeyi yoluna koyar, değil mi? Çünkü o kadar iyi bir adamdı ki karısını asla *kasten* öldürmezdi."

"Hayır," diye fısıldadı Trevane kısıp sesle, inanmak istemiyordu. "O böyle bir şey yapmazdı!"

"Ama o yaptı," dedi Jessie sert bir sesle. "Kurtulmayı başardım ve beni sırtımdan bıçakladığında kapıya doğru koşuyordum. Yara izi o kadar belirgindi ki Daniel düğün gecemizde benim hırpalanmış, kanayan yüzümü tanımasa bile onu tanıdı." Sesi titremeye başladı. "Daniel ve kız kardeşinin iyiliği olmasaydı, bana ne olurdu bilmiyorum. Sokaklarda ölebilirdim. Bunun yerine Daniel beni iyileştirdi ve bana para verdi ve ben de kaçabildim. Çünkü ben bir katildim, biliyorsunuz, hayatım için kaçmak zorundaydım."

Döndü ve elbisesinin sol omzunu çekebildiği kadar aşağı çekti. "Şu yarayı görüyor musun? Belime kadar uzanıyor. Sana hepsini göstereyim mi?"

Trevane acı dolu bir sesle, "Hayır," dedi. "*Hayır!*"

Gözleri kapandı ve gözyaşları kapaklarının arasından sızarken yüzü buruştu. Uzun, çok uzun bir süre sonra gözlerini açtı. Yüzünün her çizgisinde harap olmuş bir kabulleniş vardı. "Nasıl öldü?"

"Kaçmak için mücadele ederken bıçağı eline doğru ittim. Bıçak boğazına saplandı. Tam da senin yara izinin olmadığı yere." Kesik kesik bir nefes aldı. "Yani onu gerçekten öldürdüm. Senin o olduğunu, hâlâ hayatta olduğunu düşündüğümde rahatladım. Asla kimseyi incitmek istemedim."

Konuşmayı kestiğinde, sonsuz dalgalar dışında hiçbir ses yoktu. Daniel ağzı sıkı bir şekilde Trevane'in ayak bileğini bağlamak için kravatu kullandı. Sonra dalgaların sürüklediği odun parçalarını karıştırdı ve asa olarak kullanılabilecek kadar uzun ve düze yakın bir dal buldu.

"Hadi buradan gidelim. Sahile giden yolun ne kadar uzun olduğunu bilmiyorum ama gelgit yaklaşıyor ve sizinle aynı mağarada bir gece geçirmek istemiyorum Bay Trevane."

Trevane kendini oturur pozisyona itti. Yüzü bitkin bir haldeydi ve farklı bir adam gibi görünüyordu. Artık ölü kardeşinin rolünü oynamadığı için farklı bir adamdı. "I . . . Kardeşimin size yaptıkları ve benim size yaptıklarım için çok üzgünüm Leydi Romaine."

Kocanız," dedi kararsızca. "Rupert'in ölümü beni deliliğin sınırına sürükledi ve bu delilik aklımı ve sağduyumu ele geçirdi."

"Tanrı'nın intikamın kendisine ait olduğunu söylemesinin bir nedeni var," dedi Daniel sert bir sesle. "Gerçeğin tamamını bilen tek kişi o." Kolunu Trevane'in omuzlarının altına koydu ve onu ayağa kaldırdı. "Kolun omuzlarımdan üzerindeyken seni destekleyeceğim ve kolun çok acımıyorsa diğer elinle asayı kullanabilirsin. Sahil ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil." Trevane, Daniel'in ağırlığının çoğunu desteklemesiyle ileri atılmayı başardı. "Yolun geri kalanı o kadar tehlikeli değil. Bütün bu bölge eski kaçakçıların mekânı. Romaine Kalesi zindanlarına çıkan bir tünel var, sizi oraya bu şekilde getirdim. Atalarımız Romaine'ler ve Trevane'ler serbest ticaret alanında oldukça kârlı bir iş yapıyorlardı."

"Hâlâ öyle misin?" Daniel sordu.

"Hayır, ben sıkıcı kardeşin tekiyim." Ağzı mizahsızca büküldü. "İnsanlarıma cevabını bilmek istemediğim sorular sormam."

Mağaradan patıkaya doğru ilerlerken Jessie sordu: "Bay Trevane, benim kim olduğumu nasıl bildiniz? Siz ve ben hiç tanışmadık ve ben geçmişimden oldukça etkili bir şekilde saklandım. Daniel ve ben buraya daha dün geldik. Kim olduğumu nasıl anladınız ve bu iğrenç planınızı nasıl uygulamaya koydunuz?"

Trevane, "Frederick Kelham adında bir yeğeninizle aynı okula gitmiştim," diye açıkladı. "Amcasının ölümünden şüpheleniyordu, yaşlı kocanızı ondan kurtulmak için zehirlemiş olabileceğinizi düşünüyordu. Bir şekilde Bristol'de yaşadığınızı öğrenmiş ve geçmişinizi araştırmaya karar vermiş. Kardeşimle bir iki kez karşılaşmıştı ve beni tanıyordu, bu yüzden bana katilin kim olduğunu söylemenin görevi olduğunu düşündü."

"Frederick!" Jessie nefretle konuştu. "Benim ve kızımın başına açmak istediği belaların sonu yok! Ama sen ona inandın, çünkü o bir erkekti."

"Bu ve ikimizin de Harrow'a gitmiş olması," dedi Trevane özür dileyerek. "Her zaman kaypak bir adamdı, ama bana kardeşimi öldürdüğünü söylediğinde, akıl sağlığımın çoğunu kaybettim."

Daniel alaycı bir tavırla, "Akıl sağlığını kaybetmek kardeşinle paylaştığın bir özellik gibi görünüyor," dedi. Yolun bu kısmında ilerlemek gerçekten de daha kolaydı, ama

Kuma döndüklerinde çok ama çok mutlu olacaktı. O zaman Trevane'i bırakıp eve gidebilir ve işi bitirmeleri için başkalarını görevlendirebilirdi.

"Frederick benim ve kızımın hayatını tehdit eden aşağılık bir canavar. *Tabii ki* ona inandın!" Jessie tersledi.

"Mea culpa, Leydi Romaine," dedi Trevane iç çekerek. "Bu sefer daha iyi bir koca seçmişsiniz gibi görünüyor."

"Ivo'dan sonra koca seçme konusunda çok daha iyi oldum." Daniel'a neredeyse günün geri kalanını telafi edecek bir sıcaklıkla gülümsedi.

"Yolun sonuna geldik!" dedi rahatlayarak, bir köşeyi daha dönerken. "Siz Bay Trevane'i kuma yerleştirirken ben de yardım için yeni eve gideyim mi? Başka biri onu uçurumdan yukarı çıkarabilir."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum." Daniel, Trevane'i uçurumdan sahile geçişi işaretleyen kumla karışık tehlikeli kaya yığınının doğru yönlendirdi. Güneş batıyordu, kan kırmızısı bir ateş topuydu.

Yorgunluğuna rağmen Jessie uçurumun merdivenlerine doğru ilerlerken hızlandı. Bu işin bitmesi için o da Daniel kadar endişeli olmalıydı.

Bir adam sahile inen merdivenlerden aşağıya doğru koşuyordu. Daniel gözlerini kısarak yardıma gelen bir Romaine hizmetkârı olup olmadığını merak etti.

Frederick Kelham. Vahşi gözlerle bakıyordu ve öfkeden kıpkırmızıydı. "Lanet olsun sana, Trevane!" diye bağırdı. "O katilin icabına bakman gerekiyordu! Bana adaletin yerini bulduğunu göreceğine söz vermiştin!"

Trevane durdu, izleri üzerinde yalpaladı. "Onu elimi kolumu sallayarak öldüreceğimi düşünmüş olamazsın!" diye kekeledi, dehşet içinde. "Onun aşağılandığını ve asıldığını görmek istedim."

"Neden onu öldürmüyorsun?" Kelham hırladı. "Kardeşine de öyle yaptı."

Trevane hırpalanmış vücudunu düzeltmeye çalıştı. "Hikâyede bana anlattığından daha fazlası olduğunu öğrendim. Daha fazla adalete gerek yoktu."

Frederick ile Daniel'in ortasında duran Jessie sertçe, "Benim hakkımda yeterince yalan söyledin, Frederick! Sosyetik dostların senin ne kadar iğrenç, açgözlü bir yalancı olduğunu bilseler ne hissederlerdi? Beni ya da benimkileri bir daha tehdit edersen, seni mahkemeye vermenin ve iflas ettirmenin bir yolunu bulurum!"

"Seni *kaltak*!" Yüzü öfkeyle buruşmuş olan Frederick ceketinden bir tabanca çıkardı ve kabzasını iki eliyle tutarak Jessie'ye yakın mesafeden nişan aldı.

Sanki şu anda bile Philip'in yeğeni hakkında böyle bir şey dşnememiş gibi çenesi düştü. "Sen gerçekten delisin!"

Daniel Trevane'i kendi haline bıraktı ve Frederick'e doğru koşmaya başladı, ateş etmeden önce ona ulaşamayacağını .

Jessie kaçmaya çalıştı ama Kelham'ın tabancasının namlusu onu takip etti. Oh, Tanrım, tetiği çekiyordu. . . .

Alacakaranlıkta patlayan bir silah sesi kayalıklarda yankılandı ve bir martı sürüsünü çığlık çığlığa gökyüzüne sürükledi.

Hayır, hayır, yooooooooo! Daniel'ın kalbinde ilkel bir uluma başladı ve onu acı dolu parçalara ayırmakla tehdit ederek göklere .

Ama o Frederick idi ki yere yığılmıştı, Jessie değil. Frederick'in kanı kumu lekeledi. Başka biri ateş etmişti.

Kalbi hızla arpan Daniel durdu ve çevresini taradı. Kurtuluş, soluk sarı saçlı bir adamdı ve şimdi merdivenlerden  hızla iniyordu. Namlusundan bir tutam duman bir tüfek yanına doğru eğilmişti.

Gordon. Tüm azizlere şkrlersun, *Gordon!*

Daniel Jessie'ye ulaştı ve Jessie kendini onun kollarına attı, sanki parçalara ayrılacakmış gibi titriyordu. Daniel onu her şeyi kapsayan bir kucaklamayla sardı, onun burada ve hayatta olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Gordon adımlarını yavaşlatarak kumların üzerinden onlara doğru ilerledi, onu Milton Malikânesi'nde en son gördükleri zamanki gibi lekeli bir halde yolculuk ediyordu.

Jessie'yi sıkıca tutan Daniel, "Zamanında gelmenizi onaylıyorum, ama nasıl?" dedi.

"şanslıydım. Doğru soruyu sorup rşvetimi artırdığımda Trevane'ın Bristol'daki evindeki uşakla görüşmemi neredeyse bitirmiştim. Bana hemen ölenin küçük bir erkek kardeş olduğunu, varısmış gibi davranmayı seven biri olduğunu söyledi," diye açıkladı Gordon. "Ayrıca birkaç gün önce birinin benim sorduğum soruları sorduğunu öğrendim. Bilmen gerektiğini düşündüm ama durumun bu kadar çabuk bu kadar tehlikeli hale gelmesini beklemiyordum."

Jessie ince bir sesle, "İkimiz de tahmin edemezdik," dedi. "Tanrı'ya şükür zamanında geldiniz!"

Gordon, Frederick Kelham'ın cesedinin yanında diz çöktü ve yaşam belirtisi olup olmadığını hızlıca kontrol etti. Ayağa kalkarak, "Bu sizi bir daha rahatsız etmeyecek bir kötü adam, Leydi Romaine," dedi. Bakışları Daniel'a kaydı. "Mşterilerimin hayatını kurtarmak için daha fazla ücret alıyorum."

Daniel neredeyse gülecekti. "Bana bir fatura gönder. Fiyat konusunda tartışmayacağım."

Gordon hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen karını eve götür. Ben buradaki işlerle ilgileneceğim." Topallayarak gruba katılmayı başaran Trevane'e döndü. "Sen gerçek Ivo Trevane misin?"

"Günahlarım için, evet." Trevane'in sesi bir vıraklamaydı.

Gordon, "Evdeki bütün erkek hizmetçileri aşağı gönder Romaine. O zaman o çok becerikli uşağının bana bir yatak bulacağına ve yarın sabah bana burada neler döndüğünü anlatacağına inanıyorum!"

"Sana bu konuda bir başlangıç verebilirim," dedi Trevane yorgun bir şekilde kumun üzerine çökerken.

Yetkiyi Gordon'a bırakmaktan çok mutlu olan Daniel, Jessie'yi merdivenlere doğru yönlendirdi. "Yeniden karım olduğuna sevindim. Trevane'den İskoçya'da boşanıp boşanamayacağını düşünüyordum. Ve eğer öyleyse, benimle tekrar evlenir misin?"

"Tabii ki yapardım! İskoç bir boşanma mümkün olabilir miydi? Bunu geçmişe dönük olarak rahatlatıcı buluyorum."

"Emin değilim, ama kesinlikle öğrenirdim." Kol kola girerek yorgun argın merdivenleri tırmanmaya başladılar. Her iki tarafta da korkuluklar olduğu için bitkin bir halde şükretti, çünkü bunlar yorgun bedenleri yukarı çekmekte işe yarıyordu.

"Çok üzgünüm, Daniel. İğrenç geçmişim bu gece seni öldürtebilirdi," dedi Jessie kısılmış bir sesle. Başı eğikti ve saçları sağa sola dökülerek yüzünü gizliyordu.

"Bu işin sonu mu?" diye sordu yorgun bir mizahla. "Artık dirilen ebeveynler, kocalar, cinayetler ya da katil akrabalar yok mu?"

Ona yorgun bir gülümseme verdi. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama kesinlikle bunu da beklemiyordum!"

Nefes nefese merdivenlerin tepesine ulaştılar. Sözsüz bir anlaşmayla çardağa yöneldiler ve içerideki geniş, rahat ahşap bankın üzerine kıvrıldılar. Çardak, yeni eve bakan tarafında rüzgârı kesmek için bir duvar bulunan zarif bir yapıydı. Daniel oturdu ve Jessie'yi kucağına çekti. İpek bir eşarp gibi gevşek olan Jessie ona sarıldı, başı Daniel'in omzunda, kolları Daniel'in boynundaydı.

Uzun anlar boyunca birlikte nefes aldılar, güçlerini yeniden kazandılar ve hayatta ve iyi oldukları gerçeğini takdir ettiler. Daniel

"Beni sevdiğini söylediğinde ciddi miydin?" diye sorma cesaretini topladığında nihayet sessizliği bozdu.

Başını geriye eğdi ve onun bakışlarını yakaladı, akuamarin gözleri gerçekte şeffaflaşmıştı. "Tüm kalbim ve ruhumla," dedi sessizce. "Seninle ilk kocamdan daha fazla tutku, ikinci kocamdan daha fazla güven ve nezaket buldum ve bu nitelikler tamamen sana ait olan bir sıcaklık ve zekayla birleşti. Sizi tüm yönlerinizle seviyorum Dr. Daniel."

İçindeki sıcaklık, ilk tanıştıklarında hissettiği tüm şüpheleri ve karamsarlığı yok etti. "Hiçbir zaman gençliğimdeki kadar güçlü ve tutkulu sevmeyeceğimi düşünmüştüm," dedi aynı sessizlikle. "Seni seviyorum, Jezebel Elizabeth Braxton Trevane Kelham Herbert. Seni kalabalık bir odada ilk gördüğümde bunu önceden sezmiş olmalıyım. Sadece yeniden sevebileceğimi fark edecek kadar akıllı değildim."

Gün batımının kızıl ışıltısı içinde Jessie o güne kadar gördüğü en güzel yaratıktı. Sonsuz tutku ve sadakat kaynaklarına sahip dünyevi bir tanrıça. Onu keşfettiği tüm sevgi ve şefkatle öptü.

Jessie nefes nefese, "Sana neden aşık olacağım çok açık!" dedi. Julia ve Mariah bu konuda oldukça kararlıydılar. Ama lekeli geçmişimle bende ne buluyorsun?"

"Yaşadığın tüm zorluklar seni sen yaptı. Güçlü ve bilge bir kadın." Saçlarını geriye doğru taradı. "Bana tutku ve neşe getiriyorsun Jessie. Her iki nitelik de hayatımda ne yazık ki eksikti. Bundan daha büyük bir hediye düşünemiyorum."

Yanağını adamın okşayan eline bastırdı. "Sen zaten bu niteliklere sahiptin. Onları bulmana yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

Gecikmiş bir açıklamanın zamanının geldiğini fark ederek, "Sen yattığım ilk kadınsın Jessie," dedi. Rose ve ben birbirimizin bedenlerini gençliğin tüm tutkusuyla keşfetmiştik, ama sadece bir noktaya kadar. O öldükten sonra bu yanıma gömdüm. Tekrar sevmeyi hayal edemiyordum, ne de sevgisiz bir kadını kullanabilirdim. Hayatımın geri kalanını bir ortaçağ keşişi gibi bekar yaşayacağımı düşündüm."

"Bu korkunç bir israf olurdu!" Gözleri ürkmüş bir kedi yavrusu gibi açıldı. "Sevişmelerinizden bunu tahmin edemezdin. Gerçi ruhundaki onuru bildiğimden, belki de gelişigüzel metres tutmayacağını tahmin etmeliydim."

"Bir doktor olarak vücutlar ve onlara nasıl dokunulacağı hakkında oldukça fazla şey biliyorum," diye açıkladı alaycı bir gülümsemeyle. "Acıların yanı sıra zevkleri de deneyimlemek büyük bir zevkti." Hızla kavurucu bir yoğunluğa dönüşen bir başka öpücük için öne doğru eğildi.

Öpüşme kahkaha ve tutku fısıltıları eşliğinde sürüp giderken kadın Daniel'in karşısında eridi. Sonunda hava daha fazla oyalanamayacak kadar soğuduğunda Daniel isteksizce ayaklarını çardağın mermer zeminine koydu ve ayağa kalktı. "Eve gidip Pendry'ye aşağıda yardıma ihtiyaç olduğunu söyleme zamanı geldi."

Başını salladı ve kolunu onun koluna doladı ve yeni eve doğru ilerlediler. "Bu, o kırmızı elbiseyi tekrar görebileceğim anlamına mı geliyor?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Gülerek, "Yapacaksınız efendim. Ama bu gece o kadar karmaşık bir şey olmayacak!"

Bu yüzden onu tekrar öptü. Dünyanın en güzel kadınıyla evliyken kimin göz alıcı bir kırmızı elbiseye ihtiyacı vardı ki?

Sonsöz

Bahar 1814

Daniel, Jessie ve Beth Romaine Şatosu'na yerleştikten sonra galeride kahvaltı etmek düzenli bir gelenek haline gelmişti. Jessie bunu oldukça kararlı bir şekilde önermişti ve Daniel karısıyla bir sonraki gün hakkında konuştukları bu sessiz aralıkları sevmeye başlamıştı. Jessie'nin rehberliğiyle, hayatın basit zevklerinin tadını çıkarma konusunda çok daha iyi hale gelmişti.

Jessie fincanları doldurarak çaydanlığı boşalttı. "Hava durumunu daha önce hiç bu kadar takdir etmemiştim. Deniz ne kadar vahşi ya da dingin olursa olsun, buradaki manzara büyüleyici."

"Bugün de sakın bir gün," diye onayladı Daniel. "Günün büyük bölümünü hastanede geçireceğim, sabah yeni hemşireleri eğiteceğim ve öğleden sonra reviri açacağım."

"Değerli bir gün." Jessie yüzünü buruşturdu. "Bugün benim aylık hesapları dengeleme günüm. Aynı derecede değerli ama çok daha az ilginç."

Samimi bir gülümsemeyi paylaştılar. Daniel'ın tüm ticari çıkarlarını yönetebilecek bir eş umudu, hayal ettiğinden çok daha iyi bir şekilde gerçekleşmişti. Babasından kalan kişisel mirası ve Romaine mülklerini sıkı bir şekilde ele geçirmesi üç aydan kısa sürmüştü. Kelham mülklerini çoktan kontrol altına almıştı.

Huzur, çamurlu Beth'in dörtlü galeriye girmesiyle bozuldu; yanında derslerini paylaşan, hepsi de altın çiçekler tutan aynı derecede çamurlu üç köy çocuğu vardı. "Daffodillies!" Beth, Daniel ve Jessie'ye birer avuç verirken zaferle ilan etti.

"Çok güzeller." Jessie yüzünü çiçeklerin arasına gömdü ve polen tozuna bulanmış burnuyla çıktı. "Burada, güney sahillerinde bahar çok erken gelir."

Beth'in hemşiresi Lily ve işe aldıkları genç mürebbiye, çamurlu ayakkabılarıyla daha yavaş adımlarla galeriye girdiler. "Özür dilerim leydim," dedi Lily özür dileyerek. "Nergisleri suya koymak için mutfığa gidiyorduk ama ufaklıklar elimizden kaçtı."

Jessie gülerken Daniel, "Baharın ilk çiçekleri biraz coşkuya değer," dedi. Beth'in pembe yanağını öptü. "Şimdi hepiniz gidin! Lily sizi çamurdan arınmanız için at yalağına bırakabilir, sonra da derslere."

Pendry sabah postasını taşıyan gümüş bir tepsiyle içeri girmeden hemen önce kıkırdayan çocuklar toparlanıp dışarı çıkarıldı. Mektuplar düzgünce ikiye ayrılmıştı, onun ve Jessie'ninkiler. Uşak gittikten sonra, günlük ritüelin bir başka parçası olan mektuplarına baktılar.

"Julia'dan bir mektup var," diye bildirdi. "Gelecek ay Canterbury Zion House'un açılışı için beni Kent'te istiyorlar. Zaten Nisan ayında oraya gideceğimiz için bu çok uygun olacak."

Daniel önce kız kardeşinden gelen mektubu açtı. "Kirkland ülkesinde her şey yolunda," diye bildiriyordu, "ve yeğenim bebek güzelliğinin ve parlaklığının bir örneği." Başını kaldırıp baktı, gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Laurel şaka yaptığını ekliyor, ama yine de parlaklık ve güzellik tamamen doğru."

"Buna inanmasaydı doğal olmayan bir anne olurdu." Jessie içindeki mucizeyi henüz göstermeyen ince belini sıvazladı. "Yavrularımız da aynı derecede parlak ve güzel olacak." Daniel'a baktı. "İşliyorsun."

"Elimde değil," diye itiraf etti. "Üreme insan mucizeleri arasında en yaygın olanı olabilir, ama yine de bir mucize." Hâlâ gülümseyerek son mektubunun mührünü kesti.

Gülümsemesi kayboldu. "Jessie." Kız merakla başını kaldırdığında, "Baban öldü. Uykusunda vefat etti. Görünüşe göre kalbi durmuş."

Hızlıca elini ağzına götürdü, gözleri şok olmuş ve savunmasızdı. "Tahmin ettiğiniz gibi."

"Sonunda huzura kavuştun," dedi Daniel sessizce.

İç çekti. "Hiçbir zaman iyi anlamda babam olmamış bir adamın yasını tutamam. Mektubu kim yazdı?"

"Hizmetçisi, Bayan Ludley. Görevini bilen bir kadın olarak bunu bilmeniz gerektiğini düşündü." Daniel tarihe bir göz attı. "Cenaze töreni dün yapıldı."

"Böylece katılma ve yas tutuyormuşum gibi davranma ikiyüzlülüğünden kurtuldum," dedi kuru bir sesle. "Ben iyi bir oyuncuyum ama o kadar da iyi değilim."

Daniel mektubun son paragrafını okudu. "Bayan Ludley oldukça agresif bir şekilde babanızın tüm mal varlığını ona bıraktığını söylüyor. Sizce bu mümkün mü?"

"Belki de. Muhtemelen onun yasını gerçekten tutan tek kişi o. İfadesine itiraz etmeyeceğim. Fakir bir kız kurusuydu ve

Babam onu hizmetçi olarak işe almasaydı çok zor durumda kalırdı. Babam zengin bir adam değildi ama eminim ona rahat bir yaşam sağlayacak kadar para bırakmıştır."

"Nezaketinizin onu kesinlikle çileden çıkaracağını bilmekten zevk alabilirsiniz." Tereddüt etti, sonra ekledi: "Nasıl hissediyorsun? Kötü bir ebeveynin kaybıyla baş etmenin iyi bir ebeveynin kaybıyla baş etmekten daha zor olduğunu gözlemledim."

Jessie dudaklarını büzdü, sonra başını salladı. "Aynen öyle. Babam hayatta olduğu sürece beni ölüm döşegine çağırıp davranışları için özür dileme ve bana gerçekten değer verdiğini söyleme şansı vardı. Şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre, bu umudun ne kadar aptalca olduğunu biliyorum." Kararsız bir nefes aldı. "Ama gerçektir ve şimdi yok oldu."

"Umudun yitirilmesi her zaman üzücüdür, ancak annenizin rahatlayacağını sanıyorum."

Jessie'nin kaşları çatıldı. "Kesinlikle öyle! Bu onun artık iki eşli olmadığı anlamına mı geliyor?"

Daniel, "Sanırım öyle, ama George Lester'la olan evliliği hâlâ geçersiz çünkü yaşayan bir kocası varken yapıldı," diye yanıtladı. "Aylardır onunla gizlice yazışyorsun. Babanın kapısına gelip ateş ve kükürt püskürtmeyeceğini bildiği sürece geçersiz evliliği umursayacak mı?"

Jessie inançla, "Doğru dürüst evlenmeyi tercih eder," dedi. "Kızı olduğumu herkesin önünde kabul etmek istiyor ve Beth'le tanışmak için yanıp tutuşuyor. Ama şimdiye kadar, bunu yapmanın ona sahip olduğu her şeye mal olabileceğinden korkuyordu."

Daniel düşündü. "Onunla ve George Lester'la sessizce evlenebilirim, ama önce ona gerçeği söylemesi gerekir. Sence bunca yıldır ona yalan söylediğini öğrenirse dehşete düşer ve onu bir kenara bırakır mı?"

"Mektuplarında anlattığına göre, ona çok düşkünmüş, bu yüzden muhtemelen dehşete düşerdi ama ailesini yok etmektense durumu düzeltmekle daha çok ilgilenirdi." Jessie'nin gözlerinde hınzır bir kıvılcım belirdi. "Ona gerçeğin bir versiyonunu anlatabilir ve Cassius Braxton onu evden attıktan kısa bir süre sonra onun öldüğünü duyduğunu iddia edebilir. Buna inansaydı George'la evlenmezdi. Ancak şimdi gerçekten öldüğüne göre kazara iki eşli olduğunu anlıyor."

"Şok! Dehşet! Acı dolu feryatlarla George'un rahatlatıcı kollarına yığılmak!" Daniel sırtarak, sahneyi kolayca gözünde canlandırabildiğini söyledi.

"Braxton'ın ölümü sayesinde kızının hayatta kaldığını da öğreniyor," dedi Jessie, havaya girerek. "Neşe! Mutluluk! Daha da iyisi, uzun zamandır kayıp olan kızı, George'la olan evliliğini sessizce meşrulaştırabilecek bir papazla evlendi ve başka kimsenin garip gerçeği bilmesine gerek yok!"

"Mükemmel. Braxton'ın ölümü hakkında ona yazarken bunu önerecek misin?"

Jessie nefesini tuttu, gözleri parlıyordu. "Daha da iyisi, ona ve George'a uzun zamandır kayıp olan kızının ve papaz kocasının bulunuşunu evlilik yeminlerini yenileyerek kutlamalarını önereceğim. Tüm ailesinin katılacağı uygun bir düşün. Sadece o ve George ve sen ve ben bunun bir yemin tazeleme değil, gerçek bir evlilik olacağını bileceğiz. Bu mümkün mü?"

Daniel güldü. "Kilise yasalarının böyle bir durumu kapsadığından emin değilim ama neden olmasın? Kimse bundan zarar görmez ve Beth'le sizi diğer ailesine kabul etmesi için bir kutlama olarak açıklanabilir."

"O zaman ben öneririm." Jessie de Daniel'ın kahkahasına katıldı. "Çünkü annem ve George'un iyi vakit geçirmeyi sevdiklerini biliyorum!"

Nisan 1814

Saint Helen Bishopsgate kilisesi şık Mayfair'de değil, Londra'nın iş dünyasının kalbi olan City of London'da yer alıyordu. Görkemli Gotik yapı, ünlü orgunun müziğiyle yankılanıyor ve parlak bahar güneşi pencerelerden içeri süzülüyordu. Evlilik yeminlerinin yenilenmesi için mükemmel bir ortamdı.

Kilisenin girişinde Jessie Beth'in buklelerini öpmek için eğildi. "Koridorda yürüme zamanı, küçük ispinoz. Artık deneyimli bir çiçek taşıyıcısısın, herkese bu işin nasıl yapıldığını göster."

Beth kıkırdadı, sonra çiçek sepetinin sapını iki eliyle sıkıca kavradı ve kiliseye adım attı. Bakışları sunakta duran babası Daniel'a sabitlenmişti. Daniel papaz cüppesi içinde, ihtiyacı olan herkese sıcaklık ve bağışlama dağıtan yakışıklı bir aziz gibi görünüyordu. Jessie ve Beth'e bunu kesinlikle vermişti.

Mihrapta George Lester ve uzun yıllardır arkadaşı ve meslektaşı olan sağdııcı bekliyordu. Pratik bir işadamı olan George, evliliğinin yasal olmadığı haberini şaşırtıcı bir sakinlikle kabul etmiş ve sözde yemin tazeleme kutlaması planlarına neşeyle girişmişti. Bu sadece neşeli bir parti değil, aynı zamanda güzel yeni üvey kızını ve onun efendi kocasını gösterme şansı da olacaktı.

Jessie'nin annesi krem saten elbisesi içinde fısıldayarak, "Yeniden on yedi yaşına dönmüş kadar heyecanlıyım!" dedi.

Jessie annesinin bonesini düzeltirken, "Öyle olmalısın," dedi. Bir gelinin yapması gereken türden bir şeydi bu. Elizabeth ondan şahitlik etmesini istediğinde çok sevinmişti. "Bu kez doğru adamla evleniyorsun."

Annesi güldü, Jessie'yi kucaklarken gözleri yaşardı ve şapkasını bir kez daha çarptı. "Ah, sevgilim, seni yeniden hayatımda gördüğüm için çok mutluyum! Sen başıma gelen en güzel şeysin."

"Hayır, George öyle," diye güldü Jessie sarılmaya karşılık verirken, sonra Beth'i koridorda takip etmek için kiliseye adım attı.

Ciddiyetle ilerlerken, yeni bulduğu üvey kardeşlerine özel bir gülümseme verdi. İki oğlan ve iki kız Elizabeth'ten çok George'a benziyordu ve onun iyi huyuna ve pratik sağduyusuna sahiptiler. Sadece bir barones olmakla kalmayıp kendilerine sevimli bir yeğen de veren üvey kız kardeşlerini keşfettikleri için çok mutlu olmuşlardı.

Yaşlı Bayan Lester'ın gözlerinde hicivli bir parıltı vardı ve Jessie onun "yemin tazeleme" hikâyesine tam olarak ikna olmadığından şüpheleniyordu, ama o da oğlu kadar pratikti. Onun için önemli olan Elizabeth'in dört sağlıklı ve zeki torun doğurmuş olmasıydı.

Jessie bakışlarını Daniel'inkilerle buluşturmak için kaldırdı. Daniel ona hınzırca gülümseyerek, gece için dinlenmeye çekildiklerinde kendilerine ait çok özel bir kutlama yapacaklarına söz verdi.

Çünkü Tanrı'ya şükürler olsun ki Daniel her zaman bir aziz değildi!

Yazarın Notu

Evet, gerçekten de bir kadın tarafından miras alınabilecek (çok) az sayıda soyluluk unvanı var. Aynı olay örgüsünü, yani bir emir baronluğunu, ilk geleneksel Regency romanım *Carousel of Hearts*'ta da kullandım. Erkek hiyerarşisini tersine çevirmek çok eğlenceli!

Regency döneminde tıp pratisyenleri farklı sınıflandırılıyordu. Hekimler centilmen ve iyi eğitimliydi ve onlara "Doktor" denirdi. Cerrahlar ise berberlerin, kasapların ve bıçak kullanan ve insan bedenleriyle uğraşan diğer kaba insanların soyundan geliyordu. Beyefendi olarak görülmezler ve Bay olarak adlandırılırlardı, ancak Naiplik döneminde cerrah yetiştirmek için anatomi okulları mevcuttu. İngiltere'de cerrahlar, yüksek eğitilmiş tıp fakültesi mezunları olmalarına rağmen hala Mister olarak adlandırılmaktadır. Gelenek!

Özellikle de izole bir bölgede yaşıyorlarsa ve başka bir tıbbi yardım kaynağı yoksa, bir kişinin bir dizi tıbbi beceriye sahip olması kesinlikle mümkündü. Benim Kayıp Lordlarım'ın ebesi Leydi Julia, İngiltere'nin kuzeybatısındaki Cumberland'daki ücra köyünde böyle çok amaçlı bir pratisyen olmuştu. Aynı şey Daniel için de geçerli, çünkü ihtiyacı olan birine yardım etmek için her zaman elinden geleni yapardı. Okumayı kolaylaştırmak için ona genellikle doktor diyorum.

Yazlık hastaneler bu dönemde ortaya çıkmaya başladı ve bunlardan daha fazlasını kurmak, Daniel'in hem doktor hem de lord olabileceğini kanıtladığı bir faaliyet olacak. Ve şimdi, bir yazar olarak bana bahşedilen güçle, Daniel ve Jessie'ye sonsuza dek mutluluklar bahşediyorum!

Aşık olmak için içtenlikle davetlisiniz ...

SON ŞANS NOEL BALOSU

Mary Jo Putney

Jo Beverley

Joanna Bourne

Patricia Rice

Nicola Cornick

Cara Elliott

Anne Gracie

Susan King

1815 Noel'i. Holbourne Malikânesi'nin alt ve üst katları, yılın en şenlikli ve romantik bayramını kutlamak için düzenlenen büyük balonun hazırlıklarıyla çalkalanmaktadır. Çünkü her konuğun dilek listesinin başında gerçek aşkı bulmak için son bir şans vardır
yeni yıldan önce . . .

Ökseotunun altında tesadüfi bir buluşma, dans pistinde kaçamak bir bakış - görkemli lezzetlerin, ışıltılı süslemelerin ve orkestranın gürültüsünün ortasında, her düşes ve sosyeteye takdim edilen kızın, lord ve uşağın umut dolu bir kalbi vardır. Gece yarısına kadar sevgilisini geri kazanmak zorunda olan inatçı bir varis ya da bir başkasıyla evlenmek zorunda olan bir kız kurusu... Aşktan vazgeçmek gibi kadersel bir kararın kendisi için bir sürpriz daha hazırlayabileceği bir kız kurusu... Uzun zamandır görmediği aşkını bir anlığına da olsa görmeyi arzulayan bir dul...

. . . pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını bulan büyüleyici bir çapkın. Ve bu yıldızlarla dolu koleksiyonda kalbinizi dolduracak ve bu Ekim tatilinizi renklendirecek daha birçok göz kamaştırıcı, romantik hikâye!

ZEBRA BOOKS, Kensington Publishing
Corp. tarafından yayımlanmaktadır.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı© 2015 by Mary Jo Putney, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.

ISBN: 978-1-4201-2717-1

eISBN-13: 978-1-4201-2720-1

eISBN-10: 1-4201-2720-9

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.